sanoja
aallisuudesta

éhén

KOMMUNISTIT JA ISÄNMAA

16 sivua, hinta nid. 20:—.

Tässä nyt kirjasena ilmestyneessä esitelmässään tekijä käsittelee luokkatietoisen työväestön suhdetta isänmaahan ja kumoaa purevalla huumorilla ja vankkumattomilla tosiasioilla niiden väitteet kommunistien epäisänmaallisuudesta, joiden oma "isänmaa" on rahakukkarossa ja salaputkissa.

KANSANKULTTUURI Oy
Helsinki — Simonkatu 8

Hinta 60:—.

Helsinki 1953, Kustannusosakeyhtiö Yhteistyön Kirjapaino

Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!

Kommunisti

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

SKP 1918

Elokuu 8 1953

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

SKP
35 vuotta

SKP Taistelujen tiellä
Vuosikirja IX

ilmestyy merkkivuoden juhlajulkaisuna elokuussa. Päätoimittaja Tuure Lehén, toimitussihteeri Aili Mäkinen.

Vuosikirja IX sisältää arvokkaita kirjoituksia marxilaisen teorian ja käytännön kysymyksistä.

Vuosikirja IX sisältää tärkeitä aineistoja Suomen työväenliikkeen historiasta.

Vuosikirja IX kertoo kansainvälisen työväenliikkeen suurten johtajien elämästä.

Vuosikirja IX on tärkeä tietokirja jokaiselle kommunistille, jokaiselle työväenliikkeen jäsenelle.

Vuosikirjaa myyvät puolueosastojen asiamiehet ja Kansankulttuurin kirjakaupat. Hinta on 350:— sidottuna. Asiamiespalkkio 25 % maksetuista ennakkotilauksista, jotka osoitetaan SKP:n toimistolle, Simonkatu 8. B. H:ki. Postisiirtotili 78501.

Kommunisti

9. VUOSIKERTA · 1953

ELOKUU N:o 8

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

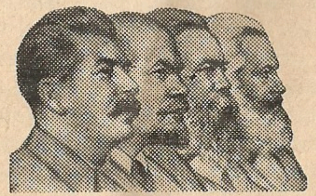

MARXISMIN LIPUN ALLA ETEENPÄIN

SKP - marxilaisuuden lipunkantaja Suomessa

MARXILAISUUDEN MERKKIVUODEKSI kutsutaan kuluvaa vuotta monestakin syystä. Karl Marxin kuolemasta tuli maaliskuun 14 p:nä 70 vuotta ja hänen syntymästään toukokuun 5 p:nä 135 vuotta. NKP:n, ensimmäisen marxilais-leniniläisen puolueen perustamisesta tuli 50 vuotta heinäkuun 30 p:nä. Työtätekevät ihmiset kaikissa maissa ovat viettäneet marxilaisuuden merkkivuotta erikoisesti syventämällä marxilaista tietoisuuttaan, tutkimalla Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin tieteellisiä teoksia, laajentamalla marxilaisuuden tuntemusta joukoissa ja tehostamalla taistelua marxilaisuuden päämäärien rauhan, kansanvallan ja sosialismin puolesta.

Suomen työtätekevä kansa on osallistunut marxilaisuuden merkkivuoden viettämiseen ja liittänyt siihen Suomen työväenliikkeen omia merkkitapahtumia. On tehty tunnetuksi vanhan yhtenäisen työväenliikkeen luokkataisteluperinteitä, Forssan puoluekokouksen päätöksiä ja valmistauduttu viettämään SKP:n 35-vuotispäivää ajankohtaisten taistelukysymysten merkeissä.

Kommunistissa ja muissa demokraattisissa lehdissä on julkaistu useita marxilaisuuden merkkipäiviin liittyviä kirjoituksia. Niissä on osoitettu, miten sosialismi marxilaisuuden avulla kehittyi haaveesta tieteeksi, miten marxilainen työväenliike kaikissa maissa on kulkenut voitosta voittoon, miten marxilaisuudesta on tullut suuri aineellinen voima, miten marxilaisen ideologian omaavat kommunistiset puolueet kaikkialla ovat kehittyneet ja voimistuneet ja miten Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin oppi — marxilaisuus — on kaikki voittava ja kuolematon.

Elävä elämä on todistanut, että marxismi-leninismi on ainoa oikea tieteellinen teoria, joka ilmaisee yhteiskunnan aineellisen elämän kehityksen tarpeita ja vastaa työväenluokan ja kaikkien työtätekevien elinetuja. Marxismi-leninismi antaa työtätekeville eheän, tieteellisen maailmankatsomuksen, joka on leppymätön kaiken taantumuksen, luokka- ja kansallisuussorron suhteen. Tämä teoria aseistaa työväenluokan historiallisen kehityksen lakien tuntemisella, antaa sille selvyyden sen tehtävistä taistelussa ihmiskunnan vapauttamiseksi kapitalistisesta orjuudesta, taistelussa sosialismin voiton puolesta. Marxismi-leninismi on elävä, luova ja vallankumouksellinen oppi, joka ei vain selitä maailmaa, vaan on myös mahtava ase sen muuttamiseksi.

Pitkän taipaleen marxilainen työväenliike on kulkenut Suomessakin. Viisikymmentä vuotta on kulunut Forssan puoluekokouksesta, jolloin luokkataistelukannalle rakentuva marxilainen liike Suomessa otti ensi askeleitaan, ja 35 vuotta siitä, kun SKP — Suomen Kommunistinen Puolue — ainoa marxilainen puolue Suomessa astui maamme vallankumouksellisen työväenliikkeen johtoon.

> ”Suomessa marxismi ei ole vielä saavuttanut lopullista voittoa”, sanotaan Kommunisti n:o 5:n pääkirjoituksessa. ”Mutta sen menestys Suomessakin on niin suurta, että siitä kannattaa puhua erikseen. Historiallinen kokemus osoittaa, että porvariston propagandamiehet ovat erehtyneet uskotellessaan Suomea sellaiseksi muusta maailmasta eristetyksi saareksi, jossa kehitys ei pääsisi eteenpäin. Marxilaisuuden aatteet ovat Suomessakin saavuttaneet sellaisia voittoja, että niiden perusteella kapitalismin asiaa voidaan pitää jo toivottomana. Sosialismi, kapitalismia kehittyneempi yhteiskuntamuoto on meilläkin jo käden ulottuvilla.”

*

KOMMUNISTISTEN PUOLUEIDEN ja marxilaisuuden jatkuvasta menestyksestä huolimatta — tai oikeammin juuri sen vuoksi — taantumuksellisten piirien hyökkäys marxilaisuutta ja kommunistisia puolueita vastaan lisääntyy. Taantumukselliset käyttävät tuossa taistelussaan kaikkein kuluneimpia ja likaisimpia aseitaan — valhetta, parjausta, provokaatiota ja väkivaltaa.

Taantumuksen propagandistit yrittävät vieläkin uskotella ihmisille, että marxilaisuus on vanhentunut teoria, että marxilaisuuden ja kommunististen puolueiden vaikutus ei kasva vaan vähenee, että Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden kansat ovat muka epäonnistuneet sosialismin tiellä. He väittävät, että sosialististen maiden kansat ovat joutuneet kommunististen puolueiden sorrettaviksi, että sosialististen maiden leiri heikkenee ja hajoaa ja että kapitalistinen järjestelmä on terve ja elinvoimainen ja, että vain sen piirissä yksilö kuten koko kansakin on vapaa ja kehityskykyinen.

Yrittäessään murtaa demokratian ja sosialismin leiriin kuuluvien maiden taloudellisen ja poliittisen mahdin kapitalistisen maailman taantumukselliset voimat järjestävät tuholaisuutta, vakoilua, terroritekoja ja murhia näissä maissa, kuten mm. äskeiset Berliinin tapahtumatkin osoittavat. Taistellessaan kommunistisia puolueita ja edistyksellisiä voimia vastaan ne harjoittavat aktiivista parjauskamppailua, levittävät ilkeämielisiä valheita ja provokatoorisia juttuja.

Provokatooriset ja valheelliset väittämänsä muka sosialismin leirin sisällä ilmenevistä ristiriidoista, hajaannuksesta ja valtataistelusta taantumuksen asiamiehet rakentavat mielikuvituksellisiin toiveajatteluihinsa, omien apuriensa epätoivoisiin yrityksiin saada aikaan epäjärjestystä näissä maissa.

Tosiasiat osoittavat, että juuri marxilaisuus on ainoa edistyksellinen ja elinvoimainen maailmankatsomus, että Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin suuret opit kapitalismin tuhoutumisen ja sosialismin voiton välttämättömyydestä pitävät täydelleen paikkansa tänäkin päivänä ja että juuri näiden oppien pohjalla Neuvostoliiton ja kansandemokraattisten maiden on onnistunut tehdä loppu ihmisen harjoittamasta toisen ihmisen riistosta, toisten kansojen orjuuttamisesta, köyhyydestä ja kurjuudesta ja luoda kansalle vapaa ja onnellinen elämä.

Sellaisia ovat kaikille tunnetut tosiasiat. Ja tosiasiat ovat itsepintaisia esineitä, kuten Lenin sanoi. Suurinkaan raha, törkeinkään propaganda, pahimmatkaan provokaatiot eivät kykene niitä muuksi muuttamaan.

Ei ole epäilystäkään, etteivätkö nuo nykyisen tilanteen synnyttämät tosiasiat olisi vaikutukseltaan paljon merkittävämpiä kuin kapitalistien ja oikeistososialidemokraattien tehostettu propaganda ja sille rakentuva toiveajattelu.

KEHITYKSEN KULKU OSOITTAA jäävaämättömästi, että taistelu työn ja pääoman, sodan ja rauhan, edistyksen ja taantumuksen voimien välillä kiihtyy jatkuvasti. Samalla se osoittaa myös, että rauhan ja edistyksen voimat yhä kasvavat ja lujittuvat, mutta sodan ja taantumuksen voimat heikkenevät, niiden sisäiset ja keskinäiset ristiriidat lisääntyvät ja että olemme tulleet ajankohtaan, jolloin rauhan turvaaminen ja sodan lietsojain eristäminen joukoista on tullut mahdolliseksi. Mutta kehityksen kulku osoittaa myös, että ilman työväenliikkeen ja sen johdossa olevien kommunististen puolueiden jatkuvaa kehittämistä ja lujittamista rauhan lopullinen turvaaminen, kapitalismin kukistaminen ja sosialismin toteuttaminen ei ole mahdollista.

Siksi työtätekevien on kaikissa maissa lujitettava ja voimistettava kommunistisia puolueitaan. Historiallinen kokemus osoittaa, että vain luja ja yhtenäinen kommunistinen puolue voi olla kaikkien työtätekevien voimien yhdistäjänä ja menestyksellisen taistelun johtavana voimana. Vain marxilaisuus antaa työväenluokalle selvyyden päämääristä ja tehtävistä ja auttaa sitä näkemään ei vain sitä, miten ja miksi asiat ovat nykyiseen tilaan kehittyneet, vaan myöskin sen, miten ja mihin ne tulevat kehittymään vastaisuudessa ja miten toivotun muutoksen puolesta on taisteltava.

> ”Kasvattaessaan työväenpuolueita”, V. I. Lenin kirjoitti, ”marxilaisuus kasvattaa proletariaatin etujoukkoa, joka pystyy ottamaan vallan ja johdattamaan koko kansan sosialismiin, suuntaamaan ja järjestämään uutta järjestelmää, olemaan kaikkien työtätekevien ja riistettyjen opettajana ja johtajana näiden yhteiskunnallisen elämän järjestämisessä ilman porvaristoa ja porvaristoa vastaan.”

Mutta, jotta kommunistinen puolue — niin meillä kuin muuallakin — kykenisi täyttämään vaativan tehtävänsä, olemaan joukkojen kasvattajana ja johtajana, sitä on kaikin tavoin vaalittava ja kehitettävä. Puolueen jokaisen jäsenen on jatkuvasti kohotettava poliittista tietoisuuttaan ja sen kautta lujitettava puolueen poliittista yhtenäisyyttä ja taistelukuntoisuutta, puolueen yhteyksiä puolueettomiin joukkoihin ja horjumatta ajettava työtätekevän kansan asiaa.

Kommunistisen puolueen voima ja voittamattomuus on siinä, että se on katkeamattomin sitein kiinni työtätekevissä joukoissa ja että se pitää eräänä toimintansa tärkeimpänä johtolankana sitä marxilaisuuden perustoteamaa, että kansanjoukoilla on ratkaiseva merkitys historiassa. Marxismi-leninismi opettaa, että puolue ei voi olla todellinen kansan johtaja, ellei sillä ole laajoja ja katkeamattomia yhteyksiä joukkoihin, ellei se herkeämättä lujita näitä yhteyksiä, ellei se kykene ottamaan huomioon joukkojen ääntä ja ymmärtämään niiden tarpeita, ellei se ole valmis sekä opettamaan joukkoja että myöskin alituisesti ottamaan niiltä oppia. Marxismi-leninismi opettaa, että proletariaatin puolue voi johtaa käytännössä työväenluokan taistelua ja suunnata sen horjumatta lopulliseen päämäärään vain siinä tapauksessa, jos puolueen kaikki jäsenet on järjestetty yhdeksi osastoksi, jota sitoo yhteen tahdon, toiminnan ja kurin yhtenäisyys. Puolueen rivien yhtenäisyys on puolueen lujuuden ja voittamattomuuden perusta.

Eräs tärkeimpiä kommunististen puolueiden marxilais-leniniläisiä järjestöperiaatteita on kollektiivisuuden periaate, kollektiivisen johtamisen periaate.

> ”Venäjän bolshevikit”, Stalin kirjoitti, ”olisivat turmelleet Venäjän vallankumouksen asian, elleivät he olisi osanneet alistaa eri toverien tahtoa enemmistön tahtoon, elleivät he olisi osanneet toimia kollektiivisesti... Taito toimia kollektiivisesti, valmius eri tovereiden tahdon alistamiseen kollektiivin tahtoon, sitä juuri sanotaankin meillä oikeaksi bolshevistiseksi miehuullisuudeksi. Sillä ilman tällaista miehuullisuutta, ilman taitoa osata voittaa, jos niin haluatte, itserakkautensa ja alistaa tahtonsa kollektiivin tahtoon, — ilman näitä ominaisuuksia ei ole kollektiivia, ei ole kollektiivista johtoa, ei ole kommunismia.”

Kommunistinen puolue antaa ensiarvoisen tärkeän merkityksen aatteelliselle kasvatustyölle, kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien joukkojen kasvattamiselle marxilais-leniniläisten aatteiden hengessä. Mitä korkeammalla on puolueen jäsenten ja joukkojen poliittinen tietoisuustaso, marxilais-leniniläinen tietoisuus, sitä korkeammalla tasolla on koko puolueen työ ja sitä huomattavampia ovat työn tulokset. Tätäkin marxilais-leniniläistä oppia on syytä jatkuvasti korostaa. Ken lyö laimin itsensä jatkuvan kehittämisen, hän jää jälkeen aatteellispoliittisessa suhteessa eikä pysty täyttämään puolueen jäsenelle kuuluvia tehtäviä.

Kommunistinen puolue, joka on yhteiskunnallisten uudistajien puolue, tukee kaikkea uutta ja edistyksellistä, taistelee takapajuisuutta vastaan eikä voi sallia omissa riveissäänkään paikallaan polkemisen puolustelua, ei laakereilla lepäämistä eikä toimettomuutta. Taistelussa tuollaisia kielteisiä ilmiöitä vastaan puolue käyttää aseenaan kritiikkiä ja itsekritiikkiä. Ne ovat puolueen mahtavia aseita puutteellisuuksia ja omahyväisiä mielialoja vastaan. Kommunistisen puolueen

voima onkin juuri siinä, että se ei koskaan pelkää puutteellisuuksien ja heikkouksien arvostelua eikä siedä riveissään niiden puolustelua.

Suomen Kommunistinen Puolue, jonka perustamisesta 28. 8. 1953 tulee kuluneeksi 35 vuotta, rakentuu ohjelmaltaan, järjestöperiaatteiltaan ja toiminnaltaan marxilaisuuden kallionlujalle perustalle. ”Puolueen ideologiana on proletariaatin luokkataisteluideologia, marxilais-leniniläinen teoria. Sen toiminta perustuu Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin oppiin”, sanotaan puoluesääntöjemme toisessa pykälässä. ”Puolueen tarkoituksena on johtaa maamme työväenluokka ja työtätekevä talonpoikaisto sekä henkisen työn tekijät taisteluun kansamme valtiollisten, taloudellisten ja sivistyksellisten olojen demokratisoimiseksi, kapitalismin kukistamiseksi ja kommunismin ensimmäisen vaiheen, sosialistisen yhteiskunnan luomiseksi, jossa riistäjäluokat ja toisen ihmisen harjoittama toisen riisto tulevat hävitetyksi ja josta kehitys johtaa kommunismin toiseen vaiheeseen, täydelliseen kommunismiin.”

Suomen Kommunistinen Puolue on syntynyt ja kasvanut luokkataistelussa. Sen koko historia on kertomusta herkeämättömästä taistelusta kapitalistisia riistäjiä, porvaristoa ja sen apureita, oikeistososialidemokraattisia johtajia vastaan. Suomen Kommunistisen Puolueen johdolla maamme työtätekevä luokka on käynyt kauneimmat taistelunsa ja saavuttanut merkittävimmät tuloksensa. Suomen Kommunistisen Puolueen jokainen työpäivä on ollut jatkuvaa uurastusta Suomen kansallisen vapauden, Suomen ja Neuvostoliiton kansojen keskeisen ystävyyden, rauhan, kansanvallan ja sosialismin asian puolesta.

Myös tänä päivänä kommunistit ja muut kansandemokraatit asettuvat jyrkästi ulko- ja kotimaisen taantumuksen ajamaa politiikkaa vastaan, jolla on vaarannettu ja vaarannetaan kansamme turvallisuutta, heikennetään Suomen ja Neuvostoliiton kansojen keskeisiä hyviä suhteita ja kiristetään työtätekevän kansan asemaa ja oikeuksia. Yhteys kansaan ja uskollisuus kansan asialle on myös Suomen Kommunistisen Puolueen omaksumia marxilais-leniniläisiä järkähtämättömiä periaatteita, joita puolue kaikelta toiminnaltaan ja jokaiselta jäseneltään ehdottomasti vaatii.

Kansan asian järkkymätön puolustaminen on saavuttanut syvää vastakaikua maamme työtätekevien keskuudessa. Yhä laajemmat kansanjoukot ovat oppineet luottamaan SKP:n toimintaan ja antavat sille kannatuksensa.

Tämä kaikki on takeena siitä, että työtätekevä kansa kommunistisen puolueensa johdolla, marxilaisuuden lipun alla, on kulkeva rauhan, kansanvallan ja sosialismin lopulliseen voittoon myös Suomessa.

NEUVOSTOLIITON KOMMUNISTINEN PUOLUE 50-VUOTIAS (1903 — 1953)*

Päivä, jolloin on kulunut viisikymmentä vuotta Venäjän sosialidemoraattisen työväenpuolueen (VSDTPn) toisen edustajakokouksen avaamisesta heinäkuun 30 päivänä 1903, on merkkipäivä Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen ja maamme kansojen elämässä samoin kuin koko kansainvälisen vallankumouksellisen liikkeen historiassa. Tässä edustajakokouksessa sai alkunsa työväenluokan vallankumouksellinen marxilainen taistelupuolue, uuden tyypin puolue, joka oli periaatteellisesti erilainen kuin II Internationalen reformistiset puolueet. ”Bolshevismi on ollut olemassa poliittisen ajattelun virtauksena ja poliittisena puolueena vuodesta 1903 lähtien”, V. I. Lenin on kirjoittanut.

Toisessa edustajakokouksessa saavutti suuren Leninin todella jättiläismäinen taistelu vallankumouksellisen proletaarisen puolueen perustamiseksi Venäjälle voiton. Monien vuosien aikana viime vuosisadan 90-luvusta lähtien V. I. Lenin oli Marxin ja Engelsin opin uskollisena seuraajana kehittänyt luovassa hengessä marxilaisuutta uusissa historiallisissa olosuhteissa ja aloittanut leppymättömän taistelun marxilaisuuden avoimia ja salaisia vihollisia vastaan, kaikenlaisia opportunismin ilmauksia vastaan työväenliikkeessä proletariaatin voimien järjestämiseksi ja kokoamiseksi vallankumouksellisen marxilaisuuden lipun alle.

Leninin, vallankumouksen neron luoma ja lujaksi takoma bolshevikkien puolue johti kansamme voittoon vuoden 1917 Lokakuun suu-

---

*) Johdanto NKP:n KK:n propaganda- ja agitaatio-osaston ja Marx—Engels—Lenin—Stalin-instituutin antamasta NKP:n 50-vuotispäivää koskevasta julkilausumasta, joka julkaistaan lehtemme seuraavassa numerossa,.

ressa sosialistisessa vallankumouksessa, järjesti proletariaatin diktatuurin, nostatti kotimaamme työtätekevien monimiljoonaiset joukot historialliseen luovaan toimintaan, turvasi sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen ja johtaa neuvostokansaa varmasti eteenpäin, kommunismiin.

Leninin, kommunistisen puolueen suuren perustajan ja viisaan johtajan nimi liittyy erottamattomasti puolueemme koko historiaan, maailman ensimmäisen sosialistisen valtion, Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton syntymään ja kehitykseen. Leninin nimestä on tullut koko maailman työtätekevien lippu taistelussa rauhan, demokratian ja sosialismin puolesta, kansojen valoisan tulevaisuuden puolesta.

Uhrautuvalla taistelullaan työläisten ja talonpoikien asian puolesta, sosialismin puolesta, väsymättömällä toiminnallaan yhteiskunnan vallankumoukselliseksi uudistamiseksi Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue on ansaitusti voittanut koko neuvostokansan rajattoman rakkauden ja luottamuksen. Monivuotisen historiallisen kokemuksen perusteella SNTLn työtätekevät ovat tulleet vakuuttuneiksi siitä, että kaikista niistä poliittisista puolueista, joita maassamme on ollut, vain kommunistinen puolue on todellinen kansanpuolue, joka ilmaisee työtätekevien perusetuja.

Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue on puolen vuosisadan kuluessa kulkenut sankarillisen taistelun, vaikeiden koettelemusten ja maailmanhistoriallisten voittojen maineikkaan tien. Nerokkaan Leninin, Leninin oppilaan ja hänen työnsä eteenpäin viejän suuren Stalinin ja heidän taistelutovereittensa johdolla käydyissä taisteluissa karaistuneena meidän kommunistinen puolueemme on nykyisin kommunismia rakentavan neuvostoyhteiskunnan johtava ja suuntaa antava voima.

Kommunistisen puolueen koko historia merkitsee marxismin-leninismin suuren, kaikkivoittavan opin riemuvoittoa. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen tavattoman rikas historiallinen kokemus on kaikkien maiden kommunistisille ja työväenpuolueille innostavana esimerkkinä niiden johdonmukaisessa taistelussa yhteiskunnan vallankumoukselliseksi uudistamiseksi.

RUOTSIN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN OHJELMA

Hyväksytty 16. puoluekokouksessa 3-6.4.1953

Esipuhe

Kun toinen maailmansota oli päättynyt, Ruotsin kansa toivoi, että rakennettaisiin uusi yhteiskunta, joka antaisi kaikille työtä, turvallisuuden ja kohoavan elintason. Kansasta tulisi isäntä omassa maassaan ja kansan paras asetettaisiin suurpääoman etujen edelle.

Jo sotavuosina molemmat työväenpuolueet olivat saavuttaneet enemmistön valtiopäivien molemmissa kamareissa. Tämä enemmistö herätti toiveita yhteiskunnallisista uudistuksista sosialistisessa hengessä.

Kansa on kuitenkin pettynyt toiveissaan. Sosialidemokraattinen hallitus samoin kuin sen seuraaja, sosialidemokraattien ja talonpoikaispuolueen kokoomushallitus on ajanut ratkaisevissa kysymyksissä kansan todellisten etujen vastaista politiikkaa. Ruotsin politiikka on yhdenmukaistettu aggressiivisen Atlantin-liiton politiikan kanssa ja imperialististen valtojen toimenpiteet ovat tuoneet uuden sodan vaaran lähemmäksi rajojamme. Ruotsin kansan kansallinen riippumattomuus on uhattuna ja jo osittain myyty amerikkalaisille dollarikuninkaille. Demokraattisia vapauksia ja oikeuksia, joita kansa kovin taisteluin on saavuttanut itselleen, on alettu hävittää.

Porvarillis-sosialidemokraattinen politiikka ei ole luonut kansan tavoittelemaa turvallisuutta. Suurpääoma on vahvistanut valta-asemaansa ja hyötynyt sodan jälkeisinä vuosina enemmän kuin milloinkaan. Kapitalistit määräävät edelleenkin, saako jokin liikeyritys aloittaa toimintansa tai pitääkö sen lakata toimimasta. Täystyöllisyys ei ole suinkaan taattu. Pakkolomautukset, lyhennetty työviikko ilman hyvitystä ja työttömyys ovat työläisten keskuudessa herättäneet suurta levottomuutta tulevaisuuden suhteen ja sitä käytetään hyväksi palkkojen alaspainamiseksi.

Valtavat hinnankorotukset ja verokuorman lisääntyminen ovat kaikkien työtätekevien keskuudessa herättäneet pettymystä ja epäilyä siitä, onko nykyisen politiikan suunta oikea.

Kolmannessatoista edustajakokouksessaan vuonna 1946 Ruotsin kommunistinen puolue kehoitti työtätekeviä kansankerroksia aktiivisuuteen ja yhtymään demokraattiseksi rintamaksi toteuttaakseen toimintaohjelman, joka takaisi Ruotsin kansalle rauhan, kansallisen

riippumattomuuden, sosiaalisen turvallisuuden ja taloudellisia parannuksia.

Nyt esitetyssä ohjelmassa Kommunistisen puolueen 16. edustajakokous selvittää, miten Ruotsin kansa yhtenäisyyden ja aktiivisuuden kautta voi muuttaa nykyisen poliittisen suuntauksen ja pakoittaa esille politiikan, joka kansan enemmistön etujen mukaisesti rakentaa paremman ja turvatumman yhteiskunnan. Taistelu, jota tänään on käytävä rauhan säilyttämiseksi, kansallisen riippumattomuuden palauttamiseksi, demokratian suojelemiseksi, työn turvaamiseksi kaikille ja korkeamman elintason puolesta, johtaa kehityksen kulussa väistämättömästi suurpääoman vallan murskaamiseen Ruotsissa sekä kansandemokratian ja sosialismin luomiseen maassamme.

Ruotsin Kommunistisen puolueen
16. puoluekokous

Tukholma 3—6 huhtikuuta 1953.

OHJELMAN JOHDANTO

Meidän ajallemme ovat ominaisia maailmanhistorialliset mullistukset yhteiskuntaelämässä, valtiomuodoissa ja hallitustavoissa, sosiaalisissa ja taloudellisissa oloissa. Lokakuun vallankumouksen voitto Venäjällä alkoi uuden aikakauden ihmiskunnan historiassa — sosialismin aikakauden. Neuvostoliiton kansa alkaa jo siirtyä kommunistiseen yhteiskuntaan, missä pääperiaatteena on: "Jokaiselta kykynsä mukaan, jokaiselle tarpeensa mukaan". Kansandemokraattiset valtiot Euroopassa luovat sosialistista yhteiskuntajärjestystä, ja valtava Kiina on vapautunut imperialistisesta ja feodaalisesta sorrosta ja kehittää yhteiskuntaelämäänsä sosialismiin johtavaa tietä. Kolmannes maapallon väestöstä on siis jo toteuttanut sosialismin tai laskee sille perustaa: Siirtyminen kapitalismista sosialismiin on historiallinen välttämättömyys.

Nykyisen monopolikapitalismin taloudellisena peruslakina on sen pyrkimys enimmäisvoittoon, joka voidaan saavuttaa ainoastaan häikäilemättömästi riistämällä omien maiden laajoja kansankerroksia ja saattamalla ne perikatoon sekä orjuuttamalla ja järjestelmällisesti rosvoamalla toisia kansoja ,erikoisesti heikosti kehittyneissä maissa, sekä sodalla ja kansantalouden täydellisellä militarisoinnilla.

Tämä pyrkimys enimmäisvoittoon kärjistää kapitalististen valtioiden välistä taistelua markkinoista, raaka-ainelähteistä ja strategisista asemista. Lisääntyneet ristiriitaisuudet kapitalistisessa maailmassa, erikoisesti Amerikan Yhdysvaltojen ja muiden imperialististen valtioiden välillä johtavat uusiin sotaisiin selkkauksiin.

Yhtenäisten maailmanmarkkinain hajoaminen toisen maailmansodan aikana ja senjälkeen on vielä syventänyt kapitalismin yleistä

kriisiä. Lisääntyvä poliittinen sorto ja taantumus yhteiskuntaelämän eri aloilla on tunnusomaista kapitalististen maiden kehitykselle. Uudet taloudelliset pulat, joukkotyöttömyys ja -kurjuus ovat väistämättömiä monopolipääoman vallitessa.

Sosialistisen järjestelmän taloudellisena peruslakina sitävastoin on pyrkimys mahdollisimman täydellisesti tyydyttää koko yhteiskunnan alituisesti kasvavia aineellisia ja kulttuuritarpeita kehittämällä herkeämättä sosialistista tuotantoa korkeimman tekniikan perustalla.

Sosialismin järjestelmä ei tunne omien kansojen riistoa eikä toisten kansojen köyhdyttämistä, ei taloudellisia pulia eikä työttömyyttä. Tuotantovoimien jatkuvalla ja suunnitelmallisella kehittämisellä taataan kansoille alituisesti kohoava aineellinen ja kulttuurinen taso, joka luo turvallisuuden kaikille kansalaisille.

Sosialismi johtaa pysyvään rauhaan kansojen kesken, koska itse sodan alkusyyt on poistettu. Imperialismin hävittäminen poistaa sodan syyt samoin kuin varustelut ja militarismin.

Monopolikapitalistinen Ruotsi

Nyky-Ruotsi on monopolikapitalistinen valtio. Pääoman voimakkaan keskittymisen, monopolien herruuden ja pankki- ja teollisuuspääoman yhteenkietoutumisen johdosta joukko rahamagnaatteja on anastanut itselleen ratkaisevan vallan yhteiskunnassa. Useimpien suurliikeyritysten johto on keskitetty niiden finanssikapitalististen ryhmien käsiin, jotka ovat lähellä kolmea suurpankkia (Stockholms Enskilda Bank, Skandinaviska Banken, Svenska Handelsbanken), joiden edut vuorostaan ovat kietoutuneet toisiinsa.

Ruotsin työtätekevän kansan kaikkia kerroksia vastaan kohdistuu suurpääoman riisto ja rosvoaminen, suurpääoman, joka anastaa yhä suuremman osan niiden työn tuloksesta. Monopolikapitalistinen rosvoaminen ei kohdistu ainoastaan työläisiin ja virkailijoihin vaan myös pienten ja keskisuurten tilojen viljelijöitä sekä käsiteollisuuden, teollisuuden ja kaupan pienyrittäjiä vastaan. Työssään, ostoksissaan ja vapaa-ajanvietossaan koko Ruotsin kansa pakotetaan hyödyttämään monopolipääomaa. Se on anastanut haltuunsa yhä suuremman osan omaisuudesta ja tuloista maassa. Vuonna 1945 pieni ryhmä, 7,6 prosenttia väestöstä omisti 87,4 prosenttia koko omaisuudesta, samalla kun 81,7 prosenttia kansasta oli kokonaan vailla omaisuutta. Tämän jälkeen suurpääoma on yhä rikastunut.

Suurpääoman valta ei ulotu vain tuotantoelämän alalle. Se puuttuu yhteiskuntaelämän kaikkiin aloihin: luottolaitokseen, kauppaan, kulkulaitokseen, sivistykselliseen ja poliittiseen elämään. Suurpääoma hallitsee armeijan, poliisin, oikeuslaitoksen ja valtiovallan johtoa, valtiokoneisto alistetaan palvelemaan sen etuja. Suurpääoma hallit-

see propagandakoneistoa omistaessaan melkein yksinään teknilliset propagandavälineet (kirjapainot, sanomalehdet, filmit jne.) Myös radio toimii suurpääoman eduksi. Kapitalistisen yhteiskunnan hallitseva piirre on vastakohtaisuus työn ja pääoman välillä. Luokkataistelu riistäjien ja riistettävien välillä on väistämätön. Tämä luokkataistelu ei voi lakata, ennenkuin kapitalistinen järjestelmä on hävitetty ja sosialistinen yhteiskunta rakennettu.

Suurpääoman valta-asema on murrettava, jotta siirtyminen sosialismiin tulisi mahdolliseksi.

Ruotsin työväenliike

Viime vuosisadan puolivälissä Ruotsin työväenluokka loi ensimmäiset yhteenliittymänsä taistellakseen kapitalistista riistoa vastaan. Kommunistisen Manifestin aatteiden innoittamina työläiset muodostivat nämä taistelujärjestöt puolustautuakseen pääoman sortoa vastaan. Kun sosialismin aatteet esitaistelijain toimesta alkoivat 1880-luvulla todenteolla levitä, ne saavuttivat työläisten keskuudessa laajaa kannatusta. Tieteellisen sosialismin yhtyessä työväenliikkeesen tämä elpyi suuresti ja muodostui johtavaksi voimaksi taistelussa demokratian, yhteiskunnallisen edistyksen ja rauhan puolesta. Työväenluokan ollessa kärjessä rauhantaistelu kyettiin viemään historialliseen voittoon — unionin *) purkamiseen v. 1905.

Sosialidemokraattisen liikkeen eri suuntien välillä ilmeni kuitenkin voimakkaita ristiriitoja.

Oikeistososialistit olivat revisionisteja, taistelivat marxismia vastaan ja koettivat ajaa koko työväenliikkeen pikkuporvarilliselle, reformistiselle linjalle. Tämä johti lopulta organisatooriseen hajautumiseen vuonna 1917, jolloin oikeistososialistinen johto erotti joukon nuorisoliiton johtajia. Nämä asettuivat oppositioon käskeen ja muodostivat uuden työväenpuolueen, Sosialidemokraattisen vasemmistopuolueen, toukokuussa 1917.

Uuteen sosialidemokraattiseen vasemmistopuolueeseen liittyneet työläiset kehittivät siitä kommunistisen puolueen. Siitä lähtien Ruotsin kommunistinen puolue on ollut kaikkien Ruotsin työväenluokan käymien tärkeiden taistelujen kärjessä.

Työtätekevien vuosikymmeniä kestänyt taistelu kahden suuren uudistusvaatimuksen — kahdeksantuntisen työpäivän ja yleisen äänioikeuden — puolesta päättyi viimein voittoon vuonna 1918. Sitä auttoi suuresti kansainvälisen vallankumouksellisen liikkeen ja erikoisesti Lokakuun vallankumouksen vaikutus.

*) Tarkoitetaan Ruotsin ja Norjan valtioyhteyttä, unionia, joka purkautui v. 1905 Norjan itsenäistyessä. (Suomentajan huom.)

Työläisjoukkojen taistelu porvarillista komentoa vastaan johti 1920-luvun alussa sosialidemokratian parlamentaariseen läpimurtoon. Sosialidemokraattiset johtajat uskottelivat työläisille, että sosialismi toteutettaisiin maassamme, senjälkeen kun valtiopäivillä olisi saavutettu enemmistö. Oikeistososialidemokraattiset johtajat ovat nyt toimineet hallituksen johdossa kahden vuosikymmenen ajan. Mutta he eivät ole täyttäneet lupauksiaan sosialistisen yhteiskunnan luomisesta. Päinvastoin he ovat olleet yhteistyössä suurpääoman kanssa ja toimivat monopolikapitalistisen yhteiskunnan asiamiehinä.

Yhteistyö hallituksen, reformistisen ammattiyhdistysjohdon ja suurpääoman kesken on saanut yhä kiinteämmät muodot. Ammattiliittojen toimintavapautta on rajoitettu ammattiyhdistysten vastaisilla laeilla ja valtiovallan puuttumisella työläisiä vastaan palkkaliikehtimisessä sekä muilla tavoin.

Työväenluokan taistelu parempien elinehtojen puolesta on tämän takia vaikeutunut. Yhteiskunnallisilta uudistuksilta on sodanjälkeisellä hinta- ja palkkapolitiikalla riistetty suuri osa niiden realiarvoa. Asuntopula on pahentunut. Verokuorma on tuntuvasti lisääntynyt sosialidemokraattien hallituksessa ollessa. Työläisten on nykyään pakko maksaa enemmän kuin neljänneksen verran tuloistaan välittömiä ja välillisiä veroja.

Porvariluokan etuoikeus yhteiskunnan tärkeimpiin virkoihin ja asemiin on järkkymätön ja luokkavääryydet jatkuvat korkeamman koulutuksen alalla. Yhdeksällä kymmenesosalla työläisnuorisoa ei ole muuta sivistystä kuin kansakoulu. Vain yksi sadasta työläisnuoresta suorittaa ylioppilastutkinnon.

Oikeistososialidemokraattisten johtajien puheet "demokraattisesta sosialismista" ovat väärän nimen antamista politiikalle, joka todellisuudessa merkitsee kapitalistisen järjestelmän suojelemista. Sosialidemokraattiset työläiset sitävastoin ovat sosialismin kannattajia.

Työväenliikkeen iskuvoima kasvaa luokkavastakohtien alituisesti kärjistyessä ja luokkataistelun kehittyessä. Kommunistinen puolue pyrkii luomaan sosialistista määrätietoisuutta työläisten valtavaan liikkeeseen.

Maamme työtätekevä kansa tulee toteuttamaan sosialismin taistelussa suurpääomaa ja sen apureita vastaan.

RAUHAN JA KAIKKIEN KANSOJEN YHTEISTYÖN PUOLESTA

Taistelu pysyvän rauhan puolesta on pääkysymys Ruotsin kansalle. Kommunistinen puolue on tämän taistelun etuvivissä.

Kansainvälisessä politiikassa on muodostunut kaksi leiriä — imperialistisen aggression leiri sekä rauhan ja demokratian leiri.

Kolmatta maailmansotaa valmistellaan maailmanherruuteen pyrkivän Amerikan Yhdysvaltojen johdolla. Tässä tarkoituksessa amerikkalaiset imperialistit ovat luoneet sotatukikohtien verkoston. He ovat saattaneet joukon kapitalistisia maita riippuvaiseen asemaan ja vetäneet ne sotaliittoihin (Atlantinsopimus) rauhan ja demokratian leiriä vastaan. Imperialistiset suurvallat käyvät sotaa useita vapautensa puolesta taistelevia kansoja vastaan.

Rauhan ja demokratian leiri taistelee Neuvostoliiton johdolla kansainvälisten sopimusten puolesta, joiden tarkoituksena on lujittaa rauhaa, vähentää varusteluja ja kieltää bakteeri-, atomi- ja muut joukkotuhoaseet. Sosialismin maat eivät havittele siirtomaita tai muiden kansojen omaisuutta. Niiden politiikka tukee kaikkien kansojen kansallista vapautta ja rauhaa. Sosialistisella maalla ei ole tarvetta hyökkäyssotiin.

Rauhanleirin politiikan lähtökohtana on, että sosialistinen ja kapitalistinen järjestelmä voivat elää rauhassa rinnakkain. Neuvostoliiton ja kansandemokraattisten maiden kasvava voima ja kansanjoukkojen taistelu sotapolitiikkaa vastaan kapitalistisissa maissa lisää mahdollisuuksia estää kolmas maailmansota.

Imperialististen suurvaltojen toimenpiteet lisäävät myös sodanvaaraa Ruotsin kohdalla. Länsi-Saksan jälleenaseistaminen, amerikkalaisten tukikohtien rakentaminen Tanskaan ja Norjaan sisältävät suoranaisen uhkan meidän maatamme vastaan.

Ruotsin vallanpitäjät yhdenmukaistavat politiikkansa aggressiivisen Atlantinliiton kanssa. Kansan on senvuoksi painostuksellaan saatava aikaan muutos maamme ulkopolitiikassa, niin että tämä johdonmukaisesti edistäisi rauhallista ratkaisua kansainvälisissä kiistakysymyksissä.

Järjestöihin, jotka palvelevat sotaa tai sodanvalmisteluja, kuten Euroopan-neuvosto ja Marshall-järjestö, Ruotsi ei saa osallistua eikä tukea niitä. Sellainen tuki ei ole sopusoinnussa liittoutumisten ulkopuolella olevan politiikan kanssa.

Ruotsin on toimittava sen puolesta, että väkivaltapolitiikka korvataan neuvottelupolitiikalla ja Yhdistyneet kansakunnat-järjestöstä tulee rauhaa palveleva järjestö. Ruotsin on tuettava ehdotusta asevarustelujen vähentämisestä sekä atomiaseen ja kaasu- sekä bakteerisodan kieltämisestä ja toimittava yhtenäisen, demokraattisen ja rauhanomaisen Saksan luomisen puolesta. Ruotsin on tuettava vaatimusta viiden suurvallan rauhansopimuksesta, joka on avoinna kaikille muillekin valtioille.

Ruotsin kansa rakastaa rauhaa. Ruotsin kansan voimakkaassa puolueettomuudentunnossa ilmenee sen vilpitön toive rauhan säilymisestä.

Ruotsin kansan on kieltäydyttävä yhtymästä hyökkäyssotaan Neuvostoliiton tai muiden rauhantahtoisten maiden kansoja vastaan. Suuri naapurimaamme Neuvostoliitto puolusti toisen maailmansodan aikana Ruotsin rauhaa ja itsenäisyyttä. Nykyäänkin sosialistisen valtion politiikka on tuki maamme rauhalle ja kansalliselle riippumattomuudelle.

Rauhan puolustamisessa Ruotsin kommunistinen puolue haluaa olla yhteistyössä kaikkien rauhankannattajien kanssa ja tukee kansojen suurta rauhanliikettä, joka pyrkii estämään sodan ja edistämään yhteistyötä ystävyyden hengessä maailman kaikkien kansojen kesken.

KANSALLISEN RIIPPUMATTOMUUDEN PUOLESTA

Ruotsin riippumattomuutta ja Ruotsin kansan kansallista vapautta on kaikin keinoin puolustettava. Maamme kansallisten etujen puolustamisessa kommunistinen puolue kulkee eturivissä.

Imperialististen valtojen politiikka uhkaa kaikkien kansojen vapautta. Amerikan monopolikapitalismi on muuttanut joukon aikaisemmin riippumattomia maita vasalleikseen taloudellisella ja poliittisella painostuksella ja sijoittamalla sotavoimia niiden alueelle.

Ruotsinkin kansa elää tämän kansallista itsenäisyyttä ja rauhaa vastaan suunnatun uhan painostuksen alaisena.

Dollaripääoma tunkeutuu eri teitä Ruotsin elinkeinoelämään. Amerikkalaisen pääoman edut hallitsevat tärkeitä teollisuusyrityksiä samoin kuin ratkaisevaa merkitystä omaavien raaka-aineiden tuontia ja jakelua. Seurauksena siitä, että hallitus on liittänyt maamme Marshall-liittoon, Amerikan Yhdysvallat on päässyt valvomaan Ruotsin taloutta ja vaikuttamaan siihen. Ruotsin valtiovalta on velvoittautunut antamaan säännöllisiä selostuksia elinkeinoelämän kehityksestä, ”vahvistamaan ja pitämään voimassa tasapainoitettuja vaihtokursseja”, ”helpottamaan ruotsalaista alkuperää olevien raaka-aineiden kuljetusta Yhdysvaltoihin varastointia tai muita tarkoituksia varten”, suosimaan amerikkalaisia pääomasijoituksia Ruotsissa, ”helpottamaan ja rohkaisemaan Amerikan kansalaisten matkojen suosimista ja kehittämistä” Ruotsissa jne. Ruotsin ulkomaankauppa alistetaan Amerikan politiikan etujen mukaiseksi.

Amerikkalaisten herrakansaeleet ja Ruotsin holhoaminen ilmenevät mitä erilaisimmilla aloilla. Maassamme vilisee amerikkalaisia tarkastajia ja ”matkailijoita”, jotka saavat tarkistamatta vapaasti tulla maahan, samaan aikaan kun Ruotsin kansalaiset alistetaan nöyryyttävään tarkastukseen ja heiltä usein kielletään maahantulo Amerikan Yhdysvaltoihin.

Laajaa sotilaallista kanssakäymistä harjoitetaan aggressiivisen Atlantinliiton maiden kanssa. Jäsenyys Euroopan Neuvostossa ja muissa amerikkalaisen pääoman vaikutuspiiriin kuuluvissa järjestöissä rajoittaa samoin Ruotsin riippumattomuutta.

Imperialistinen sotapropaganda levittäytyy lehdistön, radion, elokuvan aloilla. Ylemmät sotilaspiirit ja suurpääoman lehdet harjoittavat propagandaa, että Ruotsin ei ole puolustauduttava imperialististen valtojen hyökkäyksiä vastaan.

Tätä tietä kulkemalla päädytään siihen, että Ruotsin kansan kansallisesta riippumattomuudesta luovutaan kokonaan. Kansallisen riippumattomuuden puolustamisesta on näinollen tullut Ruotsin kansan elinkysymys.

Siitä lähtien kun kansallinen yhtenäisyys luotiin Kustaa Vaasan johdolla, Ruotsi on ollut riippumaton maa. Porvariluokka kulki kapitalismin nousukaudella kärjessä turvattaessa kansallista riippumattomuutta ja loukkaamattomuutta.

Porvariston nykyinen johtokerros, monopolikapitalistit, on kuitenkin lakannut puolustamasta kansallista riippumattomuutta, joka on ristiriidassa heidän pääomaetujensa kanssa.

Tämän vuoksi on työväenluokan, joka on kansakunnan ydin, asetuttava kansallisen riippumattomuuden puolustuksen kärkeen. Koko kansa on vedettävä mukaan taisteluun maamme vapauttamiseksi alentavasta amerikkalaisen monopolipääoman holhouksesta, johon suurpääoman ja oikeistososialidemokraattisten johtajien politiikka on sen saanut.

Kansaamme ja ruotsalaista kulttuuriamme on suojeltava väkivalta- ja sotapropagandalta, joka levittäytyy ensi sijassa maahantuotujen elokuvien ja painotuotteiden välityksellä. Ruotsin kauppapolitiikkaa on muutettava niin, että se tukee riippumattoman politiikan toteuttamista.

Kansan oma taistelu on ratkaiseva ehto, jotta voidaan menestyksellisesti puolustaa kansallista vapautta ulkopuolisia hyökkääjiä ja kotimaisia pettureita vastaan. Jotta taloudellisia ja sotilaallisia voimavaroja voitaisiin käyttää maamme riippumattomuuden puolustamiseen, vaaditaan itsenäistä ulkopolitiikkaa ja puolustusvoimien demokratisoimista.

Työväenluokka on kaikissa maissa kiinnostunut pääoman vallan kukistumisesta ja sosialismin rakentamisesta. Tämän johdosta työväenluokka on solidaarinen kaikkien maiden sosialismin esitaistelijoiden kanssa. Tämä proletaarinen kansainvälisyys, kommunistien politiikan johtotähti on terveen isänmaanrakkauden edellytys. Kommunistit puolustavat hellittämättä kaikkien kansojen itsemääräämisoikeutta ja ovat kaikissa maissa osoittautuneet uskollisimmiksi isänmaanystäviksi. Jos kansamme menettää kansallisen itsenäisyytensä, vaikeutuu yhteiskunnallinen vapaustaistelu. Kansallinen vapaus on yksi sosialismin toteuttamisen edellytyksistä.

DEMOKRATIAN PUOLESTA

Demokraattisia vapauksia ja oikeuksia on puolustettava ja laajennettava. Kommunistinen puolue on tämän taistelun eturintamassa.

Taistelussa vanhaa feodaaliyhteiskuntaa vastaan porvariluokka esiintyi esitaistelijana demokraattisten oikeuksien puolesta, jotka helpottivat sitä yhteiskunnallisen vallan valloittamisessa. Painovapaus, sanavapaus, elinkeinovapaus ja muut kapitalismin kehitykselle välttämättömät uudistukset toteutettiin.

Mutta tämä demokratia oli porvariluokan demokratiaa. Työväenluokka oli käytännöllisesti katsoen sen ulkopuolella ja taisteli päästäkseen osalliseksi porvarillis-demokraattisista oikeuksista, äänioikeudesta, yhdistymisvapaudesta, lakko-oikeudesta ja muista uudistuksista, jotka olivat välttämättömiä työväenliikkeen kehitykselle. Taantumukselliset voimat vastustivat työläisten vaatimuksia, mutta liitossa porvariston vapaamielisten kerrosten kanssa työväenluokan onnistui ajaa lävitse uudistuksia, jotka kansalaisoikeuksien suhteen antoivat sille muodollisen tasa-arvoisuuden muiden luokkien kanssa porvarillisessa yhteiskunnassa.

Nämä uudistukset eivät kuitenkaan suoneet työväenluokalle todellista tasa-arvoisuutta yhteiskunnan muiden luokkien kanssa, senvuoksi että pääoman valta jätettiin koskemattomaksi.

Vaikutus, jonka työväenluokka kaikesta huolimatta on taistellut itselleen tietyillä yhteiskuntaelämän aloilla porvarillisen demokratian perustalla, joutuu yhä suurempaan ristiriitaan kapitalististen monopolien herruuden kanssa. Tämän vuoksi suurpääoma jäytää oikeistososialidemokraattisten johtajien avulla porvarillista demokratiaa. Lakko-oikeutta supistetaan lakipykälillä, jotka tekevät työläisille ja virkailijoille vaikeaksi käyttää tätä asetta tehokkaasti taistelussa etujensa puolesta. Salaiselle poliisille annettu valta, jota kukaan ei valvo, on aiheuttanut sen, että kirjesalaisuus on kumoutunut, puhelinkeskusteluja kuunnellaan ja kotirauha on poistettu. Provokaatiot kansalaisia vastaan ja salaisten asiamiesten suorittama vakoilu työpaikoilla ovat demokratianvastaisten voimien työtapoja.

Valtiopäivien perustuslain mukainen päätäntäoikeus tehdään näennäiseksi valtalaeilla ja hallituksen mielivaltaisilla toimenpiteillä.

Suurpääoma on heittänyt demokratian lipun yli laidan — kansan on kohotettava se ja vietävä taistelu demokratian puolesta voittoon.

Demokraattisia oikeuksia on puolustettava, laajennettava ja syvennettävä. Porvariluokka loi porvarillisen demokratian taistelussa etujensa puolesta. Työtätekevä kansa luo taistelussa etujensa puolesta uuden, korkeamman demokratian — kansandemokratian.

TIE SOSIALISMIIN

Suurpääoman valta maassamme on murrettava. Ratkaiseva valta yhteiskunnassa on poistettava kapitalistiselta vähemmistöltä ja asetettava kansan käsiin. Vain sosialismi voi taata työtä, kasvavan hyvinvoinnin ja turvallisuuden Ruotsin kansalle. Taistelussa sosialismin puolesta kommunistinen puolue on eturintamassa.

Kaikki tähänastiset oleelliset yhteiskunnalliset uudistukset on voitu toteuttaa vasta kun työtätekevä kansa on asettanut riittävän voiman vaatimustensa tueksi. Joukkojen aktiivinen taistelu etujensa puolesta on pakottanut taantumuksen myönnytyksiin.

Sosialismi voidaan toteuttaa vain työväenluokan johtamien Ruotsin kansanjoukkojen taistelulla. Muutosten maamme sisäisissä oloissa täytyy tapahtua kansan tahdosta eikä ulkonaisesta pakotuksesta. Yhteiskunnallisen vapautuksen on tapahduttava kansan omasta toimesta.

Siirtyminen sosialismiin tapahtuu sellaisin ehdoin ja muodoin, joita kunkin maan historiallinen kehitys ja erikoiset olot edellyttävät.

Meidän maassamme on laajoilla kansanomaisilla järjestöillä ja Ruotsin kansan demokraattisilla taisteluperinteillä huomattava merkitys jatkuvassa vapaustaistelussa ja yhteiskunnan sosialistisessa uudistuksessa.

Ruotsin valtiopäivät ovat historiallinen tulos kansan taistelusta vapauden ja itsemääräämisoikeuden puolesta. Suurpääoman mahti rajoittaa kuitenkin valtiopäivien valtaa. Niiden nykyinen kokoonpano ei vastaa kansan todellisia etuja. Kehittämällä taistelua taloudellisten ja poliittisten etujensa puolesta, rauhan ja kansallisen riippumattomuuden puolesta, esiintymällä yhtenäisenä yleisissä vaaleissa kansa voi muuttaa valtiopäivät demokraattiseksi valtaelimeksi taistelussa suurpääomaa vastaan ja pystyttää kansanhallituksen. Kansanhallituksen tehtävänä on johtaa kehitystä kansandemokratiaan ja sosialismiin.

Valtiokoneisto demokratisoidaan, jotta se voisi palvella kansan etuja. Kansan laajat joukot osallistuvat valtion elinten, läänien ja kuntien hoitoon ja valvontaan. Liitossa talonpoikien, virkailijoiden ja muiden riistettyjen kansanryhmien kanssa työväenluokka ottaa yhteiskunnan valtiollisen johdon käsiinsä.

Suurteollisuus, pankit, kaivokset, vakuutuslaitokset ja suuret yksityiset liikenne- ja jakeluliikeyritykset saatetaan koko kansan omistukseen. Valtio voi suorittaa korvausta entisille omistajille niistä laitoksista, joista on tullut kansan omaisuutta, jos he vilpittömästi alistuvat noudattamaan kansanhallituksen politiikkaa.

Sosialistinen kansallistaminen murskaa suurpääoman vallan ja luo perustan suunnitelmataloudelle, joka astuu kapitalismin oloissa vallitsevan tuotantoelämän anarkian ja pulien tilalle.

Tämä kansallistaminen eroaa täydellisesti kapitalismin aikaisesta valtiollistamisesta. Se merkitsee, että kansa tulee niiden rikkauksien omistajaksi, jotka se on itse luonut sukupolvien työllä. Kansallistamisesta tulee kulmakivi kansanhallituksen taloudelliselle politiikalle, jonka tarkoituksena on muuttaa Ruotsi kapitalistisesta maasta sosialistiseksi maaksi.

Työtätekevän kansan tarpeet määräävät tuotannon sosialismin oloissa. Sosialistinen tuotantojärjestelmä, jonka vallitessa työtätekevien luova voima ja henkilökohtainen aloitteellisuus vapautuvat, on tehokkaampi ja taloudellisesti edullisempi kansanenemmistölle kuin suunnittelematon kapitalistinen järjestelmä pulineen ja sotineen.

Kansanhallituksen ja valtiopäivien on nojauduttava järjestyneen kansan mahtiin, silloin kun suurkapitalistit eivät vapaaehtoisesti halua luopua etuoikeuksistaan, vallastaan ja rikkauksistaan. Ammattiyhdistysten, osuustoimintaliikkeen, kommunistisen ja sosialidemokraattisen puolueen joukot tulevat yhdessä taistelemaan muiden edistyksellisten voimien kanssa sosialistisen uudistuksen puolesta. Yhdistämällä kaikki voimansa työväenluokan johdolla työtätekevät kansanjoukot luovat mahdin, joka on kyllin vahva voittamaan suurpääoman ja murtamaan jokaisen yrityksen, jolla se koettaa väkivaltakeinoin, vallankaappauksella, aseellisella kapinalla tai sabotaashilla valloittaa takaisin menetetyt etuoikeudet ja entisen valta-asemansa.

Kommunistinen puolue samoin kuin koko työtätekevä kansa haluaa yhteiskunnan rauhanomaista uudistusta ja tulee lujasti pitämään kiinni kansan demokraattisista oikeuksista kaikkia niitä vastaan, jotka vastustavat sen tahtoa.

Ammatilliset järjestöt saavat ratkaisevan tehtävän kansantaloudessa ja yhteiskuntaelämässä. Ne tulevat osallistumaan taloussuunnitelmien laatimiseen ja tuotantolaitosten johtoon. Ammattijärjestöjä vastaan suunnatut lait ja muut toimenpiteet kumotaan. Niille taataan oikeus sopia palkoista ja työehdoista.

Kaikille tuotantolaitoksessa työskenteleville työläisille, työnjohtajille, virkailijoille ja teknikoille annetaan oikeus todelliseen valvontaan ja osuus määräysvaltaan yrityksessä.

Talonpojat, työväenluokan lähimmät liittolaiset taistelussa suurpääomaa vastaan vapautetaan kapitalististen trustien ja monopolien

riistosta ja heidän velka- ja korkotaakkaansa vähennetään. Heidän maan- ja metsäntarpeensa tyydytetään. Työtätekevien talonpoikien viljelys- ja omistusoikeus maahan turvataan. Maanviljelysosuuskuntien jatkuvaa kehitystä tuetaan. Maaseudun väestölle suodaan lisämahdollisuudet opiskeluun ja kulttuuriseen elämään.

Kalastajaväestön elinehtoja parannetaan tukemalla sen osuustoiminnallisia yhtymiä ja rationalisoimalla kalastusta.

Käsityöläiset, pikkuyrittäjät ja pienkauppiaat vapautetaan monopolipääoman sorrosta ja heille taataan elinkeinovapaus.

Osuustoiminnalla tulee olemaan tärkeä tehtävä kansan huollossa. Tuotanto- ja kulutusosuuskuntia kannustetaan ja autetaan kehityksessään.

Sana-, paino-, kokoontumis- ja yhdistymisvapaudet kehitetään kansan laajojen joukkojen todellisiksi oikeuksiksi. Kapitalistien vaikutus lehdistöön, radioon, elokuvaan ja muihin mielipiteenmuodostusvälineisiin lopetetaan ja ne saatetaan demokratian palvelukseen. Kaikille demokraattisille, poliittisille, ammatillisille, osuustoiminnallisille ja muille kansanomaisille järjestöille annetaan oikeus asettaa ehdokkaita ja osallistua yleisiin vaaleihin. Yleinen, yhtäläinen ja välitön äänioikeus kaikille 18 vuotta täyttäneille kansalaisille.

Kansalaisille taataan henkilökohtainen koskemattomuus ja oikeusturva. Uskonnonvapaus toteutetaan. Ihmisten vainoaminen heidän uskontonsa tai rotunsa perusteella rangaistaan.

Taataan oikeus työhön, lepoon ja sivistykseen.

Riittävää sosiaalista korvausta annetaan kaikille, jotka vanhuuden, sairauden, invaliditeetin tai raskaudentilan takia tulevat kokonaan tai osittain työkyvyttömiksi. Kaikki sairaanhoito tulee maksuttomaksi.

Asuntokysymys ratkaistaan ja vuokria alennetaan yhteiskunnallisin toimenpitein.

Naiset saavat samat oikeudet kuin miehetkin. Samapalkkaisuusperiaate toteutetaan. Kaikki naisten oikeuksia koskevat rajoitukset poistetaan, koskivatpa ne koulusivistystä, ammatinvalintaa tai virkaylennystä.

Yhteiskunta suojelee kaikin tavoin äitejä. Perheenäitien työtä helpotetaan ja rationalisoidaan. Perustamalla lastenseimiä ja päiväkoteja helpotetaan naisen osallistumista tuotantoon ja yhteiskuntaelämään. Luodaan perheelle mahdollisuus todelliseen kotielämään sekä yksilön kehittymiselle ja edistymiselle sopusuhtaiset edellytykset.

Yhteiskunnan huolenpito kohdistuu ennen kaikkea lapsiin ja nuorisoon. Nuorison pääsy tuotannolliseen työhön ei jää enää riippuvaiseksi kapitalistisista suhdanteista. Kaikille taataan maksuton ammattiopetus eivätkä taloudelliset seikat enää ole esteenä korkeimman

koulutuksen hankkimiseen. Koululaitosta laajennetaan. Nuorison vapaa-ajanviettokysymys ratkaistaan järjestämällä kerhoja, opintosaleja, kokoushuoneistoja, urheilulaitoksia ja muilla toimenpiteillä nuorison henkistä ja ruumiillista kasvatusta varten.

Ruotsalaista kulttuuriamme sen kansalle kallisarvoisine aarteineen kehitetään demokraattiseen, kansalliseen ja edistykselliseen suuntaan. Fyysillisen kulttuurin kehittämiseen kiinnitetään huomiota. Tiedettä ja kulttuuria tuetaan kaikin tavoin koko Ruotsin kansan elämän rikastuttamiseksi.

Kansanvalta voi toteuttaa kaiken tämän senvuoksi, että se edustaa kansan etuja ja nojautuu sen aktiiviseen tukeen.

KOMMUNISTINEN PUOLUE JA RUOTSIN KANSA

Ruotsin työtätekevä kansa — työläiset, talonpojat, virkailijat, vapaiden ammattien harjoittajat ja pienyrittäjät — muodostaa kansakunnan valtavan enemmistön ja edustaa poliittista voimaa, joka voi voittaa monopolikapitalistit ja pystyttää maahan todellisen kansanvallan.

Tämä voima on vielä hajallaan. Hajanaisuus on voitettava ja joukot koottava niiden yhteisten etujen, rauhan, kansallisen vapauden, demokratian ja sosialismin perustalla.

Taistelussa rauhan, kansallisen vapauden sekä demokraattisten vapauksien ja oikeuksien puolesta samoin kuin yhteiskunnallisessa ja taloudellisessa taistelussa yleensä työtätekevät joukot saavuttavat kokemusta, yksimielisyyden ja iskuvoiman, joita historian asettamien valtavien tehtävien toteuttaminen edellyttää. Kapitalismi tuhoutuu, kun kansa ryhtyy ratkaisevaan taisteluun vapautensa ja oikeuksiensa puolesta.

Kommunistisen puolueen ohjelma osoittaa maamme työtätekeville joukoille tien yhtenäisyyteen, joka on vievä ne eteenpäin taistelussa vapaan, voimakkaan ja onnellisen Ruotsin puolesta.

Kommunistinen puolue pitää johtotähtenään marxismin-leninismin periaatteita, jotka muodostavat tieteellisen yhteenvedon yhteiskunnan kehityksen laeista.

Ruotsin kommunistisella puolueella ei ole ajettavanaan sellaisia etuja, jotka eroittaisivat sen maamme työtätekevistä luokista. Se on omaksunut Ruotsin työväenliikkeen parhaat perinteet sen pitkäaikaisessa taistelussa rauhan, demokratian ja sosialismin puolesta. Kansan etujoukkona Ruotsin kommunistinen puolue, joka taistelee Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin opin mukaisesti, tulee viemään tämän taistelun voittoon.

Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen yhtenäisyys lujittuu

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen KK:n istunto teki heinäkuun alussa päätöksen L. P. Berijan erottamisesta KK:n ja puolueen jäsenyydestä puolueen ja valtionvastaisten toimintojen vuoksi ja Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston puhemiehistö päätti erottaa hänet varapääministerin sekä sisäasiainministerin tehtävistä ja antaa hänen asiansa Korkeimman Oikeuden käsiteltäväksi.

Berija-tapauksen taustaa

Neuvostoliiton olemassaolo on aina ollut vaikea pala kansainvälisen kapitalismin purtavaksi. Suurenmoiset saavutukset kaikilla elämän aloilla, neuvostokansan aineellisen ja kulttuurisen tason jatkuva kohoaminen ja kommunismin menestyksellinen rakentaminen osoittavat kaikkien maiden työtätekeville, että kansa voi mainiosti elää ilman kapitalisteja, voi elää paljon paremmin ja turvatummin ollessaan itse maansa isäntänä. Sellaisen esikuvan olemassaolo on vallastaan ja enimmäisvoitoistaan kaikin keinoin kiinnipitäville kapitalisteille kauhistus. Eivätkä vain kapitalistimaiden työtätekevät näe Neuvostoliitossa esikuvaansa. Kansallisen vapautensa ja maansa riippumattomuuden puolesta taistelevat siirtomaakansat näkevät monikansallisessa Neuvostoliitossa elävän esimerkin siitä, miten nopeasti siirtomaaorjuuden ikeen alle painetut kansat voivat vapauduttuaan, ystävyydessä ja yhteistyössä toisten veljeskansojen kanssa kehittyä itsenäisiksi ja voimakkaiksi kansakunniksi. Siksi siirtomaiden sortajille olisi tärkeätä Neuvostoliiton poistaminen maailmankartalta ja kun se on osoittautunut mahdottomaksi, ainakin sen heikentäminen. Nykyisessä tilanteessa Neuvostoliitto on kapitalististen maailman edustajien mielestä aivan erikoisen pahana kantona kaskessa. Sehän on toimenpiteillään ja johdonmukaisilla rauhanehdotuksillaan kerta toisensa jälkeen tehnyt tyhjäksi imperialististen sodanlietsojien suunnitelmat uuden maailmanpalon aikaansaamiseksi, maailmanherruuden luomiseksi. Sen lisäksi Neuvostoliitto johdonmukaisella rauhanpolitiikallaan innostaa rauhanystäviä kaikissa maissa, niin sosialistisissa tehostamaan taistelua pysyvän rauhan aikaansaamiseksi.

Parasta imperialistien kannalta olisi tietysti Neuvostoliitosta kokonaan vapautuminen. Sitäkin ne ovat moneen kertaan yrittäneet, mutta Neuvostoliitto on aina selviytynyt taistelusta voittajana. Historiallinen kehitys ei kulje imperialististen seikkailijoiden suunnitelmien mukaan. Silti ne eivät luovu yrityksistään. Paitsi sitä, että ne voimistavat provokaatioitaan, kuten Itä-Saksan ja Korean tapaukset osoittavat, ne etsivät Neuvostoliitosta ja kansandemokratian maista tuekseen rappeutuneita yksilöitä ja aktivisoivat asiamiestensä toimintaa.

Siltä pohjalta on arvioitava myös Berija-tapausta.

Berijan rikokset

Koska kukaan ei Neuvostoliitossa voi saavuttaa kansan kannatusta esiintymällä NKP:tä vastaan tai puolustamalla avoimesti porvarillisia aatevirtauksia Berijakin joka, kuten nyt on paljastunut, on jo pitemmän aikaa ollut kansan vihollinen, esiintyi marxilaisena ja kommunistina ja onnistui kohoamaan vastuunalaisille paikoille. Toveri Stalinin kuoltua hän tuli röyhkeämmäksi ja varomattomammaksi paljastaen todellisen minänsä. Hän pyrki asettamaan, kuten NKP:n KK päätöksessään sanoo, "sisäasiainministeriön puolueen ja hallituksen yläpuolelle, käyttämään sisäministeriön elimiä keskuksessa ja paikkakunnilla puoluetta ja sen johtoa sekä Neuvostoliiton hallitusta vastaan, valiten sisäministeriön työntekijöiksi hänelle uskollisia henkilöitä."

Hän jarrutti keksityillä verukkeilla maataloutta koskevien tärkeiden ja kiireellisten kysymysten ratkaisua siten aiheuttaakseen vaikeuksia maan elintarvikevarustelussa. Berija yritti lietsoa erimielisyyttä Neuvostoliiton kansojen kesken ja aktivisoida porvarillis-natsionalistisia aineksia sekä jarrutti eräiden laittomuus- ja mielivaltaisuustapausten oikaisemista vääristellen annettuja ohjeita tai hidastaen niiden toteuttamista.

NKP:n KK sanoo päätöksessään:

"Kumoamattomat tosiasiat osoittavat, että Berija on lakannut olemasta kommunisti ja että hän on muuttunut porvarilliseksi luopioksi sekä kansainvälisen imperialismin asiamieheksi. Tämä seikkailija ja ulkoisten imperialististen voimien asiamies suunnitteli vallan anastamista puolueessa ja maassa, päämääränään kommunistisen puolueemme tosiasiallinen hävittäminen sekä monien vuosien aikana kehitetyn politiikan vaihtaminen antautumispolitiikkaan, joka loppukädessä johtaisi kapitalismin henkiinherättämiseen."

Neuvostovaltion voima

Rauhan ja sosialismin viholliset kaikissa maissa, oma maamme niihin luettuna, ovat paisutelleet Berijan tapausta ja esittäneet sen todistuksena muka Neuvostoliiton heikkoudesta ja sisäisistä ristiriidoista. Tosiasiat ovat kuitenkin jälleen osoittaneet heidän laskeneen väärin. NKP:n jäsenistö ja koko neuvostokansa on yksimielisesti tuominnut Berija-petturin ja ilmaissut luottamuksensa hallitukselleen ja puolueelleen. Eikä muuten voisi ollakaan. Ilmaisee selvää Neuvostoliiton olojen, sen historiallisen kehityksen ja neuvostokansojen mielialojen tuntemattomuutta kuvittelukin, että Neuvostoliitto voitaisiin suistaa nykyiseltä tieltään, kylvää ristiriitoja kansan ja puolueen tai kansan ja hallituksen välille. Kirjailija Sholohov ilmaisi asian ytimen kirjoituksessaan Liternaturnaja Gazetassa:

"Kaikenlaiset seikkailut puoluettamme ja kotimaatamme vastaan tulevat vastaisuudessakin ehdottomasti olemaan tuomitut häpeällisesti romahtamaan, sillä puolueemme ja kansamme yhtenäisyys, niiden rikkomaton eheys ja uskollisuus omalle keskuskomitealle, niiden syvä usko asiansa ja keskuskomitean politiikan oikeuteen ovat sellainen pähkinä, jota kauttaaltaan lahonneen kapitalismin mädät hampaat eivät koskaan eivätkä minkäänlaisten olosuhteiden vallitessa pysty puremaan. Tämä pähkinä katkaisee mitkä hampaat tahansa! Se on päivänselvää."

Puolivuotisyhteenveto neuvostotalouden alalla osoittaa selvääkin selvemmin vihollisten toiveet Neuvostoliiton heikkenemisestä tyhjiksi. Kokonaistuotantosuunni-

telma on täytetty sataprosenttisesti ja koko teollisuustuotanto ylittää v. 1953 kuuden ensimmäisen kuukauden aikana 10 %:lla viime vuoden vastaavan ajan tason. Tuotannon kohoamista seuraa välittömästi kansan elämän paraneminen, eikä ole ihme, että neuvostoihmiset ovat lujia puolustaessaan saavutuksiaan kaikkia niiden riistämisyrityksiä vastaan. Berijan edesvastuuseen saattaminen on yksi ilmaus puolueen ja kansan päättäväisyydestä neuvostovallan ja sen saavutusten suojaamiseksi eikä sillä ole mitään tekemistä yksilöiden valtataistelun kanssa.

Yksilö ja joukot

Kansainvälinen taantumus käyttää Berijan tapausta hyväkseen kylvääkseen epäluottamusta Neuvostoliittoa ja sosialismin asiaa kohtaan. Se esittää asian niinkuin neuvostokansojen kohtalo olisi joidenkin yksilöiden käsissä, joista ei tiedä, minä päivänä ne pettävät. Jokainen NKP:n historiaa ja Neuvostoliiton oloja tunteva tietää kuitenkin, että niinkauan kuin NKP on ollut olemassa sen koko politiikka on perustunut kollektiiviseen asioiden käsittelyyn ja ratkaisemiseen.

NKP:n historiassa selostettaessa marxilaisten taistelua narodnikkilaisten virheellisiä käsityksiä vastaan sanotaan mm.:

”Sankarit, etevät persoonallisuudet voivat esittää vakavaa osaa yhteiskuntaelämässä vain sikäli, mikäli he osaavat oikein ymmärtää yhteiskunnan kehityksen ehtoja, ymmärtää, miten ne on muutettava paremmiksi. Sankarit, etevät persoonallisuudet voivat joutua naurettavien ja kaikille tarpeettomien kovaonnisten asemaan, jos he eivät osaa ymmärtää oikein yhteiskunnan kehityksen ehtoja, alkavat hangotella yhteiskunnan historiallisia tarpeita vastaan luullen itseään historian ’tekijöiksi’.” (NKP:n historia, siv. 17—18.) Sekä Lenin että Stalin korostivat aina, että yhteiskunnan historia on ennenkaikkea itse kansanjoukkojen historiaa, kansojen historiaa ja kansanjoukot osanotollaan ratkaisevat kehityksen kulun, yhteiskunnan kehityskulun yhteiskunnallisten tuotantovoimien kehityksen pohjalla.

Se ei luonnollisesti merkitse johtavan voiman välttämättömyyden aliarvioimista. NKP:n historiassa ja myös nykyisin Neuvostoliitossa annetaan ratkaiseva merkitys puolueelle, sen johtavalle osuudelle. ”Proletariaatin jättäminen vaille sellaista puoluetta merkitsee sen jättämistä vaille vallankumouksellista johtoa ja sen jättäminen vaille vallankumouksellista johtoa merkitsee proletaarisen vallankumouksen asian hunningolle saattamista” (NKP:n historia, siv. 395).

Se ei myöskään merkitse johtavien yksilöiden aliarvioimista. Mutta, kuten edelläolevassa lainauksessa korostetaan, he voivat kehittyä huomattaviksi yksilöiksi vain silloin kun he oikein ilmaisevat kansan pyrkimykset.

Shatunovskille (v. 1930) toveri Stalin kirjoitti:

”Te puhutte ’uskollisuudestanne’ minulle. Se on mahdollisesti sattumalta luiskahtanut lause. Mahdollisesti... Mutta ellei se ole satunnainen lause, niin minä neuvoisin Teitä heittämään pois henkilöön kohdistuvan uskollisuuden ’periaatteen’. Se ei ole bolshevistista. Olkaa uskollinen työväenluokalle, sen puolueelle, sen valtiolle. Se on tarpeellista ja hyvää. Mutta älkää sotkeko sitä uskollisuuteen henkilölle, tähän tyhjään ja tarpeettomaan intelligenttiseen leluun.”

Toveri Stalinin kuoleman jälkeen on puolueen KK jatkuvasti vedonnut jäsenjoukkoihin korostaen heidän aktiivisuutensa vält-

tämättömyyttä, jotta asiat tulisivat aina ratkaistua kollektiivisesti, yhteisen käsittelyn tuloksena.

Berijaa koskevassa päätöksessään NKP:n KK sanoo:

”Johtomme voima on sen kollektiivisuudessa, yhtenäisyydessä ja tiiviydessä. Kollektiivinen johto on puolueemme korkein periaate... Vain marxilaisleniniläisen teorian tieteelliseen perustaan nojautuvan keskuskomitean kollektiivinen poliittinen kokemus ja kollektiivinen viisaus turvaavat puolueemme ja maamme oikean johdon, puolueen rivien horjumattoman yhtenäisyyden ja tiiviyden sekä kommunismin menestyksellisen rakentamisen maassamme.”

Berijan tapauksesta tekemissään johtopäätöksissä NKP:n KK korostaa myös puolueen ja kansan yhteyksien entistä voimakkaampaa lujittamista. Päätöksessä sanotaan, että ”puolueemme voima ja murtumattomuus on sen läheisessä ja kiinteässä yhteydessä joukkoihin, kansaan. Tätä yhteyttä on lujitettava ja laajennettava, otettava herkästi huomioon työtätekevien tarpeet sekä huolehdittava jatkuvasti työläisten, kolhoosilaisten ja sivistyneistön — kaikkien neuvostoihmisten — elämän parantamisesta.”

Neuvostoliiton politiikka — leniniläis-stalinilaista politiikkaa

Taantumuslehdistön eräänä vakituisena väitteenä on myöskin, että Neuvostoliitto on ryhtynyt viime aikoina toteuttamaan uutta politiikkaa, että se Stalinin kuoleman jälkeen on tullut ”myöntyväisemmäksi”. Jokainen Neuvostoliiton politiikkaa seurannut voi kuitenkin todeta, että NKP ja neuvostohallitus koko politiikassaan nojautuvat NKP:n XIX edustajakokouksen päätöksiin, leniniläis-stalinilaisiin periaatteisiin. Nykyisen politiikan olemushan sisältyy kaikkien neuvostoihmisten aineellisen hyvinvoinnin kohottamiseen, sosialistisen teollisuuden ja kollektiivitalousjärjestelmän sekä koko yhteiskunnallisen ja valtiollisen järjestelmän lujittamiseen. Ulkopolitiikassa se tähtää rauhan suojelemiseen ja lujittamiseen, kansainväliseen yhteistyöhön ja asiallisten suhteiden kehittämiseen kaikkien maiden välillä.

Sosialismin ja rauhan vihollisten suureksi harmiksi Neuvostoliiton politiikka on jatkuvasti johdonmukaista, pysyvän rauhan saavuttamiseen ja kommunismin menestykselliseen rakentamiseen tähtäävää politiikkaa. Ei toivoakaan kapitalismin palauttamisesta, ei toivoakaan rauhanpolitiikasta luopumisesta. NKP:n Keskuskomitean täysi-istunnon päätöksessä viedään taantumukselta viimeisetkin toivonrippeet:

”Kommunistisen puolueen johdolla taistelulippunsa ympärille rivinsä tiivistänyt neuvostokansa suorittaa suurta historiallista työtään. Puolueen, hallituksen ja kansan ollessa yhtenäisenä kulkee maamme horjumattomasti eteenpäin voittoisan kommunistisen rakennustyön maineikkaalla tiellä.”

Berija-tapauksen opetuksista SKPlle

Kommunistiset puolueet eri maissa ovat käsitelleet NKP:n KK:n päätöstä Berija-tapauksesta ja niitä opetuksia, joita se kaikkien maiden puolueille antaa. Ei ole epäilystä siitä, etteivätkö kommunismin viholliset pyri edelleenkin ja varsinkin nykyisessä kärjistyneessä tilanteessa lähettämään asiamiehiään ja hajoitustyöntekijöitä kaikkiin kommunistisiin puolueisiin ja aktivisoimaan entisten toimintaa. Toisaalta on nykytilanteessa olemas-

sa kaikenlaisten provokaatioiden vaara, koska taantumuspiireille on tärkeätä saada hyökkäysaiheita kommunisteja vastaan. Siksi valppauden terästäminen ja puolueen yhtenäisyyden lujittaminen on aivan ensiarvoinen tehtävä kaikkien maiden ja myös meidän maamme puolueessa.

NKP:n KK:n päätöksessä korostetaan myös puolueen ja kansanjoukkojen välisen yhteyden lujittamista. NKP:n historiassa sanotaan siitä mm. seuraavaa:

"Puolueen historia opettaa, että ilman laajoja yhteyksiä joukkoihin, ilman näiden yhteyksien alituista lujittamista, ilman taitoa kuunnella joukkojen ääntä ja ymmärtää niiden kipeitä tarpeita, ilman halua ei vain opettaa joukkoja, vaan oppiakin joukoilta, työväenluokan puolue ei voi olla todella joukkopuolue, joka kykenee viemään mukanaan työväenluokan ja kaikkien työtätekevien miljoonajoukot."

Puolue on voittamaton, jos se kykenee, kuten Lenin sanoo, "ottamaan yhteyden, lähentymään, ja jos haluatte, määrättyyn asteeseen saakka sulautumaankin työtätekevien laajimpiin joukkoihin, ensi kädessä proletaarisiin, mutta myöskin ei-proletaarisiin työtätekeviin joukkoihin". (Lenin, XXV osa, sivu 174.)

"Puolue tuhoutuu, jos se sulkeutuu ahtaaseen puoluekuoreensa, jos se eristäytyy joukoista, jos se peittyy byrokraattisella kerrostumalla." (NKP:n historia siv. 405.)

Tätä kysymystä ei voida liiaksi korostaa omankaan puolueemme kohdalta. Yhteys joukkoihin ei ole, kuten usein käsitetään, vain, eikä edes ensikädessä, organisatoorinen kysymys. Se merkitsee ennenkaikkea poliittista, aatteellista yhteyttä, selvitystä joukkojen keskuudessa. Vain lujassa yhteydessä työtätekevien joukkojen kanssa voimme puolueen linjan ja kannanotot tehdä tunnetuksi laajojen joukkojen keskuudessa. Ja toisaalta puolue ei voi oikein määritellä tehtäviä kussakin konkreettisessa tilanteessa, jos sillä ei ole kiinteätä yhteyttä työtätekeviin joukkoihin, joiden etujen puolustamiseen ja hyvinvoinnin kohottamiseen sen jokainen toimenpide tähtää.

Epäilemätöntä on, että läheskään kaikki puolueen jäsenet eivät ole riittävästi varustautuneita vihollisen propaganda- ja provokaatiohyökkäyksiä vastaan. Porvarillinen ja oikeistososialidemokraattinen propaganda saattaa joskus hämmennyksiin osan jäsenistöämmekin, mikä johtuu vain siitä, että marxilais-leniniläinen tietoisuus ei ole riittävän korkealla. Siksi on opiskelutyötä päättäväisesti parannettava puolueemme kaikissa portaissa siten varustaen jäsenet entistä paremmin sekä tuntemaan ja paljastamaan viholliset että vastaamaan lujasti sosialismin vihollisten propaganda- ja muihinkin hyökkäyksiin. Toisaalta koska vihollisen pyrkimys herättää hajaannusta ja epäluottamusta kansandemokraattisen liikkeen riveissä ilmenee selvimmin Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden olojen mustaamisessa ja täydellisessä vääristelemisessä, on kaikissa puoluejärjestöissä kiinnitettävä entistä enemmän huomiota niiden olojen tuntemuksen kehittämiseen ja selvittämiseen työtätekeville joukoille.

Neuvostoliiton kansat toteuttavat kommunistisen puolueensa johdolla voitokkaasti kommunismin rakentamista. Mikään ei heitä voi siitä estää. Heidän saavutuksensa ja NKP:n rikas kokemus auttavat myöskin meidän maamme kommunistista puoluetta entistä menestyksellisemmin taistelemaan Suomen kansan hyvinvoinnin ja onnellisen tulevaisuuden, rauhan ja sosialismin puolesta.

ANTTI HYVÖNEN:

Luentoja Suomen työväenliikkeen historiasta

IV luento

SUOMEN TYÖVÄENLIIKE VALLANKUMOUKSELLISEN NOUSUN VUOSINA 1904—1906

2.*) Vallankumouksellisen tilanteen kehitys säätyjen häpeäpäivän jälkeen. Marraskuun suurlakko.

Äänioikeustaistelu jatkuu. Työväen taistelun aktivisoituminen ilmeni pääasiassa jatkuvana joukkoliikkeenä äänioikeuden puolesta. Toisaalta eräät työväenliikkeeseen kuuluneet henkilöt puuhailivat yhdessä porvarillisen aktivistiliikkeen miesten kanssa aseiden hankinta- ja terroritekojen valmistelutoimenpiteissä. Pääasiassa äänioikeuskysymys ajoi suuria oikeudettomia työtätekeviä joukkoja liikkeelle. Samalla työväen piireissä tunnettiin selvästi tarve taistella tsarismin sortotoimenpiteitä vastaan.

Äänioikeustaistelusta kehittyi v. 1905 syksyyn mennessä suuri kansanliike, joka tempasi mukaansa työväestön lisäksi maaseudun oikeudettomat kerrokset, erikoisesti torpparit ja tilattoman väestön. Torppariväestö oli alkanut jo voimakkaasti liikehtiä v. 1903 kesällä, joka tunnetaan torppariliikkeessä "työpäivän lyhennyskesän" nimellä. Sadoissa tapauksissa torpparit ja osa maaseudun päiväläisiä taisteli entisen, auringonnousustä auringon laskuun kestäneen työpäivän tilalle 11- ja $11^1/_2$-tuntisen, eräissä tapauksissa lyhyemmänkin työpäivän. Tämä liikehtiminen auttoi välittömästi noin puolta torppariväestöä pääsemään lyhennettyyn työpäivään. Samoin lyheni maatyöläisten työaika. Tässä taistelussa maaseudun työtätekevät seurasivat työväenliikkeen antamaa esimerkkiä. Samalla he alkoivat tajuta järjestyneen yhteistoiminnan merkityksen. Luonnollisena seurauksena tästä toiminnasta oli yhtyminen työväenliikkeen johtamaan äänioikeustaisteluun, josta kehittyi suuri työtätekevien oikeustaistelu. Se sai lisää voimia vielä sen kautta, että raittiusliike asettui tukemaan työväenliikettä äänioikeusasiassa. Raittiusväki, joka jo tuolloin alkoi ajaa kieltolakikysymystä, ei saattanut ajatellakaan tavoitettaan saavutettavaksi ilman yleisen äänioikeuden voittoa.

Tämän lisäksi naisten keskuudessa kehittyi osittain sosdem-työläisnaisliikkeen vaikutuksesta laaja liikehtiminen naisten äänioikeuden puolesta, jota taantumukselliset aluksi jyrkästi vastustivat. Tässä yhteydessä rakentui osittaista yhteistoimintaa porvarillisen ja sosialistisen naisliikkeen välillä. Työläisnaisten äänioikeusvaatimukset tähtäsivät kuitenkin pitemmälle kuin porvarillisten naisten pyrkimykset. Työläisnaiset pyrki-

---

*) Luennon alkuosa julkaistiin Kommunistin numerossa 6—7/53.

vät samaan päämäärään kuin työväenpuoluekin, nimittäin yleiseen, yhtäläiseen äänioikeuteen. Sensijaan suuri osa porvarillisia äänioikeusnaisia olisi tyytynyt siihen, että naisille olisi myönnetty äänioikeus, jota olisi voitu rajoittaa määrätyllä varallisuussensuksella, osa porvarisnaisia kannatti kaksikamarijärjestelmää, osa olisi tyytynyt pelkästään jonkinlaiseen parannettuun säätyvaltiopäivälaitokseen, jonka vaaleissa olisi annettu naisille äänioikeus porvaris- ja talonpoikaissäädyissä. Äänioikeuskysymys olikin porvarillisille naisille pelkästään naisasiakysymys, kun se työläisnaisille oli taistelukysymys oman luokkansa oikeuksien puolesta taisteltaessa.

Venäjän vallankumouksellisen liikkeen vaikutus. Syksyllä 1905 järjestettiin eri puolilla maata suuria työväen äänioikeuskokouksia. Tämän liikehtimisen yhteydessä alettiin yhä selvemmin tajuta, että äänioikeuskysymyksen kohtalo riippui ratkaisevalla tavalla vallankumouksellisen tilanteen kehityksestä Venäjällä. Tammikuun verisunnuntaita seurannut Venäjän työläisten ja sen vanavedessä kulkeneen talonpoikaisliikkeen myrskyisä nousu horjutti tsaristisen sortojärjestelmän perusteita. Tällöin alkoivat kaikki Suomen poliittiset piirit etsiä yhteyksiä Venäjän vastaavien piirien kanssa. Niinpä Suomen perustuslailliset solmivat yhteyksiä Venäjän liberaalisiin porvaripiireihin, jotka vallankumouksellisen liikkeen kasvaessa pyrkivät itsevaltiuden rajoittamiseen erikoisen perustuslain kautta. Aktivistit sensijaan tunsivat viettymystä Venäjän sosiaalivallankumouksellisiin, joiden menettelytavat, erikoisesti joukkoliikkeiden korvaaminen yksilöterrorilla, salaliittopuuhailu ym., lankesi yhteen aktivistien salaliittopuuhailun kanssa. Työväenliikkeen taholta sensijaan tunnettiin tarvetta lähentyä Venäjän työväen vallankumouksellista liikettä. Venäjän sosialidemokraattisen puolueen johtamissa työväen taisteluissa nähtiin voima, joka saattoi auttaa kansaamme sen oikeustaistelussa ja työväen johdolla käytävää kansanvaltaisuustaistelua. Tämän takia työväestön liikehtiminen Suomessa tammikuun verisunnuntaitain jälkeisenä aikana kulkee Venäjän vallankumouksellisen liikkeen vanavedessä. Mutta se on Suomessa ikäänkuin alemmalla poliittisella tasolla. Venäjän työläiset asettuivat bolshevikkien vaikutuksesta selvästi ja päättävästi tsarismin kukistamisen ja demokraattisen tasavallan tunnuksen taakse jo v:n 1905 kesän ja syksyn taisteluissa. Syksyllä Venäjän työväenliike astui jo aseellisen kapinan käytännöllisen valmistamisen tielle tsaarinvallan kukistamiseksi. Suomessa tiukkenivat samaan aikaan työväestön äänioikeusuudistusvaatimukset ja työväestö kohotti esille myöskin muut demokraattisen vapauden vaatimukset tsarismin ja sen suomalaisten apurien kiristystoimenpiteitä vastaan. Mutta sellaiseen selvyyteen kuin Venäjällä eivät Suomen työväen vaatimukset kohonneet.

Vallankumouksellinen tilanne Venäjällä kehittyi erittäin voimakkaasti syys—lokakuussa. Poliittiset lakot ja mielenosoitukset sekä kapinat seurasivat toistaan. Lokakuun lopulla liikehtimiset kehittyivät jättiläismäiseksi yleisvenäläiseksi poliittiseksi suurlakoksi, joka ulotti vaikutuksensa maan syrjäisimpiin ja takapajuisimpiinkin seutuihin. Koko maan elämä pysähtyi. Venäjän hallitus oli voimaton tätä liikettä tukahduttamaan entisin keinoin. Vallankumouksellinen joukkoliike pakotti tsarismin lupaamaan ns. Lokakuun manifestissa (joka julkaistiin 30. 10. 1905) kansalle "kansalaisvapauksien järkkymättömät perusteet: todellisen persoonallisen loukkaamattomuuden, omantunnon-, sanan-, kokoontumis-ja yhdistymisvapauden". Tämän lisäksi tsaari lupasi kutsua koolle lakiasäätävän duuman, johon vaalioikeus luvattiin antaa kaikille väestönkerroksille.

Tilanne merkitsi, kuten Lenin selitti, jonkinlaista voimien tasapainon hetkeä, "jolloin proletariaatti ja talonpoikaisto, pakotettuaan tsaarin antamaan manifestin, eivät vielä jaksa kukistaa tsarismia, mutta tsarismikaan ei enää voi hallita yksinomaan entisin keinon, vaan sen on pakko luvata sanoissa 'kansalaisvapaudet' ja 'lakiasäätävä duuma."

Venäjälle levinnyt joukkoliike ei voinut jäädä seurauksia vaille Suomessakaan. Tiedot Venäjän tapauksista kuohuttivat mieliä. Suurlakkouhka, jonka Suomen työväenliike kohotti esille jo 1899 Turun edustajakokouksessa, oli tähän asti leijaillut ikäänkuin ilmassa vailla todellisuuspohjaa. Nyt alettiin käsittää, että oltiin joutumassa todellisen suurlakon pyörteisiin, mihin ei kuitenkaan ollut todella valmistauduttu. Äänioikeustaistelu oli porvariston säätyjen häpeäpäivänä tekemän petoksen takia joutunut umpikujaan, josta saatettiin päästä ulos vain siirtymällä paljon päättävämmän taistelun linjoille uudistuksen läpiviemiseksi. Yleensä työväestö alkoi käsittää, että porvarilliset eivät tule toteuttamaan äänioikeusuudistusta ilman pakkoa.

Suurlakkoliikkeen puhkeaminen Suomessa tapahtui ikäänkuin solidaarisuusilmauksena Venäjän työläisten taistelun yhteydessä. Venäjän yleislakosta huolimatta jäivät lakon alkaessa Pietarin Suomen varikon rautatieläiset lakon ulkopuolelle ja jatkoivat Pietarin ja Helsingin välistä liikennettä. Tämä herätti närkästystä erikoisesti Viipurin rautatien konepajalaisten ja Helsingin työläisten keskuudessa, jotka olivat lähemmin selvillä tilanteen kehityksestä Venäjällä. Työväen kokouksissa vaadittiin rautatieliikenteen pysäyttämistä ja yhtymistä Venäjän työväen lakkoliikkeeseen. Näiden työväestön vaatimusten ansiosta Pietarin —Viipurin rautatiellä lakkasi liikenne rautatieläisten yhdyttyä Venäjän yleislakkoon 29. päivänä lokakuuta. Seuraavana päivänä pysähdyttivät Tampereen työläiset junaliikenteen siellä, Helsinki seurasi tamperelaisten esimerkkiä muutaman tunnin kuluttua. Näin koko maan rautatieliikenne joutui lakkotilaan. Muodostettiin eri puolille maata paikalliset lakkokomiteat, jotka ottivat kontrolliinsa alusta alkaen koko rautatieliikenteen.

Lokakuun 30. päivän aamulla monet helsinkiläisten työpaikkojen työläiset ryhtyivät lakkoon. Päivällä myöhemmin yhtyi koko Helsingin työväestö yleisessä kokouksessaan tähän lakkoon. Työläiset marssivat Rautatientorille suoraan työpaikoilta kesken työajan. Tässä kokouksessa hyväksyttiin erikoinen lakkojulistus, jossa selitettiin: "Antaen sydämellisen kannatuksensa Venäjän kansan nykyiselle taistelulle vapautensa ja inhimillisten oikeuksiensa puolesta, kehoittaa kokous Suomen työväestöä yli maan lakkaamaan työstä, ja asettaa valiokunnan valmistamaan suunnitelmaa kansamme tulevaa toimintaa varten." Kokouksessa asetettiin erikoinen lakkokomitea, johon aluksi varattiin paikkoja myös perustuslaillisia varten, mutta kuin näiden kanssa ei päästy yksimielisyyteen, muodostui suurlakon johto yksinomaan työväenliikkeen henkilöistä. Tosin porvarilliset kansallismieliset sekä raittiusväki tarjosivat myös

tähän komiteaan edustajiaan, mutta tätä tarjousta ei hyväksytty.

Lakkoliike levisi yli maan. Eräissä toisissa kaupungeissa perustuslailliset aluksi kannattivat työväen muodostamien suurlakkokomiteain työtä. Helsingissä tällaiset yhteistyöhankkeet ajautuivat karille jo lakon aloittamisvaiheessa, kun työväestön taholta vaadittiin yhteistoiminnan ehtona takeita työväenliikkeen ohjelman mukaisen äänioikeusvaatimuksen hyväksymisestä. Perustuslailliset tällöin, kuten aikaisemminkin kieräilivät vetäytyen muodollisen laillisuuden palauttamisvaatimuksen taakse. Tässä vaiheessa porvarit eivät vielä tahtoneet kuullakaan yleisestä yhtäläisestä äänioikeudesta ja yksikamarijärjestelmästä. Tästä syystä työväen edustajat jo näiden neuvottelujen yhteydessä herättivät kysymyksen kansalliskokouksen koollekutsumisesta perustuslakien muuttamista varten. Lakon alkaessa muodostettu kansalliskaarti aloitti toimintansa heti. Se valtasi lokakuun 31. päivänä rautatien keskusaseman. Saman päivän iltana vallattiin poliisiasemat. Yleensä työväestö oli kansalliskaartin muodostamisen luovana voimana. Kaarti järjestäytyi komppanioittain. Porvarilliset, etupäässä ylioppilaat ja pikkuvirkamiehet perustivat aluksi kansalliskaartin yhteyteen myös joitakin osastoja, joiden miesluku jäi kuitenkin varsin vähäiseksi. Ristiriita porvarillisten kanssa ilmeni jo ensi päivinä kaartin päällystöä valittaessa. Porvarilliset yrittivät vallata kaartin johdon oman miehensä käsiin, mutta työväestö valitsi kaartin päälliköksi kapteeni Johan Kock'in, jonka tiedettiin suhtautuvan myötämielisesti työväen vaatimusiin ja jolla oli yhteyksiä venäläisiin vallankumouksellisiin.

Kansalliskaartin osastoja syntyi joka puolelle maata. Lakon kestäessä porvarilliset irtautuivat niistä ja alkoivat eräillä paikkakunnilla perustella omia suojeluskaartejaan, joita työväestö kutsui lahtarikaarteiksi. Työväestön perustamat kaartit ottivat Punaisen kaartin nimen. Punaisesta kaartista muodostui voimakas valtatekijä suurlakkotapahtumissa. Sen käsiin jäi käytännöllisesti katsoen järjestyksen ylläpito, vartiotehtävät sekä monia hallinnollisia järjestelytehtäviä elintarvikehuollon ja varustelun alalla. Kaarti toimi läheisessä yhteistyössä keskuslakkotoimikunnan kanssa. Venäläinen sotaväki, jota maassa oli verrattain paljon, ei puuttunut suuremmassa määrin tapahtumain kulkuun.

Vallankumouksen ohjelmakysymys. Suurlakon puhkeaminen nosti kärkevästi esiin kysymyksen: mitä tavoitteita taistelulle asetetaan. Perustuslailliset asettivat esille laillisten olojen palauttamisvaatimuksen. Tällä he tahtoivat vakiinnuttaa maamme erikoisaseman Venäjän yhteydessä samalle kannalle kuin se oli ennen tsarististen sortotoimenpiteiden alkamista. Suurlakon puhkeaminen ja sen yhteydessä kärjistynyt työväen äänioikeusolojen uudistamiskysymys ajoi perustuslaillisia ponnistelemaan kaikin keinoin saadakseen aikaan sopimuksen tsarismin kanssa. Työväestö sensijaan asettui tiukasti Suomen valtiollisten olojen uudistamisen kannalle ja nosti esille kysymyksen perustavasta kansalliskokouksesta, jonka piti laatia maalle uudet perustuslait. Tämä työväen kanta tulkittiin 30. päivänä lokakuuta Työmiehessä seuraavasti:

"Helsingissä tunnutaan jo tänään oltavan jonkunlaisen suurlakon kynnyksellä. Se pyyhkäisee, jos se todella tulee, myös harvainvaltaisen 'perustuslaillisuuden' tuhansista mielistä hiiteen,

sillä valtavat liikkeet eivät tule pikku asiain, pikkuohjelmain takia, vaan arvatenkin tulee ohjelmaksi: suuri kansalliskokous luomaan Suomelle uudet perustuslait, joiden mukaan valitaan Suomen kansan turvaksi, sen edistystyön keskuslaitokseksi, yleisellä, yhtäläisellä äänioikeudella oikea kansaneduskunta."

Helsingin Rautatientorilla seuraavana päivänä pidetyssä suuressa työväen kokouksessa, jossa oli yli 20.000 osanottajaa, kiteytettiin työväen vaatimusohjelmaa edelleen. Vaadittiin täydellistä lausunto-, paino-, kokoontumis- ja yhdistysmisvapautta; yleisen ja yhtäläisen äänioikeuden perusteella valittavan kansalliskokouksen asettamista säätämään perustuslakeja sekä luomaan yksikamarisen eduskunnan, johon kaikilla 21 vuotta täyttäneillä kansalaisilla, niin naisilla kuin miehilläkin, olisi yhtäläinen äänioikeus. Lisäksi vaadittiin Bobrikoffin käskyläisten virasta erottamista ja suomettarelaissenaatin erottamista. Tämän viimeksimainitun vaatimuksen esittivät myös perustuslailliset. Mutta perustavan kansalliskokouksen vaatimusta he tiukasti vastustivat. Sensijaan eräät aktivistit lakon alkuvaiheessa ilmoittivat hyväksyvänsä työväen kannan.

Eräillä muilla paikkakunnilla työväestö työskenteli suurlakon alkuvaiheissa yhdessä perustuslaillisten kanssa. Niinpä nuorsuomalaiset olivat Tampereella yhteistyössä työväenliikkeen miesten kanssa hyväksyen aluksi mm. Yrjö Mäkelinin laatiman ns. Punaisen julistuksen. Tämä julistus hyväksyttiin marraskuun 1. päivänä Tampereella pidetyssä suuressa työväen kokouksessa valtavan innostuksen vallitessa. Koska siitä tuli ikäänkuin 1905 vallankumouksen ohjelmajulistus, on sen julkaiseminen tässä yhteydessä paikallaan.

"Julistuskirja Suomen kansalle.

Kansan etuja ja oikeuksia valvomaan valittu komitea esittää kokouksen hyväksyttäviksi seuraavat ponnet:

1:ksi. a.) Ne kurjat matelijat, jotka venäläistä virkavaltaa pokkuroiden ovat onnistuneet pääsemään kotimaisen hallituksemme jäseniksi, ja jotka muodostaessaan tuon hallituksen, ovat häpeällisesti polkeneet ei ainoastaan lakeja, vaan myös kansan pyhimpiä oikeuskäsityksiä, erotkoot heti toimestaan.

b) Erotetun hallituksen tilalle valitkoot Helsingin asukkaat väliaikaisen hallituksen sellaisista miehistä, jotka tiettävästi kunnioittavat lakia ja oikeutta, joille isänmaamme suuri asia on kallis ja joilla on, mikäli mahdollista, koko kansan luottamus.

Valitseminen toimitettakoon suljetulla äänestyksellä, johon äänestykseen oikeutettuja osaa ottamaan olkoot kaikki 21 vuotta täyttäneet pääkaupungin asukkaat sukupuoleen katsomatta. Kullakin valitsijalla olkoon ainoastaan 1 ääni. Kaupungin maistraatti ryhtyköön heti vaalivalmistuksiin.

c) Näin kokoonpannun hallituksen ensimmäisenä tehtävänä olkoon kansalliskokouksen kokoon kutsuminen, jota ennen älköön väliaikainen hallitus ryhtykö mihinkään sellaisiin uudistuspuuhiin, jotka suuremmassa määrässä kysyisivät kansan varoja; sensijaan olkoon hallituksella täysi varojen käyttöoikeus kaikissa sen suuntaisissa asioissa, joiden tarkoituksena on maan sisäisen itsenäisyyden turvaaminen. Hallituksen kaikki toimenpiteet olkoot ehdottomasti julkisia, ja se on toimistaan tilivelvollinen kansalliskokoukselle.

2:ksi. Koska etuoikeutetut luokat eri tahoilla maata näkyvät

näinä päivinä innokkaasti puuhaavan eduskunnan kokoonkutsumista, julistaa proletariaatti, ettei se voi missään tapauksessa hyväksyä sellaista eduskuntaa, joka on pantu kokoon nykyisen valtiopäiväjärjestyksen mukaan. Jos luokkaeduskunta tästä varoituksesta huolimatta kutsutaan kokoon, teroittaa maan työväki jo ajoissa omistavain luokkain mieliin, että nykyisten päiväin tapahtumat tulevat moninkertaisina uudistumaan heti kun valtiopäiväkutsumus on julkaistu.

Sensijaan kutsuttakoon täydellä lainsäädäntävallalla varustettu kansalliskokous heti kokoon. Kansalliskokousta kokoon pantaessa olkoon jokaisella 21 vuotta täyttäneellä hyvämaineisella Suomen kansalaisella, niin miehellä kuin naisella, yhtäläinen ja välitön ääni- ja vaalioikeus.

Kaupunkien maistraatit ja kunnallishallitukset maalla pitäkööt aikanaan huolen siitä, etteivät mitkään käytännölliset esteet tule vähimmässäkään määrässä vaikuttamaan ja viivyttämään kansalliskokouksen kokoontumista.

3:ksi. Me kunnioitamme ja rakastamme Venäjän jaloa kansaa, vaikka sydämemme pohjasta vihaammekin sitä saastaista virkavaltaisuutta, joka viime vuosina on tässä maassa venäläisyyttä edustanut. Meillä ei ole mitään erityistä halua irtaantua suuresta Venäjästä, jos vain saamme takeet siitä, että Venäjän kansan parhaimmat ainekset ottavat Venäjän valtakunnan hallituksen käsiinsä, ja jos ei tapausten kulku tee tuollaista irtaantumista välttämättömäksi. Mutta kaikessa tapauksessa me vaadimme, että Suomi, vaikka se pysyykin Venäjän irroittamattomana osana, tunnustetaan erityiseksi valtioksi täydellä itsehallinto- ja lainsäädäntöoikeudella.

4:ksi. Täytäntöön sovelluttaen ehdottoman kansalaisvapauden periaatteet, vaadimme me:

a) kansalaisten kokoontuminen neuvottelemaan yhteisitä asioistaan, olkoon tästä lähin esteetön. Minkäänlaista virallista valvontaa, vaikkapa olisikin vain muodollista laatua, älköön sallittako;

b) Kansalaisilla olkoon oikeus perustaa esteettömästi seuroja ja yhdistyksiä, olkootpa ne valtiollista, taloudellista tai sivistyksellistä laatua. Ainoastaan ilmoittautumisvelvollisuus näiden perustamisesta katsotaan tarpeelliseksi;

c) Sana, sekä painettu että puhuttu, on katsottava heti vapaaksi. Minkäänlaisia säädöksiä ja velvoituksia, jotka vähimmässäkään määrässä tahtovat kahlita tätä ihmisten ja vapaitten kansalaisten luonnollisinta oikeutta, älköön tästä lähin siedettäkö.

Me käännymme tällä julistuksellä koko Suomen kansan puoleen, pyytäen, että kaikki valtiollista ja yhteiskunnallista sortoa kärsineet ihmiset kertyisivät yksimielisesti niiden mahtavien aatteiden ympärille, joiden henkinen lippu tämä julistus on. Tässä on sanottu kaikki se, mitä — joko, tajullisesti tai tajuttomasti — on ollut jokaisen todellista vapautta ja ihmisoikeutta rakastavan kansalaisen sydäntä lähinnä. Peruuttakaa siis ne enemmän tai vähemmän epäonnistuneet ponnet, joita eri seuduilla maata on näiden päivien kuluessa laadittu, ja valmistautukaa, jos niin tarvitaan, sydänverellänne kirjoittamaan kaiken sen alle, mitä edellä on sanottu.

Tampereella 1. päivänä marraskuuta 1905.

Ylläolevaan julistukseen ovat perustuslailliset yhtyneet."

Tämä julistus tuotiin Tampereelta Helsinkiin erikoisen lähe-

tystön mukana. Se hyväksyttiin sitten helsinkiläisten tehtyä siihen lakkotoimikunnassa äänioikeusvaatimusta selventävän muutoksen ja eräitä muita pienempiä korjauksia. Tämä korjattu julistus vahvistettiin Helsingissä Rautatientorilla 3. 11. pidetyssä kansalaiskokouksessa. Julistuksessa esitetyn väliaikaisen hallituksen valitsemiseksi kutsuttiin seuraavaksi päiväksi uusi tilaisuus Rautatientorille. Tällöin sessa esitetyn väliaikaisen hallituksen" valinta. Mutta uuden kansallisen hallituksen ehdokkaiksi asetetut henkilöt päätettiin alistaa ehdotuksena hallitsijan vahvistettavaksi.

Punainen julistus on Suomen vanhan työväenliikkeen mielenkiintoisimpia asiakirjoja. Samaan aikaan kun maamme porvarilliset poliitikot kilpailivat tsarismin virkapaikoista ja tarjoilivat itseään keisarilliseen senaattiin tyytyen vaatimaan Suomen valtiollisen aseman vakiinnuttamista Venäjän keisarivallan yhteydessä, nosti työväestö Punaisessa julistuksessaan ja muissa tänä aikana tekemissään päätöksissä esille Suomen valtiollisen riippumattomuuden ajatuksen. Sitä vaadittiin siinä tapauksessa, jos valtiollinen tilanne niin vaatii. Se tarkoitti, jos taantumus jää Venäjällä valtaan. Venäjän vallankumousliikkeen voitto nähtiin työväenliikkeen taholta pelastuksena Suomelle. Siinä tapauksessa, että tuo voitto saavutettaisiin, katsottiin työväenliikkeen taholta luonnolliseksi jäädä Venäjän valtion yhteyteen ehdolla, että Suomi tunnustetaan erityiseksi valtioksi.

Työväen kansanvaltaisuusvaatimukset eivät pysähtyneet perustuslaillisten esittämiin laillisuuden palauttamisvaatimuksiin, vaan menivät demokraattisuudessaan niin pitkälle, että niiden toteuttaminen olisi merkinnyt porvarillisen kansanvallan johdonmukaisinta toteuttamista. Oli luonnollista, ettei esimerkiksi täysvaltaisen kansaneduskunnan luomista voitu ajatellakaan ilman, ettei mullistettaisi koko sitä oikeussuhdetta, joka oli tsaarinvallan aikana rajoittanut valtiopäiväin lainsäädäntöoikeuden kokonaan keisari-suuriruhtinaan tahdosta riippuvaksi.

Oli luonnollista, ettei säätyvaltiopäiviltä voitu odottaa tällaisen ohjelman toteuttamista. Sen takia työväestö nostikin esiin kysymyksen väliaikaisesta hallituksesta ja sen koolle kutsumasta perustavasta kansalliskokouksesta. Tällä tavalla nähdään, miten tapahtumain vyöryssä työväenliike ohjelmallisesti ilmentää selvimmin kansanvaltaisuuden ja kansallisen suvereenisuuden pyrkimystä. Porvaristo näkee työväestön kansanvaltaisuustaistelussa kohoavan uhkan omille luokkaeduilleen ja siksi se eduskuntauudistukseenkin suostui vain työväen vallankumouksellisen taistelun pakottamana. Kansallisen riippumattomuuden ajatusta perustuslailliset pelkäsivät ja siksi he suorastaan heittäytyivät tsarismin syliin tämän taipuessa manifestissaan lupaamaan laillisten olojen palauttamista maahan.

Perustuslaillisten laillisuustaistelu rajoittui siis todellisuudessa puolustamaan maamme omistavien piirien luokkaetuja. Kuten edellä on osoitettu, porvarit olivat valmiit tinkimään muodollisella laillisuuskannaltaankin, kuten tapahtui sotilasmiljoonien myöntämisen yhteydessä. Siksi onkin ymmärrettävää, että sitä mukaa kuin työväenliikkeessä pääsivät työväen itsenäistä luokkataistelua puolustavat ainekset esille, nämä asettuivat tiukasti vastustamaan toimenpiteitä, joilla työväenliike tahdottiin sitoa

porvarien "laillisuustaistelun" käyttövoimaksi.

Punaisessa julistuksessa esitetty väliaikaisen hallituksen perustamisvaatimus tuli jo lakon sivuutettua korkeimman kohokohtansa. Tuota väliaikaisen hallituksen vaatimusta ei myöskään ajettu johdonmukaisesti vallankumouksellisen joukkoliikkeen painolla täytäntöön, vaan kuten jo mainittiin, jätettiin se tsaarin vahvistettavaksi. Perustuslailliset ehättivät työväen edelle ja tekivät kenraalikuvernööri Obolenskin kanssa neuvotellen hallitsijalle ehdotuksen uuden perustuslaillisista kokoonpannun senaatin muodostamiseksi.

Marraskuun manifesti. Neuvotteluissa, joita perustuslailliset ja entinen suomettarelainen senaatti kävivät Obolenskin kanssa ja myös Pietarin hallituspiireissä, hahmottui sen manifestin luonnos, jonka sitten keisari julkaisi marraskuun 4. päivänä. Tällä "Armollisella julistuskirjalla" jolla tyydytettiin maamme perustuslaillisten vaatimukset, kumottiin huomattava osa aikaisemmin annetuista laittomista toimenpiteistä ja annettiin senaatin tehtäväksi laatia "ehdotus uudeksi valtiopäiväjärjestykseksi", joka tarkoittaa Suomen kansan eduskunnan ajanmukaista uudestaanjärjestämistä sovelluttamalla kansanedustajia valittaessa yleisen ja yhtäläisen vaalioikeuden periaatteita, sekä "valmistaa ehdotuksen perustuslain säännöiksi, jotka antavat kansaneduskunnalle oikeuden tarkastaa hallituksen jäsenten virkatointen laillisuutta sekä turvaavat maan kansalaisille sanan-, kokoontumis- ja yhdistymisvapauden; niin myös — tehdä ehdotuksen painovapauslaiksi sekä heti antaa julistuksen ennakkosensuurin toiminnan lakkauttamisesta."

Nämä ehdotukset eduskuntauudistuksesta piti sitten saattaa valtiosäätyjen käsiteltäväksi heti koolle kutsuttavilla ylimääräisillä valtiopäivillä.

Perustuslaillinen porvaristo tervehti tsaarin manifestia suurena voittona. Se tunsi vaatimustensa tulleen täysin tyydytetyksi. Mutta työväestö havaitsi katkerana, että sen vaatimukset oli jätetty joko kokonaan huomiotta tai annettu vain lupauksia ((äänioikeuskysymys), joiden täytäntöönpano oli jätetty työväen täydellä syyllä vihaamien valtiopäivien ratkaistavaksi. Perustuslaillisilla ja muilla porvareilla oli kiire vakuuttamaan kiitollisuutta hallitsijaa kohtaan. Samalla yritettiin kaikin keinoin saada työväestö lopettamaan heti lakkonsa.

Suurlakon lopettaminen. Työväestö jatkoi lakkoa marraskuun 6. päivään asti. Silloin kokoontuivat Senaatintorille kymmentuhantiset työväen joukot kiihtyneen tunnelman vallitessa lopettamaan lakkoa. Tässä tilaisuudessa eräät herrasprovokaattorit yrittivät saada aikaan paniikin joukoissa kohottamalla huudon: "Kasakat tulevat". Mutta työväen Punainen kaarti esti pakokauhun syntymisen. Kokous hyväksyi suurlakon lopettamisesta seuraavan päätöksen:

"Suomen riistäjäluokka, porvaristo, ei ole yhtään parempi kuin sen arvoisat kanssaveljet muissa maissa. Proletariaatin ja porvariston jyrkkä ero on selvästi tullut näkyviin." Tähän vedoten suurlakkokomitean ehdotuksesta päätettiin:

"1:ksi) että koska lakon jatkaminen tällä kertaa kahta vihollista vastaan on mahdoton, ja sen äärimmäisyyteen pitkittäminen olisi hyödytöntä voimien tuhlausta, on sen vuoksi lakko keskeytettävä ja varustauduttava uuteen, vieläkin ankarampaan taisteluun, jonka Suomen proletariaatti tästä lähin tulee kohdistamaan porvaristoa ja sen turvattuja etuoikeuksia vastaan. Siis on jyrkästi pysyttävä erillään kaikista niistä ryhmäkunnista, jotka eivät hyväksy juhlallisen julistuksemme periaatetta, ja alettava kiihkeä agitationi työväen järjestäytymiseksi ja koottava varoja ja tarpeita pian lähestyvää ratkaisevaa hetkeä varten;

2:ksi) Kansalliskaartit ovat yhä edelleen toimessaan pysytettävä, kullakin seudulla olosuhteiden mukaan, sekä porvarilliset ainekset niistä pois potkittava. Helsingin kansalliskaartin päällikkö, kapteeni Johan Kock, joka on erinomaisesti toimensa täyttänyt ja nauttii työväen luottamusta, toimii tästä lähin koko maan kansalliskaartien ylipäällikkönä;

3:ksi) Kaikki väkijuomaliike koko maassa on pysyvä lakkautettuna, kunnes eduskunta kansan toivomusten mukaan laatii kieltolain. Samoin on ohjesääntöinen prostituioni pysyvä lakkautettuna;

4:ksi) Sosialidemokraattinen puoluekokous kutsutaan puoluehallituksen päätöksen mukaan viipymättä kokoon järjestämään tehokkaan toimintaohjelman köyhälistön taistelulle."

Suurlakko päättyi siis viemättä sellaiseen ratkaisuun kuin työväestö oli toivonut. Porvaristo sai aikaan sopimuksen tsarismin kanssa. Tällä sopimuksella turvattiin perustuslaillisten pääseminen hallitustuoleille. Työväen joukkoliikkeitten voimalla ja Venäjän vallankumousliikkeen avulla saatiin maahan väliaikaisesti palautettua perustuslaillisten vaatimat lailliset olot, s.o. Suomen asema Venäjään palautettiin suunnilleen sellaiseksi kuin se oli ennen bobrikovilaiskauden alkua. Tärkeintä porvaristolle oli kuitenkin se, että tsaarin manifestilla äänioikeusuudistuksen toimeenpano siirrettiin säätyjen kautta tapahtuvaksi, eikä työväestö

päässyt sitä viemään vallankumouksellisen ratkaisun tielle, perustavan kansalliskokouksen koollekutsumisen kautta. Tällaista vallankumouksellista ratkaisua porvaristo pelkäsi kaikkein eniten. Siksi sen ponnistelut v:n 1905 tapauksien aikana tähtäsivätkin koko ajan työväen vallankumouksellisen taistelun jarruttamiseen ja samalla sopimuksen löytämiseen tsarismin kanssa. Suurlakko johti välien rikkoutumiseen työväenliikkeen ja peruslaillisten kanssa.

Äänioikeuskysymyksen muodollinen valmistaminen siirtyi nyt senaatille ja sen asettamalle erikoiskomitealle, johon kutsuttiin myös työväen edustajina Yrjö Sirola, Edvard Valpas-Hänninen ja Heikki Lindroos. Äänioikeusuudistuksen lopullinen vahvistaminen jäi säädyille, jotka saivat viimeisenä historiallisena tekonaan haudata itsensä.

Säätylaitoksen lopettaminen ja eduskuntauudistus tapahtui kärjistyneen vallankumouksellisen tilanteen vielä jatkuessa työväen joukkoliikkeitten painostamana ja torpparien lakkojen saadessa ennen näkemättömän laajuuden. Tämän lisäksi työväen Punakaarti olemassaolollaan oli porvareille vakavana muistutuksena suurlakon päivistä, jolloin kansan joukkovoima pakotti sekä tsaarin että Suomen porvarit lupailemaan työväen vaatiman äänioikeusuudistuksen toteuttamista.

Työväenliike kehittyi v:n 1905 tapahtumissa mahtavaksi joukkoliikkeeksi. Se ravisteli hereille suuret oikeudettomat kansankerrokset, jotka omalla joukkoliikkeellään ratkaisevasti painoivat leimansa tapahtumien kulkuun. Itse työväenpuolue muodostui ikäänkuin tämän joukkoliikkeen ilmentymäksi. Suomen työväenliike alkaa järjestyä uuteen taisteluvaiheeseen.

EINO NEVALAINEN:

Kapitalismin peruslaki

Äskettäin jättiläismäisen päivätyönsä päättäneen toveri Stalinin viimeinen teos "Sosialismin taloudellisia ongelmia SNTL:ssa" sisältää niin valtavan lisän marxilaisuuden asevarastoon, että sen tutkiminen ja käytäntöön soveltaminen on jokaisen kommunistisen puolueen ja jokaisen kommunistin tärkeimpiä tehtäviä lähiaikoina. Meillä tämän tehtävän merkitys on alusta lähtien oivallettu: puolueen johtavien elinten jäsenet ryhtyivät heti teoksen ilmestyttyä järjestelmällisesti sitä opiskelemaan ja nyt sadat kommunistit tutkivat sitä kerhoissa tai yksin. Tämän opiskelun helpottamiseksi Kommunisti on jo julkaissut joukon kirjoituksia ja tutkielmia, joissa esitetään opiskelussa tarvittavaa lisäaineistoa Stalinin teoksessa käsiteltyihin erikoiskysymyksiin. Tämän kirjoituksen tarkoitus on sama: auttaa opiskelijoita tutustumaan meille kapitalististen maiden työläisille erikoisen tärkeään kohtaan Stalinin teoksessa, nim. kapitalismin peruslakiin.

JOKAISELLA TUOTANTOTAVALLA ON OMA TALOUDELLINEN PERUSLAKINSA, Stalin selittää teoksessaan. Se on objektiivinen, siis ihmisten tajunnasta ja tahdosta riippumaton laki, joka määrää tuotannon kehityksen kaikki pääasialliset puolet ja prosessit, tuotannon olemuksen. Erikoisen tärkeätä taloudellisessa peruslaissa on, että se ilmaisee tuotannon päämäärän, tehtävät, joiden alaiseksi tuotanto on alistettu ja samalla keinot, joiden avulla tuohon päämäärään pyritään.

Kun tämän vaatimuksen valossa tarkastellaan kapitalistisen tuotantotavan kehityslakeja, huomataan, etteivät sellaiset lait kuin kilpailun ja tuotannon anarkian laki tai kapitalismin epätasaisen kehityksen laki, niin tärkeitä kuin ne kapitalismin ymmärtämiseksi ovatkin, voi olla peruslakina, koska ne määräävät ainoastaan jonkin puolen kapitalistisessa tuotannossa. Peruslakina ei voi olla myöskään arvolaki eikä sen kehittyneempi muoto, keskimääräisen voiton laki, koska monopolikapitalismi ei tyydy eikä voi tyytyä keskimääräiseen voittoon, varsinkin kun se kapitalismin kehittyessä pyrkii alenemaan pääoman elimellisen kokoonpanon kohoamisen johdosta. Monopolikapitalismi vaatii maksimaalista eli enimmäisvoittoa voidakseen suorittaa laajennettua uusiutumista, ts. voidakseen yleensä laajentaa tuotantoaan.

"Eniten lähentelee kapitalismin taloudellisen peruslain käsitettä lisäarvon laki — toveri Stalin kirjoittaa — kapitalistisen voiton synnyn ja kasvamisen laki. Se todellakin määrää ennakolta kapitalistisen tuotannon peruspiirteet."

Toisessa yhteydessä hän lainaa erään Marxin määritelmän, joka osoittaa, mitä puolta lisäarvon laista hän ennen kaikkea tarkoittaa. Lainaus kuuluu:

"Kapitalistisen tuotannon välittömänä päämääränä ei ole tavaroiden tuotanto, vaan lisäarvon eli voiton tuotanto sen kehittyneessä muodossa... Tältä kannalta katsoen itse työ on tuottavaa vain sikäli kuin se luo voittoa eli lisätuotetta pääomalle... Mikäli työ en anna tätä tulosta, se on tarpeetonta ja on lopetettava..." "Itse työläiset esiintyvät näin käsitettäessä sinä, mitä he todellakin ovat kapitalistisen tuotannon vallitessa — ainoastaan tuotantovälineinä, mutta ei itsetarkoituksena eikä tuotannon tarkoituksena."

Lisäarvon laki on kuitenkin liian yleinen laki, sillä vaikka se määrääkin kapitalistisen tuotantotavan perusolemuksen, se ei kuitenkaan riitä sellaisenaan selittämään niitä erikoispiirteitä, joita kapitalismi on saanut rappeutumiskaudellaan siirryttyään monopolistiseen, imperialistiseen kehitysvaiheeseensa. Sen vuoksi Stalin selittää, että lisäarvon lakia on konkretisoitava ottamalla selville, miten se on muuttunut uusissa olosuhteissa, eritoten miten muodostuu monopolipääomalle tuo enimmäisvoitto, joka on suurempi kuin keskimääräinen voitto, vieläpä suurempi kuin ne ylimääräiset voitot, joita saavat aina jonkin aikaa ne kapitalistit, jotka ottavat ensimmäisenä käytäntöön jonkin uuden koneen tai työmenetelmän ja saavat siten tuotantokustannuksensa ja tavaroittensa yksilöllisen arvon painumaan alemmaksi kuin mitä ne keskimäärin ko. alalla ovat.

Lienee kuitenkin parasta aloittaa itse nykyaikaisen kapitalismin peruslain määrittelystä. Stalinin mukaan se kuuluu:

"Kapitalismin enimmäisvoiton turvaaminen kysymyksessä olevan maan väestön riistolla, häviöön saattamisella ja kurjistamisella, toisten maiden, varsinkin takapajuisten maiden kansojen orjuuttamisella ja järjestelmällisellä rosvouksella, ja vihdoin sodilla ja kansantalouden militarisoinnilla, joita käytetään korkeimpien voittojen turvaamiseksi."

Tämä nykyaikaisen, monopolistisen kapitalismin peruslaki on alkanut vaikuttaa sen jälkeen, kun kapitalismi siirtyi imperialistiseen kauteen.

Hyvin mielenkiintoinen on kysymys, miksi tämä muutos on tapahtunut, ts. miksi monopolikapitalismi ei voi tyytyä keskimääräiseen voittoon eikä edes sitä hiukan suurempaan ylimääräiseen voittoon. Tyhjentävää vastausta tähän kysymykseen tuskin vielä tällä hetkellä voidaan esittää. Stalinin teoksen ilmestymisen jälkeen on asiaa tosin jo pohdittu, mutta keskustelu jatkuu edelleen. Stalin itse ei käsittele tätä puolta, hän ainoastaan toteaa, että enimmäisvoitto on välttämätön monopolipääomalle laajennetun uusintamisen toteuttamiseksi. Tämä huomautus osoittaa, että vastaus on löydettävissä tutkimalla laajennettua uusintamista imperialismin kaudella.

Se, että keskimääräiset voitot eivät riitä monopolipääomalle laajennetun uusintamisen suorittamiseksi, johtuu toisaalta nähdäkseni siitä, että tuotantolaitosten ja yritysten koko on imperialismin kaudella jatkuvasti suurentunut ja aiheuttanut monopolikapitalistien välisen kilpailun kärjistymisen äärimmilleen. Selviytyäkseen kilpailussa voittajana, voidakseen tuhota vastustajansa jokaisen monopolikapitalistisen yrityksen täytyy laajentaa tuotantoaan nopeasti, koska se vain sillä ehdolla voi tuottaa ja myydä halvemmalla kuin kilpai-

levat yritykset. Sitä varten eivät riitä tavalliset voitot, vaan tarvitaan enimmäisvoittoja. Kapitalistit, jotka eivät kykene niitä hankkimaan, sortuvat auttamattomasti.

Toisaalta enimmäisvoittojen tarpeen ja välttämättömyyden aiheuttaa kapitalistisen tuotantotavan kaikkien sisäisten ja ulkoisten ristiriitojen voimakas kärjistyminen erikoisesti sen jälkeen, kun ensimmäisen maailmansodan loppuvaiheessa Neuvostoliiton muodostuminen ja irroittaminen kapitalistisesta järjestelmästä aloitti viimeksi mainitun yleisen pulan. Raaka-aine-, markkina- ja pääomien sijoitusalueiden supistuminen, imperialismin herruuden horjuminen siirtomaissa ja riippuvaisuussuhteissa olevissa maissa, kapitalismin mätänemisen nopeutuminen, jatkuva tuotantolaitosten alikuormitus, ts. tuotantokapasiteetin ja siten myös sijoitettujen pääomien käyttäminen ainoastaan osittain yhä lisääntyvien menekkivaikeuksien vuoksi, kymmeniin miljooniin nouseva kroonillinen työttömyys, siitä aiheutuva kotimaisten markkinain voimakas supistuminen — kaikki tämä ristiriitojen kärjistyminen on tehnyt yhä vaikeammaksi laajennetun uusintamisen.

Se ilmenee ennen kaikkea siinä, että liikatuotantopulat toistuvat entistä tiheämmin, ovat laajempia ja syvempiä, johtavat tuotantovoimien tuhoamiseen ennen näkemättömässä mitassa ja mikä pahinta, pulien jälkeen ei enää seuraa yleistä nousua kuten esi-imperialistisella kaudella, vaan lamakausi jatkuu monissa maissa seuraavaan pulaan asti tai parhaimmassakin tapauksessa vaihtuu lieväksi vilkastumiseksi ennen uuden pulan puhkeamista. Neuvostoliiton hallituksen nykyinen päämies toveri Malenkov esitti siitä NKP:n 19. puoluekokouksessa vakuuttavia numeroita. Niistä ilmeni, että esim. USA:n teollisuus ei vielä v. 1939 ollut saavuttanut v:n 1929 tasoa ja noustuaan sodan aikana on nyt jälleen lähes kymmenen vuotta polkenut paikallaan. Vielä huonompi tilanne on Euroopan kapitalistisissa maissa, joissa monissa, mm. Englannissa ja Saksassa oli v. 1929 vain vaivoin päästy teollisuustuotannossa ensimmäistä maailmansotaa edeltäneelle tasolle ja tällä hetkellä ollaan asiallisesti suunnilleen samassa pisteessä, kun otetaan huomioon väestön lisääntyminen yms. seikat. Sen paremmin eivät juuri ole asiat Ranskassa ja Italiassa, tai tarkemmin sanoen toisen maailmansodan jälkeen niiden asema on vieläkin kurjempi.

Näissä oloissa monopolipääoma ei voi tyytyä keskimääräiseen voittoon, koska se ei enää tee mahdolliseksi tuotannon laajentamista, ts. laajennettua uusintamista edes suotuisissakaan oloissa. Keskimääräinen voitto on kannattavuuden aliraja, jonka alapuolella kapitalistinen tuotanto nykyisin käy jo mahdottomaksi ja siihen ovat pakotettuja tyytymään vain pienet ja keskisuuret kapitalistit, jotka eivät yleensä pysty laajennettuun uusintamiseen muuta kuin poikkeustapauksissa.

Vaikka olemme puhuneet ainoastaan teollisuudesta, on selvää, että sama pätee myös maataloudessa. Stalin totesi jo v. 1928, että pyrkimys ja laajennetun uusintamisen kannalta välttämättömyys enimmäisvoittojen saantiin asettaa huomattavia esteitä kaikissa kapitalistisissa maissa suurten viljaa tuottavien maatalouksien muodostumiselle, vaikka ne monissa muissa suhteissa olisivat maatalouskapitalisteille edullisempia kuin pienet ja keskisuuret viljelmät.

Tietysti enimmäisvoittojen välttämättömyys on muodostunut entistä pakottavammaksi toisen maailmansodan jälkeen, kapitalistisen maailmanjärjestelmän yleisen pulan kehityttyä toiseen vaiheeseensa kansandemokratioiden syntymisen ja sosialististen maailmanmarkkinain muodostumisen johdosta siitä aiheutuvine kapitalismin ristiriitojen jatkuvine kärjistymisineen.

ENIMMÄISVOITTOJEN HANKINTA. Kuten edellä näimme, Stalin selittää monopolipääoman hankkivan enimmäisvoittonsa ensiksi kulloinkin ko. maan väestön enemmistön riistolla, häviöön saattamisella ja kurjistamisella.

On selvää, että tuo riisto kohdistuu ensimmäiseksi ja ennen kaikkea työväenluokkaan, teollisuusproletariaattiin ja muihin palkkatyöläisiin. Työväenluokkaa on riistetty koko kapitalistisen tuotantotavan ajan, koska lisäarvon tuotanto työläisiä riistämällä on tämän tuotantotavan perusta, mutta monopolikapitalismin kaudella, erikoisesti kapitalistisen järjestelmän yleisen pulan alettua työläisten riistäminen on saanut kauhistuttavat mittasuhteet.

Kaikkein tehokkaimpana keinona riiston lisäämisessä on työn voimaperäisyyden kohottaminen, joka tapahtuu toisaalta erilaisten työn voimaperäisyyttä kiihoittavien urakkapalkkajärjestelmien ja toisaalta niihin liittyvän, mutta myös erillisenä toteutetun kapitalistisen rationalisoinnin avulla. Tulokset ovat kaikkialla olleet kapitalisteille erinomaiset. Niinpä meidän maassamme on viimeisten 25 vuoden aikana porvariston omankin tunnustuksen mukaan onnistuttu lisäämään työtehoa n. 85 %, ts. työläiset valmistavat samassa ajassa nykyisin keskimäärin 85 % enemmän tuotteita kuin v. 1925. Viime aikoina kehitys on tällä alalla jatkunut kiihtyvällä vauhdilla. Sitä osoittaa, että vv. 1948—1951 teollisuustuotanto on lisääntynyt maassamme 33 %, mutta työläisten lukumäärä ja tehtyjen työtuntien luku vain 6,6 %, joten 4 vuodessa jokaisen työläisen valmistamien tuotteiden määrä on lisääntynyt enemmän kuin 25 %. Tämä tulos on aikaansaatu melkein kaikilla teollisuusaloilla suurin piirtein entisillä koneilla ja työmenetelmillä, etupäässä pakottamalla työläiset työskentelemään entistä kiihkeämmin, kuluttamaan paljon enemmän energiaansa. Tuskin erehdytään väitettäessä, että em. 25 % noususta on suurin osa, ainakin 15 % aikaansaatu työn voimaperäisyyttä kohottamalla ja loput, 10 % ottamalla käytäntöön tehokkaampia koneita ja työmenetelmiä.

Vertailun vuoksi mainittakoon, että Englannin teollisuudessa työn voimaperäisyys on lisääntynyt vuoden 1938 jälkeen n. 15 % ja USA:n 25 %.

Seurauksena näin nopeasta työn voimaperäisyyden lisääntymisestä on työläisten asteittainen liikarasittuminen, joka johtaa työkyvyn ennenaikaiseen menettämiseen siinäkin tapauksessa, että realipalkka väliaikaisesti hiukan kohoaisi, mutta kun todellisuudessa ei niin tapahdu, se johtaa työkykyisen eliniän vielä nopeampaan lyhenemiseen. On yleensä tunnettu tosiasia, että USA:ssa hyvin monilla teollisuusaloilla pidetään 40—45 vuotiasta, jopa joskus nuorempaakin työläistä jo siinä määrin loppuunkuluneena, ettei häntä oteta enää työhön, voidaanpa hänet erottaakin tuon iän saavutettuaan laitoksen palveluksesta, jossa hän on työskennellyt, mutta vähemmän tunnettua lienee, että myös meillä yhä useammassa tuotantolaitoksessa noudatetaan samaa menettelyä.

Toinen keino työläisten riiston tehostamiseksi on realipalkkojen

a l e n t a m i n e n. Aikaisemmin, oikeastaan toiseen maailmansotaan saakka kapitalistit käyttivät pääasiallisena keinona nimellispalkan pudottamista alle työvoiman arvon aina silloin, kun työläisten taistelukyky syystä tai toisesta heikkeni tai työvoiman tarjonta kasvoi paljon kysyntää suuremmaksi. Samaa keinoa käytetään edelleen, niinpä meillä on viime vuoden jälkipuoliskolla ja tänä vuonna alennettu rahapalkkoja kaikilla aloilla mm. alentamalla urakkahinnoittelua ja siirtymällä ennen käytännössä olleista urakkapalkkajärjestelmistä takaisin tuntipalkkaan, jolloin ansiot voivat alentua jopa kymmenillä prosenteilla. Samaan tulokseen on päästy eräillä aloilla poistamalla palkkaan aikaisemmin kuuluneet tuotantopalkkiot ja eräät muut edut.

Kuitenkin käytetään nykyisin paljon laajemmin toista keinoa realipalkan alentamiseksi, nim. kohotetaan työläisten käyttämien kulutustarvikkeiden hintoja. Se aikaansaadaan tavallisimmin inflaation avulla. Se on kapitalisteille paljon vaivattomampi keino kuin rahapalkkojen alentaminen, koska se ei nosta työläisiä niin helposti vastarintaan, varsinkin kun näille uskotellaan mm. elinkustannusindeksejä väärentämällä, että heidän realipalkkansa eivät ole alentuneet, vaan päinvastoin nousseet. Tätä keinoa käytettäessä voidaan rahapalkkoja aina silloin tällöin hiukan korottaakin, tosin aina vasta sitten, kun työläiset ryhtyvät tai uhkaavat ryhtyä palkkataisteluun, mutta samaan aikaan tai hiukan palkankorotuksen jälkeen syvennetään inflaatiota riittävästi, jolloin kulutustarvikkeiden hinnat nousevat enemmän kuin palkat ovat kohonneet. Näin lyödään kaksi kärpästä yhdellä iskulla: työläisten realipalkat alenevat, riisto kiristyy ja samalla saadaan työläisille uskotelluksi, että palkkataistelut ovat hyödyttömiä, vieläpä vahingollisia, koska rahapalkan kohoaminen johtaa muka kulutustarvikkeiden hintojen nousuun.

Mihin näillä menetelmillä, samoin kuin kulutustarvikkeiden monopolihinnoilla ja verotaakan lisäämisellä on päästy, osoittaa se, että USA:ssa, jossa sentään vakinaisessa työssä olevien työläisten elintaso on korkeampi kuin muissa kapitalistisissa maissa, realipalkat ovat laskeneet viimeisten 13 vuoden aikana 12 %, vaikka työn voimaperäisyyden kohoamista ei otettaisikaan huomioon, mutta jos se huomioidaan, realipalkkojen lasku on ollut n. 30 %. Koska laskelma on varsin mielenkiintoinen, esitän sen kokonaisuudessaan.[1])

	v. 1939	v. 1950	v. 1952
Työpalkat	100	224	249
Sähköteollisuustyöläisten ammattiliiton laskema elinkustannusindeksi, johon sisältyvät myös välittömät verot	100	241	282
Realipalkat	100	93	88
Realipalkat, kun otetaan huomioon työn voimaperäisyyden lisääntyminen 25 %	100	77	70

*) Novoje Vremja 1952 numerot 23 ja 27.

Edellä esitetyn laskelman selitykseksi on vielä syytä mainita, että em. aikana tuotanto työläistä kohden on lisääntynyt lähes 40 %:lla, mutta laskelmassa on oletettu entistä tehokkaampien koneiden käytäntöönoton aiheuttaneen n. 15 % lisäyksen, joten työn voimaperäisyyden kohoamisen, ts. työläisten lisääntyneen energiankulutuksen ansiosta tapahtunut tuotannon lisäys arvioidaan 25 %.

Yhtä suuri on realipalkkojen lasku ollut Englannissa, jota todistaa seuraava samasta lähteestä lainattu asetelma:

	v. 1938	v. 1951
Työpalkat	100	196
Työpalkat vähennettyinä välittömillä veroilla	100	167
Elinkustannusindeksi	100	207
Realipalkat	100	81
Realipalkat, kun otetaan huomioon työn voimaperäisyyden lisääntyminen 15 %:lla	100	70

Vielä paljon kurjempi on Ranskan ja Italian työläisten asema aina siitä lähtien, kun taantumus USA:n monopolikapitalistien ja oikeistososialistien avustamana pääsi väliaikaisesti voitolle, mistä oli seurauksena mm. kommunistien erottaminen hallituksista ja häikäilemätön hyökkäys työläisten riiston tehostamiseksi. Jo lähes 7 vuotta työläisten realipalkat ovat olleet keskimäärin vain puolet sodan edelliseen aikaan verraten, kohoten joskus hiukan palkkataistelujen ansiosta, mutta laskien taas pian entistä alemmaksi.

Samaa todistavat myös Yhdistyneet Kansakunnat järjestön Taloudellisen komitean julkaisemat tiedot teollisuustavaroiden ja elintarvikkeiden kulutuksen supistumisesta kaikissa kapitalistisissa maissa. Mainittakoon tässä, että tekstiilitavarain kulutus on vähentynyt vv. 1949—1952 Ranskassa ja Tanskassa 13 %, Belgiassa 22, Ruotsissa 23, Englannissa 26, Hollannissa 27 ja Itävallassa 37 %, vain nämä maat mainitakseni. Elintarvikkeiden kulutus on supistunut suunnilleen yhtä paljon. Niinpä Ranskassa lihan kulutus väheni em. aikana 24 %, tuoreiden vihannesten ja hedelmien 27—28 %. Englannissa kulutettiin v. 1951 henkilöä kohden lihatuotteita ja voita 40 % vähemmän kuin ennen sotaa, riisiä 37 % ja sokeria 16 % vähemmän. Arvokkaampien elintarvikkeiden kohdalla on tapahtunut samanlainen supistuminen myös USA:ssa, jossa esim. lampaanlihan kulutus on kokonaista 56 % pienempi kuin ennen sotaa ja voin tuotanto 40 % pienempi.

Meiltä ei edes näinkään tarkkoja tietoja voida esittää, koska maamme tilastot ovat äärettömän surkeita porvarillisenkin maan tilastoiksi. Niiden antamat tiedot esim. työläisten palkoista ovat aina vääristeltyjä, ne osoittavat palkat todellisuutta suuremmiksi, vieläpä niin, että kahden virallisenkin tilaston, nim. Tilastollisen Vuosikirjan ja Sosiaalisen Aikakauskirjan esittämien palkkatietojen välillä voi olla 9—13 % ero. Mitä tulee viralliseen elinkustannusindeksiin, se on siinä määrin väärennetty, ettei sen käyttämisestä voi olla puhettakaan työläisten realipalkkoja laskettaessa, vaan täytyy tur-

vautua tukkuhintaindeksiin, joka ainakin jossain määrin seuraa hntojen todellista kehitystä. Seuraavassa laskelmassa on käytetty Sosiaalisen Aikakauskirjan palkkatilastoa, jossa palkat on arvioitu esim. v. 1951 noin 9,2 % suuremmiksi kuin mitä saadaan, jos Tilastollisen Vuosikirjan ilmoittama työntekijöille teollisuudessa maksettu palkkasumma jaetaan työntekijäin luvulla. Mutta kun sama eroavaisuus toistuu vuodesta vuoteen, ei sillä ole oleellista merkitystä laskettaessa realipalkan muutoksia, sen sijaan kulloinkin kyseessä olevan ajankohdan palkkoja arvioitaessa voidaan ilman muuta Sosiaalisen Aikakauskirjan ilmoittamista palkoista vähentää noin 10 % ja silloinkin todelliset palkat ovat vielä alhaisemmat kuin näin saatu palkkamäärä, koska myös tuo toinen mainittu lähde perustuu kapitalistien antamiin, maksettuja palkkasummia liioitteleviin tietoihin.

Veroja laskettaessa on otettu lähtökohdaksi 3-henkisen, keskimääräisiä vuosituloja (14.221:—) nauttineen työläisperheen v. 1948 keskimäärin suorittamat, verot, n. 15 % tuloista. Verojen nousua osoittavat luvut ovat ns. vanhasta elinkustannusindeksistä ottaen tietysti huomioon lapsilisät. Samoin vuokrien perustana on pidetty v:n 1948 tasoa eli 13 % tuloista ja niiden kohoaminen laskettu vanhan elinkustannusindeksin mukaan. On tietysti totta, että hyvin monien työläisperheiden vuokramenot voivat olla hiukan pienemmät kuin mitä tämä laskelma näyttää sen tähden, että vanhan elinkustannusindeksin edellyttämää asumisstandartia ei ole lähimainkaan kaikilla, mutta se ei realipalkkoja ja elintasoa laskettaessa vaikuta mitään, koska asumisahtauden lisääntyminen merkitsee elintason laskua paljon suuremmassa määrin kuin huomattavakaan vuokrien nousu.

Vertailukausiksi olen valinnut vuoden 1948 toisen neljänneksen ja vuoden 1952 ensimmäisen neljänneksen, koska maamme poikkeuksellinen kehitys toisen maailmansodan jälkeen vaikutti sen, että työläisten realipalkat eivät välittömästi sodan jälkeen alentuneet, vaan päinvastoin kohosivat huomattavasti aina siihen saakka, kunnes SKDL:n edustajat joutuivat pois hallituksesta ja oikeistososialidemokraatit ryhtyivät järjestelmällisesti hajoittamaan SAK:ta ja sen taisteluvoimaa. Jos siis vuosi vuoden 1948 toinen neljännes merkitään 100:ksi, saadaan seuraava asetelma realipalkkojen kehityksestä.

Suomen teollisuustyöläisten realipalkat vv. 1948—1952.

	v. 1948 II nelj.	v. 1952 I nelj.
Keskimääräiset ansiot	100	174
Tukkuhintaindeksi	100	174
Välittömät verot	100	187
Vuokrat	100	259
Keskimääräiset ansiot, kun verot (—lapsilisät) ja vuokrat otetaan huomioon	100	166
Realipalkat	100	95
Realipalkat, kun työn voimaperäisyyden kohoaminen (15 %) otetaan huomioon	100	83

Edellä olevassa laskelmassa esiintyvä työn voimaperäisyyden kohoaminen 15 %:lla perustuu luonnollisesti arvioon, jonka pohjaksi on otettu eri teollisuusalojen työläisten tekemät huomiot. Niiden mukaan siis siitä 25 % noususta, joka ko. aikana on tapahtunut kunkin työläisen keskimäärin valmistamien tuotteiden paljoudessa, tulisi 10 % uusien, entistä tehokkaampien koneiden ja 15 % työläisten lisääntyneen energiankulutuksen osalle. Todennäköisesti viimeksi mainitun tekijän osuus on kuitenkin suurempi.

Mutta vaikka työläisten riisto onkin todellisuudessa tehostunut ja vastaavasti kapitalistien enimmäisvoitot lisääntyneet enemmän kuin edellä esitetyt numerot osoittavat, niin joka tapauksessa ei kapitalismin peruslaki ole tällä alalla päässyt niin esteettömästi toimimaan kuin monissa muissa kapitalistisissa maissa sen johdosta, että SKP:n johtamat työläiset ovat kaikesta oikeistososialidemokraattien hajoitustyöstä huolimatta kyenneet puolustamaan elintasoaan verrattain tehokkaasti. Se osaltaan selittää sen raivokkaan hyökkäyksen palkkojen alentamiseksi, jonka kapitalistit ovat talouspulaa hyväkseen käyttäen aloittaneet. Ei voida kieltää, että he osittain ovat pyrkimyksissään jo onnistuneet. Viime kesästä lähtien ovat työläisten ansiot pienentyneet samaan aikaan kuin kulutustarvikkeiden hinnat ovat pysyneet muuttumattomina tai hiukan nousseet ja verot ja vuokrat kohonneet varsin huomattavastikin. Laskelmia realipalkan alenemisen suuruudesta ei vielä tällä hetkellä voi suorittaa, mutta varsin huomattava se on ollut viimeisten kuukausien aikana ja sitä on vielä lisännyt viime talven laaja työttömyys.

Kuitenkin on tässäkin suhteessa todettava, että työläisten voimakas taistelu etenkin talvella työttömyyskysymyksessä ja keväällä palkkojen alentamisen estämiseksi on tuottanut erinomaisia tuloksia: realipalkkojen aleneminen on kokonaisuudessaan tapahtunut paljon hitaammin kuin muuten olisi tapahtunut, onpa se eräissä tapauksissa kyetty melkein kokonaan estämäänkin. Näin käy vastaisuudessakin, jos työläiset yhdessä nousevat torjumaan kapitalistien kurjistamissuunnitelmia. On nimittäin muistettava, että vaikka kapitalismin peruslaki on objektiivinen, so. se on olemassa ja vaikuttaa ihmisten tahdosta ja pyrkimyksistä riippumatta, sen vahingollisia seurauksia työläisille voidaan rajoittaa, kuten Stalin opettaa kaikista yhteiskunnallisen talouden objektiivisista laeista puhuessaan.

KROONILLISEKSI MUUTTUNUT TYÖTTÖMYYS useimmissa kapitalistisissa maissa ansaitsisi aivan oman lukunsa, sillä se luonnollisesti kurjistaa suunnattomasti työläisten asemaa lainkaan siitä riippumatta, aleneeko työssäolevien realipalkka vai pysyykö se väliaikaisesti entisellään. Vasta Stalinin esittämä kapitalismin peruslaki tekee mahdolliseksi lopullisesti selvittää työttömyyskysymyksen imperialismin kaudella. Se vasta tekee ymmärrettäväksi, miksi työttömyys on muuttunut kroonilliseksi ja saavuttanut niin valtavan laajuuden. Se selvittää, että monopolikapitalistit eivät suostu harjoittamaan tuotantoa keskimääräisellä voitolla eivätkä edes suhteellisen korkeilla ylivoitoilla. Ellei tuotanto takaa alati lisääntyviä enimmäisvoittoja, se lopetetaan ja työläiset heitetään kadulle tai sitä harjoitetaan ainoastaan siinä laajuudessa, kuin enimmäisvoittoja voidaan saada.

Meidän maamme puunjalostuskapitalistien menettely on tästä oivallisena esimerkkinä. Menekkimarkkinoita puunjalosteille olisi varmasti löydettävissä sosialistisilta maailmanmarkkinoilta, mutta koska sielläkään ei nyt luonnollisesti makseta sellaisia hintoja, että Korean suhdanteen aikaiset enimmäisvoitot olisi taattu, eivät kapitalistimme ole noista markkinoista lähimainkaan niin kiinnostuneita, kuin kansantalouden ja työläisten edut vaatisivat. Jossain määrin samanlainen suhde on huomattavissa eräissä muissakin kapitalistipiireissä, oikeistososialidemokraateista puhumattakaan, jotka näyttävät ottaneen elämäntehtäväkseen estää kauppavaihdon laajentamisen Neuvostoliittoon ja kansandemokratioihin.

Joka tapauksessa työttömien lukumäärä on tällä hetkellä kaikissa kapitalistisissa maissa lisääntymässä. USA:ssa on n. 3 miljoonaa kokonaan ja n. 10 miljoonaa osittaistyötöntä, Länsi-Saksassa on kokonaan ja osittain työttömänä lähes 3, Italiassa yli 2, Englannissa n. 1/2 miljoonaa ja Ranskassa n. 800 000. Maassamme ei tähän saakka ole vielä esiintynyt kroonillista työttömyyttä. Mutta nyt näyttää kehitys meilläkin joutuneen siihen vaiheeseen, että se muodostuu, vaikka viime talven n. 100 000 kohoava työttömien armeija olikin ennen kaikkea seurausta alkaneesta talouspulasta.

Työläisten asemaa kaikissa kapitalistisissa maissa huonontaa edelleen jatkuvasti lisääntyvä verotus, koska he vain poikkeustapauksissa pystyvät taistelemaan verojen kohoamista vastaavan palkankorotuksen.

KAPITALISTIT JOHTAVAT PERIKATOON MYÖS PIENTUOTTAJAT. Enimmäisvoittojen tavoittelu ei kuitenkaan huononna ainoastaan kapitalististen maiden palkkatyöläisten asemaa, vaan monopolikapitalistit riistävät ja saattavat perikatoon myös itsenäiset pientuottajat, erikoisesti pientalonpoikaiston.

Keinoina siinä käytetään ensiksi verotusta, joka kohdistuu erikoisen raskaana työläisten ohella juuri pientuottajiin. Vaikka verovarat joutuvatkin aluksi valtiolle, huomattava osa niistä käytetään mitä moninaisimmissa muodoissa suoranaisesti monopoliyhtymille edullisella tavalla, puhumattakaan nyt siitä, että vähäväkisten verotaakan lisääminen tekee mahdolliseksi vapauttaa monopoliyhtymät suurelta osalta verotuksesta ja siten nimenomaan niille välttämättömän valtiokoneiston (poliisin, armeijan ja muiden niiden luokkaetua valvovien elinten) ylläpitämisestä.

Toiseksi monopolipääoma riistää pientuottajia kaupan välityksellä siten, että monopolisoituneet maataloustuotteiden välitysliikkeet maksavat talonpojille ainoastaan osan näiden tuotteiden todellisesta arvosta myydäkseen ne sitten kuluttajille ylihinnasta. Esimerkkinä mainitsen, että USA:ssa maataloustuotteiden kauppaa harjoittavat monopoliyhtymät maksavat farmareille ainoastaan 30—55 % noiden tuotteiden vähittäismyyntihinnasta. Meillä, vaikka maataloustuotteiden kauppaa harjoittavat yritykset ovat muodollisesti osuuskuntia, vallitsee melkein samanlainen tilanne, sillä nuo osuuskunnat, Valio, Karjakunnat jne. ovat todellisuudessa kapitalistisia monopoliyhtymiä, joiden toiminnasta määräävät suurpankit ja eräät suurkapitalistit sekä joukko maatalouden suurtuottajia. Missä määrin ne nylkevät talonpoikia ja samalla myös kuluttajia, sitä osoittaa mm. se, että niiden voitot ja omaisuuden lisäys yksin

v. 1951 tekivät lähes 3 miljardia markkaa julkisuuteenkin saatettujen tilinpäätösten mukaan.

Toisaalta monopolipääoma riistää pientuottajia kiskomalla heiltä teollisuustavaroista ylihintoja ja lopuksi pientuottajien lisätuote, mikäli sitä vielä on jäljellä, anastetaan monopolipääomalle pankkien välityksellä. Ellei lisätuotetta enää ole, pientuottajat joutuvat luovuttamaan pankeille osan välttämättömästä tuotteestaan, ts. tuotteen siitä osasta, joka pitäisi käyttää tuotantovälineiden ja työvoiman uusintamiseen, jolloin seurauksena on pientuottajain varsin nopea vararikkoutuminen. Amerikkalainen aikakauslehti Wall Street Journal kuvaa yhdysvaltalaisen velkaantuneen farmarin asemaa seuraavasti: ”Olemme ennen olleet sitä mieltä, että tavallinen farmari kykenee kestämään 18 vuotta ennen kuin hän menettää omaisuutensa huonojen aikojen tullessa. Nyt kolme peräkkäistä huonoa vuotta tuhoaa keskinkertaisen farmarin lopullisesti.”

Vaikka meillä riehuneen inflaation ansiosta pientalonpoikien velat eivät olekaan aivan yhtä raskaat kuin monissa muissa kapitalistisissa maissa, joutuvat talonpojat täälläkin luovuttamaan huomattavan osan tuloistaan pankeille. Niinpä tälle alalle erikoistuneet rahalaitokset, Osuuskassojen Keskusosuuskunta ja osuuskassat keräävät talonpojilta vuosittain noin 2 miljardia markkaa muiden pankkien saadessa nähtävästi vieläkin suuremman sadon, vaikka tarkkoja lukuja niiden toiminnasta tällä alalla ei olekaan käytettävissä.

Kuvan täydentämiseksi on vielä lisättävä, että monopolipääoma saa enimmäisvoittoja myös oman maan pienten ja keskisuurten kapitalistien kustannuksella vaatimalla näiltä monopolihintoja välittämistään raaka- ja muista aineista, koneista, kuljetuksista, tavaroiden välittämisestä markkinoille jne. Siten näiden heikommassa asemassa olevien kapitalistiryhmien anastamasta lisäarvosta siirtyy huomattava osa suurimmille monopoliyhtymille tai pankeille lisäten niiden enimmäisvoittoja. Taloudellisen tilanteen kiristyessä yhä suurempi osa pienistä ja keskisuurista kapitalisteista vararikkoutuu. Niinpä Englannissa oli v:n 1952 alkupuoliskolla vararikkoja enemmän kuin koskaan aikaisemmin vuoden 1939 jälkeen. Italiassa vararikkojen määrä on lisääntynyt vv. 1948—1951 2 500:sta 7 300:aan. Vaikka meillä jo viime vuonna vararikkojen lukumäärä jossain määrin lisääntyi, ei se vielä saavuttanut sodanedellistä tasoa. Tämä on puolestaan osoituksena siitä, että suurkapitalistien lisäksi myös pienten ja keskisuurten kapitalistien voitot ovat vielä varsin korkeat, kaikista päinvastaisista uskotteluista huolimatta.

TOINEN SUURI ENIMMÄISVOITTOJEN LÄHDE on toisten maiden, erikoisesti takapajuisten maiden väestön riisto ja ryöstö. Pieni ryhmä mahtavia imperialistisia saalistajia on kietonut koko kapitalistisen maailman verkkoihinsa lisätäkseen enimmäisvoittojaan.

Etualalla niiden hankkimisessa on pääomien vienti, jonka avulla monopolipääoma orjuuttaa toisia maita taloudellisesti, poliittisesti ja sotilaallisesti.

Pääomien viennin avulla imperialistiset maat lisäävät tavaroittensa vientiä, sillä lainoja annetaan poikkeuksetta sillä ehdolla, että lainan saaja käyttää sen joko kokonaan tai suureksi osaksi tavaroiden ostamiseen lainan antaneesta maasta, vieläpä tavallisesti korkeammilla hinnoilla kuin mitä muualta voisi sillä hetkellä saada. Erikoisesti toisen maailmansodan

jälkeen ovat monet kapitalistisesti kehittyneetkin maat, mm. Englanti ja Ranska olleet pakotettuja jatkuvasti tuomaan suuret määrät sellaisia tavaroita USA:sta, joita ne muualta saisivat edullisemmilla ehdoilla, vieläpä sellaisiakin, joita ne itse vievät ulos, koska USA ei ole myöntänyt niiden tarvitsemaa luottoa muilla ehdoilla.

Mutta paljon tehokkaammin orjuutetaan lainanottajia tuotantopääomaa viemällä, niissä tapauksissa, jolloin pääomia vievä maa perustaa siirto- tai puolisiirtomaihin omia tuotantolaitoksiaan, rautateitä jne., taikka sitten hankkii jo hiukan kehittyneemmissä, vieläpä hyvin pitkälle kapitalistisesti kehittyneissä maissa toimivien tuotantolaitosten omistuksen sijoittamalla pääomia niiden osakkeiden ostamiseen.

PÄÄOMIEN VIENTI JA TUOTANTOLAITOSTEN PERUSTAMINEN TAKAPAJUISIIN MAIHIN tuottaa enimmäisvoittoja helpommin kuin muualla sen vuoksi, että noissa maissa voiton suhdeluku on hyvin korkea, työpalkat alhaiset, raaka-aineiden ja maan hinta vähäinen. Mainitsen tässä vain esimerkkinä, että arabi-maissa öljy-yhtymät maksavat työläisilleen vain kymmenennen osan palkasta, minkä amerikkalainen öljyteollisuuden työläinen saa. Samoin raaka-aineista maksetaan ainoastaan murto-osa siitä, mitä ne maksavat kehittyneemmissä maissa ja mitä niistä saadaan maailmanmarkkinoilla myytäessä. Meidän maallemme ei ole kovin mairittelevaa, että USA on kohdellut meitä puunjalosteita ostaessaan nimenomaan tällä tavalla. Se on ostanut jatkuvasti selluloosaa, puuhioketta ja sanomalehtipaperia maastamme hinnoilla, jotka ovat aika ajoin olleet 44 % maailmanmarkkinahintoja alhaisemmat ja voittanut siten yksinomaan kahden viimeisen vuoden aikana yli 10 miljardia markkaa.

Sanomattakin on selvää, että teollisuustuotteista, jotka ovat tatakapajuisiin maihin viedyistä vallisesti laadultaan huonoja, kiskotaan normaalia korkeampi hinta. Tässäkin suhteessa maamme on saanut erinomaista havainto-opetusta toisen maailmansodan käynnissä USA:n kanssa, mainittakoon vain kaikenlaisen romun ostaminen sotatarvikkeiden ylijäämävarastoista ja eräät autokaupat, joista aikanaan paljon puhuttiin.

Eri aikoina harjoittavat pääomien vientiä eri maat kapitalismin epätasaisesta kehityksestä johtuen. Nykyisin USA on suurin pääomien viejä, vaikka se vielä ennen ensimmäistä maailmansotaa oli muiden imperialististen maiden, erikoisesti Englannin pääomien sijoitusalueena. USA:n pääomien viennin kehityksestä antaa kuvan seuraava asetelma.

	v. 1939	v. 1945	v. 1948	v. 1950	v. 1951
	miljardia dollaria				
Ulkomaille sijoitettuja pääomia yhteensä	12,5	16,8	31,3	34,7	36,1
niistä:					
yksityisien pääomia	12,5	14,7	18,3	21,0	22,3
valtiolainoja ja luottoja ..	0,04	2,1	14,0	13,7	13,8

Edellä olevasta käy selville, että USA:n valtion veronmaksajain varoista myöntämät lainat ulkomaille ovat suunnattomasti lisääntyneet. Sen lisäksi USA:n hallitus on antanut sodanjälkeisinä vuosina veroilla kootuista varoista n. 28 miljardia dollaria ns. avustuksina kapitalistisille maille. Noiden avustusten tarkoituksena on toisaalta ollut lisätä amerikkalaisten monopoliyhtymien tavarainvientiä, mutta ennen kaikkea niiden avulla on joudutettu sotavarusteluja muissa kapitalistisissa maissa ja alistettu ne sotilaallisesti USA:n imperialistien alaiseksi.

Jos tarkastelemme varsinaista pääomien vientiä, on siinä toisen maailmansodan jälkeen tapahtunut oleellinen muutos, sillä vaikka USA:n sijoitukset takapajuisiinkin maihin ovat huomattavasti lisääntyneet, valtaosa pääomista on sittenkin viety kapitalistisesti kehittyneisiin, ns. marshall-maihin, joihin v. 1950 oli sijoitettu yli 1/3 kaikista viedyistä pääomista. Tämän avulla sellaisetkin maat kuin Englanti, mutta erikoisesti Ranska, Italia ja Länsi-Saksa on alistettu niin taloudellisesti kuin poliittisestikin, niiden talouselämä suunnattu sotavarusteluihin ja USA on saanut tilaisuuden estää niissä sellaisten teollisuusalojen kehittymisen, jotka voisivat kilpailla sen tuotteiden kanssa maailmanmarkkinoilla. Kaiken lisäksi se on hankkinut itselleen mahdollisuuden tunkeutua niiden siirtomaihin ja anastaa niiden talouden johtoonsa sekä tietysti riistää suurimman osan niissä tuotetuista enimmäisvoitoista itselleen.

Mitä se merkitsee suurimmille amerikkalaisille monopoliyhtymille, ilmenee mm. siitä, että yksityisistä pääomasijoituksista tuli 10 suuryrityksen osalle jo v. 1947 n. 75 % ja voitot noista sijoituksista lisääntyivät vv. 1946—1951 välisenä aikana 142,5 %:lla, so. kaksi ja puoli kertaisiksi, samaan aikaan kuin samojen yhtymien kotimaisten sijoitusten tuottama voitto lisääntyi "ainoastaan" 82 %:lla.

Tämä pääomien viennin avulla harjoitettu enimmäisvoittojen anastus ja USA:n monopolikapitalismin harjoittama kapitalistisesti kehittyneidenkin maiden ryöstö ei voi olla johtamatta ristiriitojen kärjistymiseen ja sodanvaaran lisääntymiseen viimeksi mainittujen ja USA:n välillä. Toisaalta kaikkien kapitalististen maiden harjoittama siirto- ja puolisiirtomaiden kiihtyvä riisto johtaa pakostakin kansallisten vapausliikkeiden voimistumiseen kaikissa takapajuisissa ja orjuutetuissa maissa.

ENIMMÄISVOITTOJEN HANKKIMINEN SOTIEN JA KANSANTALOUDEN MILITARISOINNIN AVULLA. Siitä, että niin imperialististen valtojen väliset kuin takapajuisia maita vastaan käydyt sodat ovat edullisia monopolikapitalisteille, ei tarvinne sanoa monta sanaa. Sotien aikana työläisten ja muiden työtätekevien kerrosten riistäminen saavuttaa huippunsa, valtion avulla pidetään monopolihinnat mahdollisimman korkeina, inflaation ja verojen korotuksen välityksellä alennetaan kaikkien vähäväkisten elintaso nälkärajalle ja monasti sen alapuolelle, siirtomaariisto tehostuu ja kaiken sen ansiosta monopolikapitalistien enimmäisvoitot lisääntyvät suunnattomasti. Mainitsen ainoastaan yhden numeron, joka käsittää toisen maailmansodan ajan ja sitä seuranneen varustelukauden. USA:n korporatioiden voitot lisääntyivät vv. 1939—1951 välisenä aikana 3,3 miljardista dollarista 42,9 miljardiin eli 13-kertaisiksi. Noiden 13

vuoden aikana USA:n monopolikapitalistit anastivat itselleen voittoja yhteensä yli 320 miljardia dollaria.

Edellä esitetyissä numeroissa ilmenevät siis paitsi sota-ajan tulokset, myös sodan jälkeen harjoitetun uuden sodan valmistelun tuottamat voitot. Perussyynä kapitalististen maiden militarisointiin välittömästi sodan päättymisestä lähtien on tietysti ollut imperialismin ristiriitojen kärjistyminen äärimmilleen, välittömänä syynä taas enimmäisvoittojen tavoittelu ja liikatuotantopula, joka alkoi USA:ssa jo v. 1948 lopussa ja uhkasi muodostua paljon ankarammaksi kuin 1930-luvun pula. Osoittautui, että kapitalistinen talous ei voi enää säilyttää edes entistä tuotannon laajuutta muuta kuin sotavarusteluja kiihdyttämällä.

USA:n kansantalouden militarisoinnin laajuudesta kertoo jo yksin tosiasia, että viime vuoden alkupuolella sotatarviketilaukset muodostivat yli 50 % kaikista pitkäaikaisia käyttöesineitä valmistavan teollisuuden tilauksista. Samaan aikaan hallituksen suorittamat sotatarvikkeiden tilaukset olivat kohonneet yhteensä 107 miljardiin dollariin, kun vastaavat tilaukset toisen maailmansodan 4 vuoden aikana olivat kaikkiaan 175 miljardia. Luonnollisesti leijonan osan sotatarviketilauksista saavat suurimmat monopoliyritykset, ja tietysti niille annetut tilaukset ovat kaikkein edullisimpia. Sitä kuvastaa mm., että Yhdysvaltain terästrustin teräksen tuotanto lisääntyi vv. 1946—1951 vain 17 %, mutta sen voitot 88 miljardista 592 miljardiin dollariin eli 7-kertaisiksi. Sama ilmiö, tosin hiukan lievemmässä muodossa on huomattavissa koko USA:n teollisuudessa, jonka tuotanto lisääntyi tuona aikana vain 8,3 %, mutta voitot 110,3 %.

Enimmäisvoittojen lisääntyminen käy mahdolliseksi vain vähentämällä vastaavasti muiden väestökerrosten, erikoisesti työläisten ja pientalonpoikien tuloja, suorittamalla kansantulon perusteellinen uudelleen jakaminen. Menetelmistä oli jo edellä puhe: riiston tehostaminen, inflaatio, verojen siirtäminen työtätekevien kannettaviksi. Niinpä USA:ssa väestöltä kannetut verot ovat lisääntyneet v. 1938 jälkeen yli 12-kertaisiksi, vaikka rahanarvon aleneminenkin otetaan huomioon. Näin hankitut varat käytetään etupäässä sotavarusteluun, sillä nykyisin suoranaiset varustelumenot ovat n. 75—80 % USA:n budjettimenoista.

Vielä surkeampi tilanne on länsi-Euroopan kapitalistisissa maissa, jotka omien monopolikapitalistiensa toimesta ja USA:n painostuksesta ovat sälyttäneet väestönsä kannettavaksi suhteellisesti vieläkin raskaamman sotavarustelujen taakan. Mainittakoon vain, että Englannissa käytetään varusteluun n. 34 % ja Ranskassa n. 40 % budjettimenoista. Seurauksena on työtätekevien nopea kurjistuminen, elintason lasku ja ennemmin tai myöhemmin luokkataistelun kiihtyminen.

Meillä kapitalistit eivät ole voineet nyt toisen maailmansodan jälkeen käyttää sotavarusteluihin kovinkaan huomattavaa osaa kansantulosta, sillä Neuvostoliiton kanssa solmittu rauhansopimus ja Ystävyyden ja keskinäisen avunannon sopimus tekevät sen mahdottomaksi. Halua kansantalouden militarisointiin ei luonnollisesti täälläkään puutu, sitä osoittavat yritykset, joita armeijan aseistuksen täydentämiseksi, lentokoneiden hankkimiseksi, jopa jonkinlaisen laivaston luomiseksi on jo tehty ja tullaan tietysti vastakin tekemään. Täällä monopolipääoma joutuu kuitenkin hankkimaan enimmäisvoittonsa etupäässä tehostamalla työtätekevien riistoa, alentamalla työläisten realipalkkaa, lisäämällä verotaakkaa ja muilla "rauhallisilla" keinoilla. Vaikka kurjistuminen tapahtuu tietysti täälläkin, kuten aikaisemmin totesin, maamme erikoisolot tekevät kuitenkin mahdolliseksi sen huomattavan hidastamisen, ehkä estämisenkin, jos työläiset ja talonpojat kykenevät yhdistymään yhteiseen taisteluun etujaan suojatakseen.

MIHIN KAPITALISMIN PERUSLAKI JA SEN VAIKUTUS JOHTAA? Kaiken edellä sanotun jälkeen vastaus lienee jokaiselle selvä. Ilman enimmäisvoittoja monopolipääoma ei voi tulla toimeen, mutta niitä hankkiessaan se joutuu supistamaan työväenluokan ja kaikkien työtätekevien maksukykyistä kysyntää, seurauksena on kotimaanmarkkinain supistuminen. Enimmäisvoittoja takaa-ajaessaan se lisää pääomien vientiä toisiin maihin ja ryöstää säälimättä niiden väestöä. Seurauksena on jälleen markkinain supistuminen. Siitä johtuen kapitalistinen tuotanto ei voi enää sanottavasti laajentua, pieni lisäys jossain maassa voidaan aikaansaada vain sillä ehdolla, että jossain muualla tapahtuu ainakin vastaava tuotannon väheneminen, ja hyvin pian kapitalististen maiden tuotanto alkaa kokonaisuudessaan supistua. Sen johdosta yhä suurempi osa tuotantokapasiteetista jää käyttämättä, kroonillinen työttömyys leviää sellaisiinkin maihin kuin Suomeen, jossa sitä ei vielä tähän saakka ole ollut, työttömien armeijat paisuvat, kurjuus syvenee.

Näissä oloissa kapitalististen maiden ja kapitalististen monopoliyhtymien välinen taistelu kiihtyy kiihtymistään. Sitä on omiaan voimistamaan se, että monopolikapitalistit turvautuvat kaikissa maissa enimmäisvoittoja saadakseen sotavarusteluihin. Sota ei suinkaan ole mahdoton, vaan väistämätön, elleivät kansanjoukot kykene sitä aina kullakin hetkellä estämään.

Toisaalta työtätekevien joukkojen jatkuva kurjistuminen pakottaa ne jokaisessa maassa ennemmin tai myöhemmin nousemaan taisteluun itse kapitalistista järjestelmää vastaan työväenluokan johdolla. Sitä ei loputtomiin voi estää oikeistososialidemokraattien hajoitustyökään. Takapajuisten maiden kansojen vapaustaistelu johtaa pakostakin noiden maiden irroittumiseen imperialistisesta järjestelmästä, kuten on jo tapahtunut Kiinaan ja osittain Koreaan, Vietnamiin ym. nähden.

Kapitalistisesta maailmanjärjestelmästä jo irroittautuneet maat ovat mahtavan Neuvostoliiton johdolla muodostaneet oman talouspiirinsä, omat sosialistiset maailmanmarkkinansa, niiden talous kehittyy tavattoman nopeasti, työtätekevien aineellinen ja kulttuuritaso kohoaa herkeämättä. Neuvostoliiton siirtyminen kommunismiin lähiaikoina merkitsee sellaista vallankumouksellistavaa tekijää niin kapitalistisessa kuin niiden riistämissä siirtomaissa, että sen merkitystä tuskin vielä pystymme täysin arvioimaan.

Imperialistista, kapitalistista järjestelmää odottaa tuho kaikkialla. Siinä tapauksessa, että imperialistien onnistuu rauhantahtoisten ihmisten ponnistuksista huolimatta aloittaa kolmas maailmansota, sen luhistuminen tapahtuu hyvin nopeasti ja todennäköisesti kaikkialla. Mutta sen tuho tulee siinäkin tapauksessa, etteivät imperialistit uskalla sotaa aloittaa. "Kaikki tiet tällä vuosisadalla johtavat kommunismiin".

TOIVO AALTONEN:

Kunnallispoliittisia kysymyksiä

III

Luokka-aseman vaikutus edustajien toimintaan.

Kun tarkastelimme valitsijain ja edustajien jakautumista tilastojen valossa, seurasimme valitsijain väriä, joten valtuutettujen jako suoritettiin työläisten ja porvarien edustajiin. Käytännössä tämä jako ei enää käy. Sosialidemokraatteja äänestäneiden valitsijoiden punainen väri on unohtunut puoluejohdolta, ja niinpä sosialidemokratia tunnustaa porvarillisen kunnallispolitiikan väriä. Tästä on varsin paljon yksityisiä poikkeuksia. Jopa eräiden kokonaisten sosialidemokraattisten valtuustoryhmien toiminta osoittaa, että puoluejohto ei ole pystynyt kaikkialla hävittämään rehellistä pyrkimystä toimia työtätekevien hyväksi. Tosiasia on kuitenkin, että vuosikymmenien aikana oikeistososialidemokraattisen puoluejohdon on onnistunut antaa haluamansa yleisväri johtamalleen kunnallispolitiikalle. Tästä syystä voidaan kunnallispolitiikassa puhua vain kansandemokraateista työkansan edustajina. Näin on aivan puhtaasti asia silloin, kun käsitellään poliittisten ryhmittymien, siis myös sosialidemokraattisen puoluejohdon kunnallispolitiikan perusteita.

Puhuttaessa luokka-aseman vaikutuksesta toimintaan lähdemme siltä pohjalta, että kysymyksessä ovat toisaalla suurpääoman luokkaedut, joita oikeistososialidemokratia tukee, toisaalla työkansan edut, joiden puolesta vain kansandemokraatit toimivat.

Luokka-asennoituminen esiintyy selvästi eräissä yleistä laatua olevissa kysymyksissä, sellaisissa, jotka vaikuttavat edelleen käytännössä kantaa ratkaistaessa.

KUNNAN ETU

Eräs tällainen on suhde käsitteeseen ”kunnan etu”. Porvarillinen kunnallispolitiikka on rakentanut tietoisesti tämän käsitteen sisällön sellaiseksi, että se tukee pyrkimystä samaistaa kaikkien kuntalaisten, niin rikkaiden kuin köyhienkin edut. Sen avulla kunnallispolitiikka on samalla eristetty muista yhteiskunnallisista kysymyksistä ja annettu siitä sellainen käsitys kuin se olisi vain paikallisten asioiden teknillistä hoitamista. Tämä käsitys onkin saatu juurtumaan aika syvälle. Se on puolestaan vaikuttanut, etteivät yhteiskunnallisiin asioihin vähemmän syventyneet kuntalaiset ole pitäneet kunnallispolitiikkaan perehtymistä ja siihen vaikuttamista niin tähdellisenä kuin pitäisi ja ovat olleet valmiit antamaan näiden asioiden hoidon niitä muka paremmin ymmärtäville ja kokeneille ihmisille. Tällaisiksi taas asettautuvat porvarilliset ns. kunnallisasiantuntijat, joille kunnallisten asioiden hoito on jäänyt kuin perinnöksi ajoilta, jolloin omistava luokka oli monopoliasemassa tässä suhteessa.

Näiden kunnallispoliitikkojen ”kunnanetu” on luonnollisesti yhtä kuin varakkaiden kuntalaisten etu. Heidän vastustava asenteensa kaikkeen, mistä pääasiassa köyhempi väestö hyötyisi, paljastaa itsekkäät pyrkimykset. He puhuvat säännöllisesti kunnan talouden liian rasittamisen välttämisestä ja säästämisestä, kun vähäväkisemmille kuntalaisille tarpeellisista sosiaalisista uudistuksista tai parannuksista on kysymys, mutta pitävät välttämättömänä kaikkea sellaista, josta omistavat piirit yleensä tai tähän piiriin kuuluva yksityinen hyötyy. Niinpä he yleensä vastustavat sairaalaolojen parantamista, kunnalliskotien saattamista ihmisarvoiselle tasolle, kansakoulujen rakentamista ja kouluolojen korjaamista ja — koska tällaiset tehtävät edellyttävät aina suurempaa tai pienempää menoa kunnalle — ovat saaneet monet ihmiset uskomaan, että näissä asioissa ”säästäminen” todella tulee kunnan ja kuntalaisten yhteiseksi hyväksi. Vähänkin asioita ajatteleva ja seuraava pääsee helposti selville, että kysymyksessä ovat laitokset, joista todella tulisi hyötyä ensikädessä työtätekeville vähävaraisille ja että vastustus ei johdu suinkaan kunnan edun takia, vaan yksinkertaisesti siitä syystä, että myöskin rikkaat kuntalaiset — omistavaan luokkaan kuuluvat — joutuisivat osallistumaan näiden aikaansaamiseen ja ylläpitoon, vaikka eivät niitä ainakaan välittömästi tarvitse. He voivat tulojensa ja omaisuutensa turvin hankkia itselleen kaiken tällaisen tarvitsemansa, joutumatta osallistumaan köyhien lähimmäistensä aseman parantamiseen.

Erikoisia todisteluja ei tarvita loppujen lopuksi tämän väärän ”kunnan etu”-käsitteen tyrmäämiseen. Riittää, kun asiaa tulee ajatelleeksi ohi iskusanojen ja todenneeksi sen eittämättömän tosiasian, että jokaisen Suomenmaan kunnan suuren enemmistön muodostaa työtätekevien joukko. Tästä ovat aikaisemmin esitetyt tilastot väestön jakautumisesta selviä todisteita. Tämä koskee niin kaupunkeja kuin maaseutuakin. Enemmistön muodostavat aina ruumiillista ja henkistä työtä tekevät palkallaaneläjät, omalla työllään maasta toimeentulonsa hankkivat talonpojat ja eri alojen pienyrittäjät. On luonnollista, että oikea kunnan etu lyö yksiin tämän enemmistön etujen kanssa, eikä ole sama kuin pienen etuoikeutettujen ryhmän etu.

VASTUU KUNNAN ASIOISTA

Porvarilliset piirit ovat pyrkineet syövyttämään työläisedustajienkin mieliin sellaista käsitystä, että kunnan asioiden hoidosta on kaikilla kunnallisiin tehtäviin valituilla sama ja yhteinen vastuu. He ovat muka kollektiivisesti vastuussa kunnalle — ei suinkaan valitsijoille — kaikista tekemistään. Kunta asetetaan tässä kuntalaisten yläpuolella olevaksi irralliseksi käsitteeksi, jota kuntalaiset sitten nöyrästi ja ihmetellen katselevat. Tällä tarkoituksellisella asettelulla on edustajiin nähden sama tarkoitus kuin edelläkuvatulla ”kunnan etu”-käsitteellä kuntalaisiin. Edustajat pyritään irroittamaan valitsijoistaan, koska erikoisesti työläisedustajien käsitys velvollisuuksistaan valitsijoitaan kohtaan on omistavalle luokalle varsin epämieluinen.

Osittain on onnistuttukin — sosialidemokraattiset ryhmät ovat yleensä seuranneet porvaristoa tässä, mutta myös varsinais-

ten työläisedustajien keskuudessa on samaa käsitystä ilmennyt, varsinkin sellaisten, jotka ovat pitemmän aikaa olleet kunnallisissa tehtävissä, ennenkuin SKDL tuli niihin mukaan.

Tämän käsityksen turmiollisuus on ilmeinen. Se hämää luokkasuhteet ja kasvattaa kunnallismiesten kastin, joka asettuu joukkojen yläpuolelle ja irtautuu niistä. Tästä on enää lyhyt askel siihen, että työläisedustaja joutuu oman luokkansa etuja vastaan, koska tällainen yhteisvastuun omaksuminen on kaikissa suhteissa porvariston etujen mukaista ja samalla niinollen väistämättömästi työtätekevien etujen vastaista.

Nykyisen yhteiskuntajärjestelmän aikana eivät työläisedustajat voi olla vastuussa muille kuin omille valitsijoilleen ja heidän kauttaan omalle luokalleen. He eivät voi eivätkä saa ottaa vastuuta asioista, joita toiset piirit hoitavat ja joista ne päättävät. Asia on yksinkertainen niissä kunnissa, joissa porvaristolla on selvä sananvalta enemmistönä tai apuriensa ansiosta, koska niissä säännöllisesti työläisedustajien vähänkään merkitykselliset esitykset tyrmätään. Mutta myös niissä kunnissa, joissa työläisillä on enemmistö, voidaan osoittaa, että porvarillisen valtiovallan laatimat lait, jotka rajoittavat edistyksellisen enemmistön toimintaa, asettavat todellisen vastuun vallassa oleville piireille *.

Se, että porvarillinen vähemmistö säännöllisesti saa porvarillisen valtiovallan tukeseen tällaisissa kunnissa, osoittaa, ettei tässä suhteessa kunnallisen toiminnan tuloksista vastaamisessa ole eroa, vaikka voimasuhteet kunnassa vaihtelisivat.

*) On muistettava, että lait pakottavat nämäkin kunnat toimimaan valtion eliminä.

Porvaristo tuntee velvollisuutensa luokkaansa kohtaan ja toimii sen mukaisesti, mutta se on onnistunut peittämään itsekkäät pyyteensä yhteisen hyvän valhekaapuun ja rakentanut yhteisvastuuteorian apuvoimaksi tälle toiminnalleen. Työläisedustajien ei ole missään vaiheessa syytä kieltää sitä, etteivätkö hekin toimisi oman luokkansa hyväksi. Heidän tehtävänään on ohjata työtätekevät kuntalaiset näkemään hämäävien peitteiden läpi, että kuntalaisista irrallaan olevaa "kuntaa" ei ole ja että juuri he, kuntalaiset, ovat muodostamassaan yhteisössä viimekädessä todellisia määrääjiä, joille edustajien on toiminnastaan vastattava.

POLIITTISTEN PUOLUEIDEN JA RYHMITTYMIEN ASENNOITUMINEN KUNNALLISPOLITIIKKAAN

Edelläesitetyt ja niihin liittyvät muut vastaavanlaiset seikat antavat leimansa kunkin kunnallisessa elämässä esiintyvän ryhmän toiminnalle, vaikka ne kirjoitetuissa ohjelmissa voivat esiintyä hyvinkin peitettyinä.

P o r v a r i l l i s t e n k i n p u o l u e i d e n kunnallispoliittisissa ohjelmissa puhutaan kansanvaltaisuudesta ja yhdistetään se tuohon yhteiseen ja yleiseen etuun. Kunnallisesta itsemääräämisoikeudesta pidetään sanoissa lujasti kiinni eikä puhuta siitä, että juuri samat piirit, jotka näissä ohjelmissa vaativat kunnille suurempaa itsemääräämisoikeutta ja pitävät valtion holhousta pahana, itse ovat valtiovallan elimissä laatineet lait, joiden perusteella tätä holhousta harjoitetaan. Samojen piirien edustajat myös valtion erilaisissa elimissä soveltavat näitä lakeja käytäntöön ja tulkitsevat niitä vallassaolevan luokan etujen eikä suinkaan kuntien edun mukaisesti.

Tarkoituksena on vain tälläkin keinolla saada uskottavaksi ero kunnallisen ja "tavallisen" poliittisen toiminnan välillä. Nämä piirit ovat ohjelmissaan ja ohjelmaluontoisissa kirjoituksissaan ja lausunnoissaan vastustavinaan sitä, että valtiovalta asettaa yhä uusia tehtäviä kunnille ja näin aiheuttaa niille lisärasituksia. Todellisuudessa tämäkin on hämäystä, sillä kun samat puolueet — ja usein samat ihmisetkin kunnallispoliitikoista yleispoliitikoiksi muuttuneina — ovat tällaisia tehtäviä kunnille antamassa, heidän todellinen tarkoituksensa on selvä: kun siihen tai siihen tarkoitukseen on verotuksella koottava varat, on omistavalle luokalle aina edullisempaa, että ne kootaan kunnan toimesta. Jos sen tekisi valtio, joutuisi omistava luokka valtionverojen progressiivisuuden takia osallistumaan kustannuksiin suuremmassa määrässä. Sanat ja teot lyövät tässä toisiaan pahasti korville.

S o s i a l i d e m o k r a a t t i s e n p u o l u e e n kunnallispolitiikan kehitys on mielenkiintoinen. Vanha, luokkataistelukannalla ollut sosialidemokraattinen puolue, johon nykyisellä on vain nimiyhteys, lähti myös kunnallispolitiikassaan selvältä luokkataistelupohjalta. Silloin oli luonnollisesti ensimmäisenä etappina taistelu äänioikeusuudistuksen toteuttamisesta, mutta samalla asetettiin linjat, joiden mukaan kunnallisia asioita olisi hoidettava. Oulun puoluekokouksessa Heikki Jokinen sanoi:

"Siitä johtuu, että kuntien asioita hoidetaan tavalla, josta köyhälistölle seuraa suurta vahinkoa, ja että köyhälistölle vihamieliset ainekset pääsevät kunnallisissa asioissa määräämään. Nämä ovat Kunnallisasetuksen 24 § muovailtaessa (tarkoittaa valmisteilla ollutta uutta asetusta, jonka 24 §:ssä asetettiin varallisuussensus, jolla estettäisiin työväestö osallistumasta kunnallisten asioiden hoitoon — TA) luoneet itselensä rintavarustuksen, jonka turvissa he ovat aikoneet pitkän aikaa orjuuttaa osattomiksi jääneitä, sekä lisätä heille edelleen yhä suurempia taakkoja kannettavaksi."

Tämä lausunnonkohta kuvaa selvästi silloisen sosialidemokratian kantaa. Luokka oli luokkaa vastassa ilman minkäänlaisia yhdistäviä yhteisiä etuja tai yhteisvastuuta. Se oli selvä taisteluasenne.

V. 1919 pidetyssä u u d e n s o s i a l i d e m o k r a a t t i s e n p u o l u e e n edustajakokouksessa käsiteltiin myös kunnallispolitiikkaa ja määriteltiin puolueen suhde siihen. Nyt huokuu sekä alustuksista että päätöksistä tyytyväisyys siitä, että työväestöllä on mahdollisuus osallistua tämän alan toimintaan, ja todetaan, että se voi nyt vaikuttaa huomattavalla tavalla kuntien asioihin. Erikoista huomiota kiinnitetään siihen, että ensimmäisten vaalien jälkeen työväen edustajien toiminta on ollut kovin hapuilevaa, ja tämän takia esitetään, että edustajien on oltava yhteistoiminnassa määritelläkseen kantansa ennen ratkaisua. Mutta siihen hyvät puolet jäävätkin eräiden vastaavanlaisten yksityiskohtien seuraan. Mistään ei enää löydä luokkataisteluhenkeä, joka huokui vanhan työväenliikkeen kannanotoista myös kunnallisella alalla. Pidetään tärkeimpänä tavoitteena sitä, että työläisedustajat pystyisivät teknillisesti hoitamaan asemiaan kunnallispoliittisella saralla. Toisaalta ei vielä esiinny myöskään avointa porvarillisen komennon puoltamista.

V. 1926 pidetyssä puoluekokouksessa hyväksyttiin sosialidemokraattiselle puolueelle kunnal-

lisohjelma. Eräitä varsin yleisluontoisia poleemisia huomautuksia lukuunottamatta se perustuu kokonaan voimassa oleviin lakeihin ja oloihin — siinä ei sanallakaan osoiteta kunnallispoliittisen toiminnan luokkaluonnetta. Aivan samanlaisia mielipiteitä voi kuulla useiden porvarillisten kunnallispoliitikkojen esittävän, siksi "teknillistä" laatua ne ovat. Suuntaa osoittavana on pidettävä kuntien itsehallinnosta sanottua:

"Kunnille on varattava laaja itsehallinto, jota rajoittavat vain lainsäädäntö ja valtakunnan tärkeiden yleisetujen vaatima valtion valvonta." (Harvennus kirjoittajan.)

Asettelusta ei kaivamallakaan löydä mitään, mikä asettaisi epäilyksenalaiseksi oikeistososialidemokraattien ja porvarillisen valtiovallan pyrkimysten yhtenäisyyden. Julkiporvarillisista ohjelmista eroavat kuitenkin "Kuntain sosialisoimistehtävät"-nimikkeen alla olevat lausumat. Eroavaisuus on tosin vain siinä, että tällainen otsikko on yleensä ohjelmaan otettu. Sen mukaan:

"Samalla kun ne kapitalistisen talouselämän alat, joilla on huomattava merkitys koko maalle, asetetaan kokonaisyhteiskunnan haltuun, on kuntien tai niiden muodostamain yhtymäin otettava haltuunsa ne tuotantolaitokset ja työalat, joilla on vain paikallinen merkitys, aluksi ne, joilla on monopoliluonne, kuten raitiotiet, puhelinlaitos, paikallinen voimanhankinta, kaasun ja valon valmistus, tai joiden sosialisoiminen väestön hyvinvoinnin kannalta on tärkeä."

Tässä kiintyy huomio lainauksen alussa olevaan, kirjoittajan alleviivaamaan sanaan: samalla. Tämän mukaan kuntien kohdalta sosialisoiminen — kunnan haltuun ottaminen — tapahtuu vasta sitten, kun sosialidemokraattinen puolue on valmis sen yleisvaltakunnallisestikin tekemään, t.s. asialla ei aiheuteta huolta kapitalisteille, jotka tietävät, että mikäli yleisvaltakunnallinen sosialisoiminen riippuu nykyisestä sosialidemokraattisesta puolueesta, sitä ei koskaan suoriteta.

Sosialidemokraattisen puolueen puolueneuvoston 29. 3. 53 lopullisesti hyväksymä uusi kunnallispoliittinen ohjelma rakentuu periaatteissaan luonnollisesti 1952 hyväksytylle puolueohjelmalle. Käsittelemme jälempänä eräitä tämän kunnallispoliittisen ohjelman yksityiskohtia, mutta jo tässä on syytä lyhyesti katsoa sen lähtökohtia.

Eräissä suhteissa ohjelma on rehellinen. Siinä kirjataan osittain tähänastinen käytäntö. Johdannossa puhutaan jopa kansanvallastakin, mutta sopivan pyöreästi. Kansanvallan toteuttajien, puolueen edustajien on noudatettava tiukasti puolueen ohjausta. Luonnollista, mutta kaikesta päättäen tarkoituksella on jätetty pois maininta siitä, mitä edustajat edustavat ja kenen etuja heidän tulisi ajaa. Tämä kyllä selviää myöhemmin ohjelmassa. Siellä nousee kunta erillisenä käsitteenä voimakkaasti esiin, mutta ei selvitetä, mitä tällä sanalla todella tarkoitetaan. Ehkä sen selvittää seuraava:

"Kuntien taloudenhoidossa ei saa sivuuttaa yhteiskunnan kokonaisedun asettamia vaatimuksia."

Tutulle tuntuu: kouraan tulee yhdysside yleispolitiikkaan yhteisen kuorman kantamisineen, jokaiseen kohdistuvine elintasosta tinkimisineen jne., joilla kaikilla koreilla sanonnoilla on koetettu työntää työkansan aivoihin us-

koa kapitalistien ja työkansan yhteisistä eduista.

Nämä ohjelmat osoittavat, että uusi sosialidemokraattinen puolue on kokonaan irroittautunut vanhan työväenliikkeen periaatteista. Ne eivät ohjaa työkansaa luokkataisteluun eivätkä osoita millään tavalla kunnallisen toiminnan luokkaluonnetta niinkuin vanhan työväenliikkeen ohjelmat niin selvästi tekivät, vaan päinvastoin korostavat "yhteiskunnan kokonaisetua".

Suomen Kommunistinen Puolue samoinkuin 20-luvulla toimineet vasemmistolaiset puolueet, Suomen Sosialistinen Työväenpuolue ja Suomen Työväen ja Pienviljelijäin Puolue sekä julkisen vasemmistolaisen työväenliikkeen lakkauttamisen jälkeen muun julkisen toiminnan yhteydessä vaikuttaneet vasemmistolaiset, on alun alkaen ottanut kunnallisessa toiminnassa selvän luokkataistelukannan. Se ei ole tuominnut reformeja tarpeettomasti, mutta ei ole asettanut niitä sellaisiksi päämääriksi, joihin voitaisiin tyytyä.

SKPn suhtautumista kunnalliseen toimintaan valaisee puolueen jo v. 1921 antama ohje, jossa sanotaan m.m.:

"Kunnallisessa toiminnassa pitää kommunististen edustajain koettaa vaikuttaa kunnan asioihin siinä mielessä, että toiminnan kärki mahdollisimman voimakkaasti kääntyy kuntia hallitsevaa pankkipääomaa ja porvarillista keskitettyä luokkavaltaa vastaan ja näin osaltaan lisätä tätä valtaa hajoittavaa ristiriitaa ja rappiota. — — —

Kommunistien tulee pyrkiä vointinsa mukaan tuottamaan köyhemmälle väestölle tosipalveluksia taloudellisilla toimenpiteillä. Heidän on joka tilaisuudessa osoitettava, mitä suuria esteitä porvarillinen valtiovalta asettaa jokaisen todella tehokkaan muutoksen tielle, ja harjoitettava mitä terävintä valtiollista propagandaa."

SKP pani heti alussa pääpainon kunnallisessa toiminnassa sen luokkaluonteelle, osoitti reformien oikean olemuksen ja johti edustajat myös kunnallisen toiminnan kautta kapitalistista järjestelmää ja sen käsissä olevaa valtiovaltaa vastaan.

Vuonna 1930 SKP toteaa kunnallisen toiminnan yhdeksi sen hetken tärkeimmistä vallankumouksellisista järjestely- ja toimintakysymyksistä:

"Porvarillisten ohjesääntöjen ja sosialidemokraattisten perinnäistapojen viitoittamia latuja tallaava touhu kunnallisella alalla, — — — on muutettava ja kehitettävä todella proletaariseksi luokkataisteluksi hyökkäävää pääomaa ja fasismia vastaan käytävän työväenluokan vallankumouksellisen joukkotaisteluliikkeen kiinteäksi osaksi."

Vertailu nykyisen sosialidemokraattisen puolueen ja SKP:n kannanottojen välillä puhuu selvää kieltä. SKP ja sen vaikutuksen alaisina toimivat vasemmistotyöväen järjestöt ja yksityiset edustajat ovat seuranneet vanhan työväenliikkeen luokkataistelulinjaa, terävöittäneet sitä ja soveltaneet sitä oleviin oloihin. Sosialidemokraattinen puolue on luisunut luokkasodan jälkeen tapahtuneesta syntymästään asti selväksi porvariston lisäkkeeksi ja ottanut tehtäväkseen yhdessä sen kanssa kapitalistisen järjestelmän pönkittämisen.

*

Tämä lyhyt luonnehtiminen osoittanee kunnallisessa toiminnassa olevien pääryhmien luonteen ja sen, että ne eivät suinkaan aina edusta piirejä, jotka ovat ne valinneet. Suurpääoma

Propaganda- ja agitaatiotyön kysymyksiä

Amerikkalaisuuden ja sodan lietsonta sosialidemokraattien propagandassa

Yleisessä kriisissä, johon koko kapitalistinen järjestelmä on joutunut ja joka järkyttää yhä rajummin sen perusteita, ovat oikeistososialidemokraattien palvelukset tulleet riistäjäluokalle entistä välttämättömämmiksi. "Porvaristo tarvitsee sellaisia palvelijoita, joihin osa työväenluokasta luottaisi, jotka antaisivat porvaristosta kaunistellun ja sievistellyn kuvan puheillaan", Lenin sanoi. Työtätekevien tyytymättömyyden kasvaessa, riiston kärjistyessä ja toisaalta sosialististen maiden olemassaolon ja lisääntyvän kukoistuksen vallankumouksellistuttaessa proletariaattia kaikissa maissa, ei kapitalistisen järjestelmän olemassaolo ilman oikeistososialidemokraattisten työväenjohtajien petturuutta olisi yleensä ollenkaan mahdollinen.

Ilman oikeistososialistien petosta kansamme ei olisi joutunut kärsimään tuhoisista sodista, joihin maamme johdettiin Neuvostoliittoa vastaan. Työväen asema ei olisi niin huono, tulevaisuus ei niin epävarma, ellei työtätekevistä joukoista vielä huomattava osa kulkisi sokeasti ja omaksi vahingokseen

---

on saanut kunnallisessakin toiminnassa tuekseen edustajia, joiden edut eivät läheskään ole samat kuin sen. Oikeistososialidemokratia on käytännössä järjestelmällisesti toiminut vastoin työtätekevien joukkojen etuja: siirtynyt niiden luokkavihollisten riveihin.

Kun kunnallisessa toiminnassa ei voi esiintyä ainoatakaan suurpääoman ja työkansan yhteistä etua, joka voisi yhdistää kaikki väestöryhmät, on selvää, että yhteiskuntaluokkien välinen taistelu kuntien elimissä on todellista ja jatkuvaa, vaikka kuinka yritettäisiin selittää erimielisyyksien olevan vain "teknillislaatuisia" ja johtuvan erilaisista käsityksistä tämän tai tuon "sisäisen ja yhteisen" asian toimeenpanotavasta tai välttämättömyydestä. Todellisuudessa edut jakautuvat aina luokkarajojen mukaan ja niin luonnollisesti myös mielipiteiden pitäisi jakautua ja jakautuvatkin silloin, kun edustajat toiminnassaan asettuvat todellisiksi valitsijoittensa edustajiksi ja pysyvät yhteydessä näihin.

(Jatkuu)

oikeistososialististen työväenpettureiden talutusnuorassa.

Miten läheistä sosdem.puolueen johdon yhteistyö taantumuksellisimman imperialismin kanssa on ja miten käyttökelpoinen aasi oikeistososialidemokratia on kapitalistien ohjaksissa, osoittaa erityisen selvästi se julkea tapa, millä sosdem.puolueen johto niin meillä kuin muissakin kapitalistisissa maissa on antautunut uuden sodan valmistelujen palvelukseen.

Yhteinen propagandakeskus

Jokainen, joka vertaa maamme taantumuksellisen oikeistolehdistön ja sosialidemokraattisen puolueen propagandaa ei voi olla toteamatta niissä vallitsevaa yhteistä linjaa Amerikan sodanvalmisteluiden puolustamisessa ja hyökkäyksessä kansojen rauhanliikettä vastaan. Ohjeet saadaan ilmeisesti yhteisestä propagandakeskuksesta. Eri otteisiin on voitu todeta ja valokuvajäljennöksin osoittaa Yhdysvaltain ja Englannin lähetystöjen julkaisujen ja sosdem. propagandan sananmukainen yhtäläisyys nimenomaan silloin, kun on kyse Neuvostoliittoa ja kansandemokratioita mustaavien valheiden levityksestä. Sosdem.puolueen johto on muodostanut puoluekoneistonsa vieraan vallan asioimistoksi maassamme. Suunta on sama kuin sotien aikana. Hitler-Saksan tilalle on vain tullut maailman kapitalismin nykyinen päälinnake, Yhdysvallat.

Minkälainen on sisällöltään näin levitetty propaganda? Sen huomattavimmat aineosat ovat seuraavat:

Neuvostoliiton ja kansandemokratioiden mustaaminen.

Amerikan sodanvalmistelujen ja militarismin puolustus ja yleensä amerikkalaisen kapitalistisen eli ns. länsimaisen järjestelmän silmitön ihailu.

Rauhanpuolustajain liikkeen parjaaminen ja kaikkinainen hyökkäys sitä sekä yleensä työväen yhtenäisyyttä ja yhteistoimintaa vastaan.

Työväenluokan moraalin rappeuttaminen heikentämällä työläisten uskoa omiin voimiinsa, istuttamalla pikkuporvarillista itsekkyyttä ja levittämällä moraalisesti ala-arvoista ja turmelevaa ajanvietettä.

Miten sosdem.puolue harjoittaa tätä sotapropagandaa? Tarkastakaamme sen joitakin muotoja.

Mielipideterrori ja urkinta

Sodan aikana ja sen jälkeen sosdem.puolueen valtasi käsiinsä nuori aseveli-joukko, joka ei tiedä sosialismista enempää kuin sika hopealusikasta. Tannerin istuessa linnassa kirjoittamassa sotaisia muistelmiaan tämä joukko jatkoi politiikkaa päämääränään toteuttaa kunnianhimoisia toiveita pehmeäpaikkaisista tuoleista ja määräävästä asemasta.

Häikäilemättä se heitti syrjään puolueensa johtoasemista sellaiset henkilöt, joiden silmiä sota oli aukaissut ja jotka vielä muistivat vanhan työväenliikkeen perinteitä puhuen sosialismista, proletariaatin yhtenäisyydestä ja työläisten solidaarisuudesta rauhanasiassa.

Mielipideterroria harjoittaessaan sosdem.puolueella oli apunaan sota-aikana muodostettu junttamies- ja urkintaverkosto, joka alkuaan luotiin aseveljärjestön piirissä. Tämä salainen toiminta jatkuu, kuten eräät paljastukset SATsta eli ns. Satiaisjärjestöstä ovat osoittaneet. Sosdem.puolueen entinen valistussihteeri Siimes kuvasi tätä urkintajärjestöä paljastuskirjoituksessaan. Hän kertoo kiertokirjeestä, jonka sosdem.puolue oli joulukuussa 1948 lähettänyt nuorisopiirien sihteereille yhdysmiesasiassa:

”Kirjeessä sanotaan mm., että nuoriso-osaston puheenjohtajaa, sihteeriä tai rahastonhoitajaa ei voida eikä saakaan valita yhdysmieheksi, koska yhdysmiehen on nimenomaan valvottava, että nämäkin täyttävät tehtävänsä. Tämän lisäksi sanotaan: ’Kukin yhdysmies voi valita itselleen apuyhdysmiehen, joka häntä auttaa lähinnä mielipidetutkimuksessa eri henkilöille tietoja annettaessa ja henkilökohtaista propagandaa suoritettaessa’. Kysymyksessä oli siis selvä vakoilu- ja urkintajärjestelmän luominen ja kirjeen perusteluissa sanotaan, että nuorisoliiton yhdysverkosto kytketään sosdem.puolueen vastaavaan verkostoon.”

Siimes kertoo myös kuuntelulaitteista, jotka puoluetoimisto oli ottanut jälleen käyttöön v. 1949 ja eräästä kiertokirjeestä, jossa huomautettiin, että sattuneesta syystä ei saa ottaa yhteyttä Suopon edustajiin.

Hakulisen hajupommit

Tämän verkoston avulla sosdem.puolueen johto ei vain valvo ja pidä kurissa jäsenjoukkojaan, vaan myös harjoittaa salaista mielipidemuokkaustaan sodan hyväksi. Yhdysmiehille lähetettyjen ”luottamuksellisten” tiedonantolehtisten avulla levitetään aineisto, jota puolue ei aina uskalla julkaista avoimesti lehdistön palstoilla. Periaatteena on, että suullisen propagandan organisoinnin avulla voi halutut asiat saada joskus laajemmalle kuin päivälehtien levityksellä. Erityisesti Neuvostoliiton-vastaisten parjausten levittämiseen on keskittynyt sosdem.puolueen sisällä toimiva ns. T-osasto. Se lähettää jatkuvasti asiamiehillee ”tiedoituksia”, jotka sisältävät anglo-amerikkalaisia Neuvostoliiton-vastaisia propagandaväitteitä.

Oma tärkeä osuutensa tässä salaisen asiamiesverkoston kautta levitetyssä propagandassa on huhukamppailulla. Huhujen levityksestä tärkeänä propagandakeinona kirjoittaa sosdem.puolueen afääri- ja mainosmies Janne Hakulinen v. 1951 julkaisemassaan propagandan käsikirjassa seuraavaa:

”Vastustajien mustaamiseksi, levottomuuden aikaansaamiseksi tai omien joukkojen innostuksen kohottamiseksi tarvitaan poliittisessa propagandassa myös huhuja, joita on tarkoituksellisesti ja määrätietoisesti levitettävä . . . Varsinkin poliittisesti kiivaina aikoina on tällaisella toiminnalla mitä suurimmat mahdollisuudet. —

Huhujen tarkoituksellisessa levityksessä on salaperäisyydellä ratkaiseva merkitys. On kuiskaten kerrottava äärimmäisestä salaisuudesta ja toivottava, ettei siitä puhuttaisi muualla. Jos salaisuus on kerrottu vilkkaalle ja lörpölle, voi olla varma, että ennenpitkää asia on kaikkien tiedossa. Salaperäisyyttä voidaan lisätä kertomalla, että se on ’arvovaltaiselta’ taholta, jonka nimeä ei saa mainita. Toinen tapa on levittää huhu keskustemalla hiljaisella äänellä, mutta sittenkin niin kuuluvasti, että ’naapuri’ kuulee — silloin sillekin asialle saadaan siivet. Huhun menestyksellisyys riippuu myös siitä, kuinka taitavasti se on valmistettu . . .” Huhun leviämiseen liittyy myös se, että tällainen ’hajupommi’ on pantava liikkeelle useasta paikasta yhtäaikaa, silloin voidaan jouduttaa sen vauhtia niin, että se lehahtaa lentoon.”

Mainittakoon, että Hakulisen kirjan takakannen mainoksessa sanotaan, että ”esimerkit ovat useassa tapauksessa ammattiyhdistysliikkeen, Suomen Liiketyöntekijäin Liiton ja **Suomen Sosdem.puolueen** työsaroilta”.

Huhuiluun kuuluu hyvin oleellisesti myös henkilökohtainen parjaus, kuten Hakulinen sanoikin, sellaisia vastaan, jotka tahdotaan raivata syrjään poliittisilla markkinoilla.

Kansainväliset järjestöt

Paitsi hallussaan olevaa puoluekoneistoa ja virkapaikkoja oikeistososialidemokraatit levittävät sodanlietsontaa käyttäen hyväkseen oikeistososialidemokraattien kansainvälisiä järjestöjä, jotka nykyään muodostavat vain haaraosaston Atlantin liiton propagandakoneistossa. Sellainen järjestö kuin COMISCO on täysin avoimesti asettunut ajamaan Atlantin liiton sotaisia päämääriä tukien paitsi sotapropagandaa, Yhdysvaltain varustelupolitiikkaa yleensä myös sabotaashi- ja vakoilutoimintaa Neuvostoliittoa ja kansandemokratioita vastaan. Näitä COMISCOn päämääriä maamme sosialidemokraattinen lehdistö mainostaa ja Suomen Sosdem.puolueen johtohenkilöt käyvät saamassa toimintaohjeita COMISCOn kokouksissa. Lienee syytä palauttaa mieliin, että tämän sosialidemokraattien kansainvälisen järjestön pääsihteeri, Suomen Sosialidemokraatin palstoilla ahkerasti esiintyvä Morgan Philips määritteli COMISCOn tehtävät seuraavasti:

— ”aseellinen puolustus on organisoitava maailman mittakaavassa” —

— ”ennenkaikkea Amerikan Yhdysvaltain on näyteltävä

täysin merkittävää osaa maailman yhteisön luomisessa kaikilla aloilla"

— "sosialistien ennakkoluulot USAta vastaan on saatava poistetuksi".

Atlantin liiton propagandaa levittävät häikäilemättömästi maassamme myös sosdemien hallussa olevien ammatillisten järjestöjen kautta kansainväliset ammatilliset hajoitusjärjestöt, Keltainen Internationaali ICFTU ja sen alaosastot, kuten ITF (Kuljetustyöntekijäin hajoitusliitto). Ne perustettiin hajoittamaan työläisten rauhanpyrkimyksiä ja yhteistoimintaa maailman työläisten yhteisen ammattijärjestön MALn puitteissa. Niinpä viime vuoden heinäkuussa ICFTUn kokouksessa, johon osallistui mm. SAKn puheenjohtaja Aku Sumu, käsiteltiin Yhdysvaltain tiedoitustoimiston uutisen mukaan seuraavia kysymyksiä: taistelu kommunismia vastaan, Pohjois-Atlantin liitto, Schuman-suunnitelma ja Euroopan puolustusyhteisö.

Näiden eri organisaatioiden ja verkostojen lisäksi oikeistososialidemokraatit käyttävät sotapropagandaa levittäessään laajaa julkaisutoimintaa, päivä- ja aikakauslehtiään. Ei voi unohtaa myöskään sosialidemokraattien suurta osuutta radion ohjelmiston johdossa.

Näin eri kanavia myöten levitetään maassamme Neuvostoliittoa ja kansandemokratioita parjaavia valheita ja ylistellään samanaikaisesti Amerikan sodanvalmisteluja. Samaa verkostoa myöten istutetaan kaikenlaisia päättömiä ennakkoluuloja rauhanpuolustajain liikettä kohtaan ja hyökätään työtätekevien yhteistoimintaa vastaan.

Aina rauhanliikettä vastaan

Yhtä silmittömästi kuin he vihaavat Neuvostoliittoa, yhtä silmittömästi he vihaavat kansojen rauhanliikettä, koska se edistää kansojen välistä yhteisymmärrystä, siis myös Suomen ja Neuvostoliiton välistä yhteisymmärrystä.

Sen vuoksi rauhanliike on sosdem.propagandalla jatkuvasti hampaissa. Se esitetään "a p u a a s i n a", "i n h o i t t a v a n a h ä m ä y k s e n ä", "j u o v u t t a v a n a m y r k k y n ä" yms.! Tällaiset väitteet ovat siksi tunnettuja ja sosdem.propaganda harjoittaa niitä kaikkialla, etteivät enemmät esimerkit ole tarpeen. Sensijaan on mielenkiintoista tarkastella sosdem.propagandan harhauttamismanöövereita, jotka ovat sille tulleet yhä välttämättömämmiksi. Myös sosdem.rivimiehet pelkäävät sotaa ja tahtovat rauhaa. Siksi on oikeistojuntan peiteltävä toimintansa todellisia vaikuttimia ja mainostettava sodanvalmisteluja muka välttämättöminä rauhan kannalta. Sen vuoksi uusi sota esitetään sosdem.propagandassa väistämättömänä ja muka vasta sodanjälkeen aukeavat mahdollisuudet rauhantyölle. Aivan samaan perustui Hitlerin maailmanvalloituspropaganda.

Pommit ja aseistariisunta

Suomen Sosialidemokraatin pääartikkelissa 20. helmik. 1953: "Pysyvä rauha — hautausmaallako?" todetaan:

"Tämän päivän ihminen ei valitettavasti ole kypsä pysyvään rauhaan. Voi olla, että ihmiskunta on kokeva vielä ennennäkemättömän kaaoksen, jonka ei kuitenkaan tarvitse merkitä inhimillisen elämän loppua. Vetypommi merkitsee nähtävästi ratkaisevaa vaihetta siveellisen kehityksen tiellä."

Atomipommit, vetypommit, napalm-pommit ym. "ihmiskunnalle hyvää tekevät välineet" saavat siten sosialidemokraattien propagandan suojelevan myötämielisyyden osakseen.

Koska kuitenkin kansan on vaikea tajuta atomipommin "hyväätekevää ihmevoimaa", turvautuu sosdem.propaganda maassamme USAn imperialistien käyttämään hämäyskeinoon. Puhutaan vain atomienergian valvonnasta. Sotilasvakoilulle olisi hyödyllistä tuntea Neuvostoliiton atomienergiakeskukset. Mutta atomiaseen ehdoton kielto — siihen ei ole oikeistososialidemokraattien propagandassa koskaan myönnytty.

Sama koskee aseistariisuntaa. Sitäkin oikeistososialidemokraattiset sodanlietsojat vastustavat kynsin hampain ja käyttävät kaikenlaisia kiemurteluja puolustellakseen kantaansa työläisjoukoille. Varsin selvästi tämä kanta sanottiin Suomen Sosialidemokraatin pääkirjoituksessa 8. 11. -50, eikä se ole sen jälkeen muuttunut. Kirjoituksen otsikko on "Aseistariisumisprobleema". Tämän probleeman ydin SSn kannalta on seuraava:

on aseistariisumisen tiellä — vaikka hyvää tahtoa olisi — se seikka, että maailmassa ei ole 'ylivaltiota', joka pystyisi valvomaan aseistariisumisen suorittamisen".

Maailmanhallitus

Tällaista ylivaltiota suurkapitalistit haaveilevat Amerikan Yhdysvalloista. Suomen Sosialidemokraatin propaganda sopii ihanteellisesti yhteen Trumannin neuvonantajan James Burnhamin vetämien poliittisten suuntaviivojen kanssa. Burnham kirjoittaa ohjelmastaan:

"Amerikan maailmanvaltaa, jonka on oltava, jollei kirjaimellisesti maailman käsittävä muodollisilta rajoiltaan, kykenevä harjoittamaan ratkaisevasti maailmankontrollia. Ei mikään tämän vähäisempi voi olla Amerikan Yhdysvaltojen järkiperäisen politiikan positiivisena tai hyökkäävänä vaiheena. —

Tottelevaisesti Burnhamin ohjelman mukaan oikeistososialistit maassamme kiihkeimmin puolustavat Amerikan taloudellisia pakotteita muille maille haluten maamme elinetujen vastaisesti katkaista kaupankäynnin Neuvostoliittoon, Kiinaan ja

muihin kansandemokratioihin. Tahtoessaan työläisten silmissä esiintyä rauhankannattajina oikeistososialistit puhuvat mielellään maailmanhallituksesta. He esittävät työläisille rauhanohjelmaksi kaptalistisen Amerikan häikäilemättömän valloitus- ja riistopolitiikan. Se muka johtaisi maailmanhallitukseen, mitä pidettäisiin yllä vety- ja atomipommien ja muiden ihanuuksien avulla. Suomen Sosialidemokraatin johtavassa artikkelissa 23. 1. -53 Erkki Rantalainen kirjoittaa:

> ”Siksi voi vasta nyt toteutua ns. juriidisessa merkityksessä sellainen rauhanaate, että kaikki kansat — opittuaan vihdoin eurooppalaiset koneaseet — luovuttaisivat niiden johdon todellakin uuden maailmanhallituksen määrättäväksi.”

Tämän vuoksi oikeistososialidemokraattien mielestä siirtomaakansat ovat tyhmiä vaatiessaan vapautta ja demokraattisia oikeuksia. Pitäisihän angloamerikkalaisten kapitalistien johtaman maailmanhallituksen riittää! Suomen Sosialidemokraatin johtavassa artikkelissa ”Siirtomaakysymys ja demokratian säilyminen” Olli J. Uoti kirjoittaa:

> ”Yleisenä piirteenä voidaan todeta, että siirtomaiden itsehallinto ei ole tuottanut Kauko-Idässä demokratialle myönteisiä tuloksia. Sikäläiset kansat eivät ilmeisesti ole kypsiä hallitsemaan itse itseään. —
> Länsimaat, lähinnä juuri Englanti, ovat kuitenkin pitäneet demokratiaa niin tärkeänä, että ne ovat tietoisesti yrittäneet järjestää näiden maiden olot sotilasvallan sijasta demokratian mukaiseksi.”

Sen vuoksi ilmeisesti Englanti käy parhaillaan vuosikausia kestänyttä sotaa Malakalla Malakan kansan itsenäisyyspyrkimyksiä vastaan ja harjoittaa terroria Etelä-Afrikan kansoja ja Malakan kansan itsenäisyyspyrkimyksiä vastaan. Mitä sivuja nykyinen Suomen Sosialidemokraatti kirjoittaakaan ”työväenliikkeen” historiaan! Mikään ei ole liian likaista nykyisille oikeistososialidemokraateille, ei edes historian verisimmän sorron, siirtomaasorron ylistely.

Moraalinen varustautuminen

Sosdem-johdon valehtelun äärimmäisestä häikäilemättömyydestä on hyvin kuvaava näyte ns. Moraalisen varustautumisen liike (MRA), jota suurpääoma mainostaa koko propagandansa voimalla. Sen nimeksi sopisi parhaiten ”täydellisen moraalittomuuden liike” ja on luonnostaan lankeavaa, että sosialidemokraattien propaganda toimii sen alttiina levittäjänä. Onhan kenraali Eisenhower vaatinut moraalista varustautumista, kuten Ilta-Sanomat 4. 7. -52 kahden palstan otsikolla julistaa. Ja englantilainen kenraali Kirby on lausunut vanhempien aktiiviupseerien pitävän moraalista varustautumista ”*kokonaispuolustuksen puuttuvana tekijänä*”.

Asiaan kuuluu, että moraalisen varustautumisen liike eli MRA esitetään uskonnollisena liikkeenä. Mainostuksen mukaan sen perustan muodostavat 4 ehdottomuutta: rehellisyys, puhtaus, epäitsekkyys ja rakkaus. Nämä ehdottomat vaatimukset asetetaan luonnollisesti ja ennen kaikkea työläisille. Puhtaasta epäitsekkäästä rakkaudesta työnantajaan työläiset luopuvat MRAn jalostavan vaikutuksen vuoksi kaikista palkkavaatimuksistaan. Tämä oli suomalaisen MRA-elokuvan ”Vastaus” pääsisältö.

Toisaalta MRA on avoimesti asettanut pääasiaksi, kuten mm. kenraali Komrowski selitti järjestön kansainvälisessä kongressissa, ”*taistelun kommunismia vastaan, jota ei voida voittaa parhaimmillakaan sota-aseilla*” ja sen vuoksi ”*vaatii itä-Euroopan vapauttamista*”.

”Pörsänperän tukkimiehet”

Siinä on ideologia, jota nykyiset oikeistososialidemokraatit amerikkalaisten ohjeiden mukaan koettavat syöttää työläisille. Kansojen rauhanliike, työläisten yhteistoiminta on pahasta.

> ”Kansojen rauhantahdossa on jotain kammottavaa, pelkoa herättävää. Siinä on ideologisista eroista johtuvaa epäluuloa, vihaa, kostonjanoa ja verenhimoa. Siinä on kaikki sotaaluovat tekijät”.

— kirjoittaa sosdem.filosofi Edvin Kuoppala SSn johtavassa artikkelissa ”Mitä on rauhantahto — kuka on rauhanystävä”. — Ja hän antoi ohjeeksi pidättymisen rauhanvetoomuksesta! Nykyisten veristen sotien lopettaminen neuvotteluteitse on oikeistososialidemokraattien mielestä naurettavaa.

Mitä on sitten tehtävä, kysyy tavallinen sosialidemokraattinen rivimies hämmentyneenä. Hän ei suinkaan tahdo sotaa, vaan haluaa ennenkaikkea elää rauhassa kenenkään häiritsemättä omaa pientä elämäänsä. — On pysyttävä hiljaa, oikeistojohtajat vastaavat, ja varottava rauhanliikettä ja yhteistoimintaa toisten työläisten kanssa. — Mitäs te ”Pörsänperän tukkityömiehet” luulette voivanne sellaisessa kuin sodanvastustamisessa, Nikodemus ja Jahvetti kirjoittavat kilvan kynä roiskuen ylenkatsetta tukkityömiehiä ja muita rauhaatahtovia tavallisia kansalaisia kohtaan (mm. Suomen Sosialidemokraatti 10. 2. -53). Mitäs te rauhasta ja kansan itsemääräämisoikeudesta! Uskokaa vain siihen, että Amerikka luo maailmanhallituksen ja järjestää asianne, niinkuin se on tehnyt Korealla ja siirtomaissa! Teissä ”Pörsänperän tukkimiehissä” ovat sodan todelliset syyt, koska te olette niin pahoja. Kaikki johtuu lähinnä siitä, Erkki Rantalainen kirjoitti em. artikkelissaan Suomen Sosialidemokraatissa 23. 1. -53, että ”*älyn ja ammatti-*

taitojen karttuessa on ihmissydän pysynyt jalostumatta ja jäänyt käyttämään elämässä vain alkeellisia voimiaan." Ajatelkaa silloin, te suomalaiset työläiset, kun työttömyys ja nälkä pusertaa, mitä Suomen Sosiaalidemokraatti kirjoitti 23. 1. -53:

"Tekniikan loistavat keksinnöt ovat luoneet uuden konekulttuurin. Sen saavutukset ovat jo poistaneet raskaimman osan sitä ruumiillista työtä, mikä edellisellä vuosisadalla aiheutti katkeroituneen työläisen elämänkurjuuden!"

Moraalinen vararikko

Oikeistososialidemokraattien täydellinen moraalinen vararikko paljastuu mitä selvimmin heidän rauhanvastaisessa kamppailussaan. Takertuessaan kiinni tuhoaan kohti käyvään kapitalismiin oikeistososdem.johtajat ovat joutuneet inhoittavan petoksen tielle työväenluokkaa vastaan, kaikkea tervettä ajattelua ja alkeellistakin moraalia vastaan. Puhuessaan demokratiasta he ovat joutuneet polkemaan jopa porvarillisen demokratian rippeitäkin. Puhuessaan itsenäisyydestä ja vapaudesta he ovat valmiit myymään maamme kansallisen itsemääräämisoikeuden kaikkein taantumuksellisimmalle imperialismille, Yhdysvaltain dollari-imperialismille. Puhuessaan rauhasta he tarkoittavat Neuvostoliiton-vastaisen sodan valmisteluja. Yhä laajemmille joukoille paljastuu oikeistososialistien petos. Samalla yhä laajemmat joukot alkavat nähdä, missä on ainoa johdonmukainen voima, joka ajaa ja puolustaa kaikkea edistyksellistä ajassamme. Se on kommunistinen puolue, joka kutsuu työtätekeviä yhteisellä taistelulla vapautumaan ahdinkotilasta, johon kapitalistinen järjestelmä on heidät syössyt. Vain työväenluokan yhteisillä ponnistuksilla on tähänkin asti saavutettu kaikki parannukset työtätekevien asemaan.

Työväenluokan suuri johtaja ja opettaja, toveri Stalin kehoitti työläisiä paljastamaan valheen verkot, joilla kansanjoukot uhataan kietoa, ja osoitti yhteisen tien, jolla työtätekevät voivat estää sodan ja rakentaa valoisamman tulevaisuuden: "Rauha saadaan säilytetyksi ja lujitetuksi jos kansat ottavat rauhan säilyttämisen asian omiin käsiinsä ja puolustavat sitä loppuun saakka". Ja jäähyväispuheessaan Neuvostoliiton Kommunistipuolueen viimeisessä edustajakokouksessa hän sanoi: "Meidän puolueemme edut eivät suinkaan ole ristiriidassa rauhaarakastavien kansojen etujen kanssa, vaan päinvastoin sulautuvat niihin."

T. V. M.

MERKKIPÄIVIÄ

Elokuu

1. 1914 Ensimmäinen maailmansota alkoi.

Työnjuhla — ensimmäinen sunnuntai.

4. 1920 Karjala julistettiin autonomiseksi sosialistiseksi tasavallaksi.

5. 1895 Friedrich Engels kuoli.

10. 1792 Itsevaltius Ranskassa kukistui.

18. 1949 Sosdem.hallituksen poliisit ampuivat lakkolaisten mielenosoituskulkuetta Kemissä surmaten kaksi työläistä.

23. 1945 Romanian kansallispäivä.

25. 1867 Marxin "Pääoma" ilmestyi painosta.

28. 1828 Leo Tolstoi syntyi.

29. 1918 Suomen Kommunistinen puolue perustettiin.

31. 1948 A. A. Zhdanov kuoli.

SISÄLTÖ:

SKP — marxilaisuuden lipunkantaja Suomessa 359

NKP 50-vuotias 359

Ruotsin kommunistisen puolueen ohjelma 361

NKPn yhtenäisyys lujittuu .. 374

Antti Hyvönen: Luentoja Suomen työväenliikkeen historiasta, IV 379

Eino Nevalainen: Kapitalismin peruslaki 388

Toivo Aaltonen: Kunnallispoliittisia kysymyksiä, III 402

PROPAGANDA- JA AGITAATIOKYSYMYKSIÄ:

Amerikkalaisuuden ja sodan lietsonta sosialidemokraattien propagandassa 408

Toimitus ja konttori: Helsinki, Kotkankatu 9. Toimitus: puhelin 70 491/65, (päätoimittaja kotiin 493 204). Konttori: puhelin 70 491/14, suora johto 779 214. Postisiirtotilin n:o 78444.

Toimituskunta: Matti Janhunen (päätoimittaja), Sulo Suvanto, Tuure Lehen, Heikki Kuusinen, Aili Mäkinen, Eino Nevalainen.

Tilaushinnat: kotimaassa 1/1 vsk. 600:—, 1/2 vsk. 300:—, 1/4 vsk. 150:—, Ruotsiin, Tanskaan, Norjaan ja Islantiin 1/1 vsk. 720:—, 1/2 vsk. 360:—, 1/4 vsk. 180:—, muualle ulkomaille 1/1 vsk. 900:—, 1/2 vsk. 450:—. Irtonumerot mk 60:—.